

46

வேதாந்த சித்தாந்த
சமாச விளக்க
சங்கிரகம்

46

வேதாந்த சித்தாந்த

சமாச விளக்க

சங்கிரகம்.

— () —

ம

சரசாலை வாசரும்
ஆயுள்வேத வைத்தியருமான
ஸ்ரீ. சி. வைத்தியலிங்கம்
என்பவரால் வியற்றப்பட்டு

வயாவிளின்

ஜயசிந்திர சாமதா பீடேந்திர சாலையில்
முத்திரீகரணஞ் செய்விக்கப்பட்டது.

காலயுத்திஸ்ர பங்குனி

1919.

விடை சதம் 75

இதில் எழுதப்பட்டிருக்கும் பாடங்களுட் சில
மாறியிருப்பதால், விஷயத்தொடர்பை நோக்கி வாசி
த்தல் அறிஞர் கடனாகும்.

முகவுரை.

ஆதியில் அண்டபுவன சராசரங்கள் யாவையும் படைத்த
பரப்பிரம்மமாகிய கடவுள் தர்மார்த்த காம மோக்ஷமென்னும்
சுதர்வித புருஷார்த்தங்களை யாவருமடையும்படி இருக்கு யசர்
சாமம் அதர்வணமென்னும் நான்கு வேதத்தை யளித்தார். அ
தினின்றும் 6 சாஸ்திரம், 32 உபனிதம், 28 ஆகமம், பதி
னெண் புராணம், 64 கலைக்கியானம், 96 தத்துவம் முதலிய ப
லவும் உற்பத்தியாயின. இவைகளுள் யான்கற்றுத்தேறிய சுரு
தி யுத்தி யனுபவத்தைக் குருவும் சீஷனும்போல அறிவும் மன
மும் சம்பாஷிக்கும்பொருட்டு வேதாந்த சித்தாந்த சமாச விள
க்க சங்கிரக மென்னும் முகநாமமிட்டு 30 பாடங்களாகப் பகுத்
துளமுதத் தொடங்கலானேன். ஆதலால் இதில் எக்குற்றங்க
ளிருந்தாலும் அன்பர்களை யங்கீகரிக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொ
ள்ளுகிறேன்.

இங்னம்.

சி. வைத்தியலிங்கம்

கடவுள் வணக்கம்.

ஆனைமுக னாறுமுக னம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணிபதம் நாடு.

வெண்பா.

எல்லாஞ் சிவமதுவே யேகம்பா யிவ்வுலகிற்
பொல்லாது ஒன்றுமில்லைப் பொன்னம் பலவன்காண்
நீயெனவும் நாமெனவும் நின்றநிலைப் பேதத்தாற்
சாவெமக்கு வந்ததென்று சாற்று.

அருந்தவத்தைச் செய்வோமென் றவதிதனைப் பட்டா லும்
பெருந்தவங்கள் வந்திடுமோ பெருமரனைப் பேணிக்
கருத்தடங்கி மௌனமதாய்க் கருத்தொளியைக் காண்பவற்கு
கிருத்தாப்பி யென்பதுவே வீண்.

உடலிறப்போ உயிரிறப்போ உண்மையைநா முணர்ந்தக்கால
உடலுமல்ல உயிருமல்ல உன்மனதே மறைந்தது காண்
கடமறிந்து கருவறிந்து கருத்தொளியைக் காண்பதற்கு
இடமிவனே யென்றறி.

கலித்துறை.

நித்தமெனக்குநிலைகாட்டி வந்துநிமலனருட்
சித்தமதனிற்குடியாயிருக்கச்சிவமுதலே
முற்றிப்பழுத்தருள்மௌனமதாகிமுறைமுறையாய்ப்
பற்றிப்பிடித்துப்பரானந்தந்தந்தெமைப்பாவிப்பையே

தன்னுயிர்தானறப்பெற்றானேயேனைய
மன்னுயிரெல்லாந்தொழும்.

சாற்றுக்கவிகள் .

• வயர்விளான் சுதேசநாட்டிய மாணேசர்
ஸ்ரீமத் க. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள்
சோல்லிய எண்சீர்விருத்தம்-

ரியஞ்சால் சரசைநகர் நிவாசன் நென்னா
லாய்ந்தறிந்த விடதாரி பரோப காரி
சீரியர்கொண் டாடுகின்னத் தம்பி யந்நாட்
செய்தவப்பே நெனும்வைத்ய லிங்கன் செய்தான்
தாரினுயர் வேதாந்த சித்தாந் தத்தின்
சமரசமாம் விளக்கஞ்சங் கிரக மாகப்
பூரியர்சந் தகம்வியக்க விவன்றன் சீர்த்தி
புகல்வதற்கும் பின்னிடுமோ புலவர் சங்கம்.

மட்டுவில்

ஸ்ரீமத். ம. க். வே. மகாலிங்கசீவம் அவர்கள்
சோல்லிய அறுசீர்விருத்தங்கள்

போதுபடு கன்மநெறி பிறந்துகக
துக்கமெனும் புணரி முழுகி
வாதைபடு முயிர்த்திரளுள் மனிதவுருப்
படைத்தோரவ் வருத்த நீக்கற்
கேதுநெறி யெனநாடித் தத்தமது
பக்குவத்துக் கேற்றவாறு
வாதுபடு பலசமைய வழிநடந்து
மெய்ப்பொருளின் மாண்பு தேர்ந்து,
அன்பொடறி வேசிவமாம் அவற்றினெறி
நின்றிடலே சைவ மாமென்
றின்பமொடு மறைநான்கு மெடுத்தியம்பு
முடிவுபடைத் திலங்கா நின்ற
துன்பகலும் வேதாந்த சித்தாந்தத்
துறைமுழுகித் துரிவிக் கைக்கொண்
டென்பகலும் கெடவிமைக்கு மிருமணியென்
றுரைசெயனு பூதி யெய்த,
நலம்பரவு வேதாந்த சித்தாந்த
சமரசப்பேர் நல்கி யொல்காப்
புலம்பரவு தத்துவநூல் மற்றிதனைத்
தமிழ்மொழியிற் புகன்றான் யாரோல்
நிலம்பரவு சரசாலைத் தலமுதல்வன்
கங்கைகுல நீடி மற்றைக்

குலம்பாவ வருகின்னத் தம்பிவேள்
பயந்தவக் கொழுந்தா யுள்ளோன்,

வரதனுயர் மறைநூலும் ஆகமநூற்
பொருளதுவும் மாறு தென்னும்
சரதமுத சமரசநற் றுணிபுணர்ந்து
மதவாதச் சழுக்கு நீத்து
விரதமென வருண்மார்க்கம் மேற்கொண்டு
தவமுதிர்ந்து மேலோர் கூட்டக்
கரதனமு மயிந்துமென மிளர்கிற்போன்
என்னுளத்தன் பகலா நண்பன்,

அற்பகத்தை யணையமரு ஞரையார்கள்
புறம்போக அறிவா னன்றோர்
அற்பகத்தை யணையவரு நெறிதடுத்துப்
பரகதிசென் றடையு மாறு
கற்பகத்தை யணையனல நுகர்ந்தருள்செய்
பராபரனைக் கருதும் ஞான
கற்பகத்தை யணையவயித் தியலிங்கப்
பெயர்படைத்த கலைவல் லோனே.

வயாவிளான் கதேசநாட்டியப் பத்திராதிபர்
ஸ்ரீ- சி. நல்லதம்பி சோல்லியவை,
எண்சீர்விருந்தங்கள்

சீர்பூத்த வேதாந்த சித்தாந் தத்தேன்
தேடியருந் திச்சுவைதோந் தேப்ப மிட்ட
பேர்பூத்த கலையாளன் பிடகன் பல்லோர்
பேணிமதித் தேத்தமெரில் பெற்ற சீமான்
வர்பூத்த செல்வப்ர முதிதன் நேர்மை
பெய்துசிவ பத்திதண வாத வள்ளல்
தார்பூத்த சரசால யுதித்தோன் சின்னத்
தம்பிதவக் கனியென்ன வந்த பாலன்

ஒதுபுகழ் வைத்தியலிங் கன்றான் யாரும்
உய்ந்துகடைத் தேறும்மா துவப்பி னோடு
மேதகைய வேதாந்த சித்தாந் தத்துண்
மேவுசம ரசவிளக்கந் தன்னை யாய்ந்து
தீதகல்சங் கிரகமுறை செய்தே முப்பான்
சேர்ந்நிடுபா டத்தொகுதி யாக்கி யீசன்
மாதவமார் சுதேசநாட் மயமா மச்ச
வாகனத்தி லேற்றுவித்தான் மகிழ்வின் மாதேவர்.

உ
சிவமயம்

வேதாந்த சித்தாந்த சமரசவிளக்க சங்கிரகம்.

க—ம் பாடம்
குருவும் சீஷனும்
சம்பாஷணைகள்.

(சீஷன்) சர்வானந்த சற்குருவே இந்த அண்டபுவன் சராசரங்கள் யாவையும் படைத்தவர் யார்.

(குரு) அவைகளை ஒமெனும் பிரணவ ஓங்காரமாயொலிக்காநின்ற பிரமமே படைத்தவர்.

(சீஷன்) அந்தப்பிரம்மம் எப்படிப்பட்டது.

(குரு) தஸ்யமத்யேவந்ஹிசிகா அணீயோர்த்வாவ்யவஸ்திதஹம்இத்யேகாட்கூரம்பிரம்மஹியாகரம்-அதாவது அந்தப் பரப்பிரம்மம் ஆதியந்தமும் அருவ உருவங்களும் குணங்குறிகளும் இல்லாதவராய் நிர்மல நிராமய நிஷ்கள வஸ்துவாயுள்ளவர். அவரை அந்தர்முகமாய் நோக்குகையில் அருவஉருவங்கள் அற்றவரென்றும் பகிர்முகமாய் நோக்குகையில் ரூபமுடையவரென்றும் சொல்லலாம். அது எப்படியெனில் பிரமத்திற்கு அண்டரண்ட பிரமாண்டங்களே சரீரம். எங்நனமென்றால் பிருதிவி பாதம், அப்பு தொப்புள், தேயு மாப்பு, வாய்வு கண்டம், ஆகாயம் கண்டம் முதல் சிரசு என்று சொல்லப்படும். அந்தப்பிரமத்திற்கு சந்திரனேமனது, திக்குகளே காது, விஷ்ணுவே தோள்கள். அக்கினியே வாக்கு, மிருத்யுவே குதம், வாயுவே தொக்கு, சூரியனே கண்கள், வருணனே நாவு, பூமியே மூக்கு, அந்தர்யாமியேபுருஷன் இவர்களே யப்பிரமத்திற்கு தேகம். அந்தப் பிரம்மமானது சிற்றுருவாகிய சீவன்களில் ஸ்தூலம் சூட்சுமம் காரணம் கூடஸ்தம் பிரம்மம் எனப் பஞ்ச அங்கங்களைப் பெற்றிருப்பதால், பஞ்சேந்திரியத்தில் மனதைச் செல்லவொட்டாமல் நிறுத்திப் பிரணவவேதத்தில் கற்பித்திருக்கும் விதிப்படி யனுட்டித்தால் அந்தப் பிரமத்தைத் தரிசிக்கலாம்.

(சீஷன்) பிரம்மாண்டமாகிய பிரம்ம வேறுசீவன்களாகிய நாம் வேறாயிருக்க நம்மில் அவர்சிற்றுருவாய் நிறைந்திருக்கிறார் என்பது எப்படி.

(குரு) இருஷிகேசவிபு நானோபாதி கடாத்தத்பேதர்த்த ஆகசாய தாததாபின்னவத்தநநாஸேஸதிகேவலாபவதி-அதாவது மனத்தி இந்திரியங்களனைத்திற்கும் அதிபதியாய்ச் சர்வ வியர்பகனாகிய பிரம்மம் நானாவிதமான ஸ்தூல சூட்சும காரண கூடஸ்ததேகமாகிய உபாதிகளிலே பிரம்மமாகப் பிரதிபலித்தவனாகிய அந்த உபாதிபேதத்தினாலே கடாதிகளால் வேறுபட்ட ஆகாயமானது எப்படியிருக்கின்றதோ அப்படி வேறுபட்டவனைப்போல அந்தப் பிரம்மம் சீவர்களில் பிரகாசிக்கின்றது. அந்த உபாதிகளுக்கு நரசம்வந்தபோது ஏகவஸ்துவேயாகின்றார். அதுபோலப் பிரம்மம் எங்களில் சிற்றுருவாய் நிறைந்திருக்கிறார்.

(சீஷன்) இனிச் சிருட்டி திதி சங்காரம் திரோபவம் அனுக் கிரகம் என்பதுயாது,

(குரு) பூமிசார பூதவியற்கையால் தேவர் மக்கள் விலங்கு பு ள் ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாபரம் என்னும் எழுவகைத் தோற்றமாகி அவ்வவைகளில் ஆண் பெண் இரண்டுசாதியாய் சீவா த்துமாக்கள் பிரதிபலித்து வாழையடி வாழையாய் உற்பவித்து வருவதே சிருட்டி.

இரண்டாவது அப்புவின அம்சம் பிருதிவியின் செய்கையை அதிகரிக்கவொட்டாமல் எங்குந்தானே வியாபித்து பிருதிவியி னால் உற்பவித்த சீவான்மாக்களுக்குக் காமத்தை விளைவித்துக் காப்பாற்றுவதுதான் திதித்தொழில்.

மூன்றாவது தேயுவின அம்சம் அப்புலை அதிகரிக்கவொ ட்டாமல் அடக்கிப் பிருதிவியின் செய்கையாலுற்பவித்த சீவா ன்மாக்களிற் கலந்து விஸ்ரம்பிக்கும் போது வாத பித்த சேட மென்னும் பிணிகள் ஒவ்வாமல் அழிப்பதுவே சங்காரம்.

நாலாவது வாயுவினம்சம் எங்குந் தானாயுலாவி தேயுவின ம்சத்தை யதிகரிக்கவொட்டாமல் உலகத்தைப்பாதுகாத்து சீவா த்துமாக்களின் பரிசுவேதியிற் கலந்து விஸ்ரம்பிக்கும்போது ச த்துவகுணம் பிரதானமாகி அந்தக்காரணங்கள் அடங்கியிருப்ப து திரோபவம்.

ஐந்தாவது ஆகாயம் சோதிருபமாகிய பரவெளியில் உதயமா கி வாயுவின செய்கையை அதிகரிக்க வொட்டாமல் தனக்குட்ப டுத்திக்கொண்டு அவ்வாயுவினம்சம் விஸ்ரம்பிக்கும்போது அதி தீவிரபக்குவமுள்ள சுத்த ஆன்மாக்களுக்கு ஒளியாக வெளிப்ப

ட்டு பிரம்மத்தின் நோக்கத்தால் பாலொடு நெய்போலப்பாவி முத்தியைத்தருவது ஆகாயத்தின் செய்கையாகிய அனுக்கிரகம் என்றறிந்துகொள்.

(சீஷன்) அதெல்லாஞ்சரி. பிரம்ம வம்மிசத்தின் விதியாவதென்ன.

(குரு) அது அறிவும் அன்பும் அருளும் நம்பிக்கையும் மேம்பட்டு விதிவிலக்கறிந்து வேதசிவாகமம் முதலிய பூர்வநூல்களைக் கரைகண்டு சிருட்டித்தொழிலைச் செய்பவரும் பிரமத்தின் நிலையறிந்தோனும் தேவ ஆராதனைகளும் வேதபாராயண முதலியவைகளும் அமைந்தவன் எனனோ அவனே பிராமணனாக விதிக்கப்படுவான். அப்பிராமணனில் திரிவிதமுண்டு. சற்பிராமணன் அசற்பிராமணன் ஆனந்தபிராமணன். இவைகளில் ஆனந்தபிராமணனே சிரேஷ்டம்.

(சீஷன்) கூடித்திரியனுடைய விதியாவதென்ன.

(குரு) முடி கொடை முதலிய தசாங்கத்துடன் வேதமோதலும் யாகஞ்செய்தலும் இரப்பவர்க்கீதலும் ஆயுதவித்தையிற் பழகுதலும் பகைவரை யழித்தலும் ஆகிய சட்கர்மமுடையராய் வீரமுள்ள சேனைகளும் செல்வமுள்ள குடிகளும் மாறாத பொருள்களும் மதிநுட்பமுள்ள மந்திரியும் அன்புள்ள நட்பும்பகைவரால் அழிக்கப்படாதகோட்டைகளும் பதினெண் வழக்குகளை மனுநீதியின்படி விதிக்கிறவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் கூடித்திரியராகப்பெறுவர். இவர்களில் சந்திரவம்மிசம் சூரியவம்மிசம் அக்கினிவம்மிசம் என மூன்றுண்டு.

(சீஷன்) வைசியர்களின் விதியாவதென்ன.

(குரு) தாராசுநிறையும் தர்மதானநிதானமும் சீவகாருண்யமும் தேவதாபக்கியும் காரியசித்தியும் சத்தியநாவும் நித்தியசீலமும் புத்தியுத்தியும் வேதவித்தையும் பெற்றவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் வைசியர்களாகப்பெறுவர். இவர்களில் மூன்று விதமுண்டு. அதாவது பூவைசியர் கோவைசியர் தனவைசியர் என்பதே.

(சீஷன்) சூத்திரர்களுடைய விதியாவதென்ன.

(குரு) பிரம்மத்தின் நிலையறிந்த பிராமணர் இந்தப்பூச்சக்கரத்தை குறிஞ்சி பாலை முல்லை நெய்தல் மருதம் என்னும் பஞ்சநிலமாகப் பகுத்தளித்ததில் அந்தப் பக்குவகாலமுணர்ந்து உணவுப்பதார்த்தங்களைச் சிருட்டித்துக் கொடுத்து உலகத்திலிருக்கும் உயிர்களைக்காப்பாற்றுவதும் தேவர்கள் முதலாகியபிதூர்களுக்கும் நித்திய நைமித்திய உணவுகளைத்தருபவனும் வேதசிவாக

மங்கள் உணர்ந்த விதி வழுவாதவனும் எவனோ அவன் முதற்கர்
ரணமுடைய சூஸ்திரனாகப்படுவான், அச்சூத்திரனில் சற்குத்தி
ரன் அசற்குத்திரன் ஆனந்தசூத்திரன் என மூன்றுவிதமுண்டு.

(சீஷன்) சாதியாவதென்ன

(குரு) தன்னைத்தான் அறிந்த அறிவே சாதியெனப்படும். அ
தற்கு உதாரணமாகச் சாதிபேதம் தனைக்குறித்து தயங்கி மயங்
கித் திரியாதே. சாதியாவது யாரறிவீர் சர்வஉயிரும் ஒன்றாக.
சாதியாவது யாரென்னில் தன்னையறிந்து தானானசாதி பெரிய
சாதியெனச் சாற்றும் மறைகள் சத்தியமே. இச்சாதியில் திரிவி
தமுண்டு. சிற்றறிவுடைய சாதியென்றும் பேரறிவுடைய சாதி
யென்றும் ஆனந்த அறிவுடைய சாதியென்றும் மூன்றுவித
முண்டு.

(சீஷன்) பிரமசாரி விதியாவதென்ன.

(குரு) குருப்பக்தியில் தொண்டுபூண்டிருப்பதும் வேதசிவாக
மம் வாசித்தலும் நிலத்திற்படுத்தலும் நித்திய ஸ்நான விதமும்
உத்தமர்நேசமும் தேவாலய தரிசனப் பணிவிடைகளும் சத்திய
வாக்கும் பெற்றிருப்பவன் நித்தியபிரமசாரி. அவன் பிரமஉலக
த்தில் வாழப்பெறும் சாலோக பதவியடைவன்.

(சீஷன்) கிரகஸ்தன் விதியாவதென்ன.

(குரு) தருமமாகத்தேடியபொருளைப் பிரமசாரி முதலிய பதி
ன்மருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்து தேவாலயப் பணிவிடை திருவி
ழாச்செய்து வேதவிதி வழுவாது விரதநோன்பியற்றி அசத்தி
யம்மாற்றி ஆசாரியரை வாழ்த்தி சொல்தவருத நல்லொழுக்கமு
டைய பெண்ணுடன் கூடிவாழ்வது இல்லறதருமம். இவன்பதவி
சாமீபம் அதாவது பிரம்மத்தின் அருகில் வாழ்வதென்பது.

(சீஷன்) வானப்பிரஸ்தன் விதியாவதென்ன.

(குரு) கற்புடைய பதுமினிப் பெண்ணுடனாவது தனித்தாவ
து லீம்புலன் அவாவில் உழலாமல் தன்வசத்தனாகி விரத முதலி
ய தவம்புரிந்து ஏகபுத்தலாக இருப்பதுதான் வானப்பிரஸ்தன்
விதி. இவன் பிரம்மம்போல் ரூபித்துச் சாரூபபதவியாவான்.

(சீஷன்) சன்னியாசி விதியாவதென்ன.

(குரு) பிரணவவேதஞ் சிவாகமம் முதலிய விதிவழுவாமல் த
த்துவ பேதா பேதங்களறிந்து இருவினை மும்மலம் அகற்றி பா
சபந்தவன்மை சூன்றச்செய்து தேகாபிமானம் வெறுத்து பற்ற
றச்சுத்த சைதன்யபதமாவது சந்நியாசி விதி. இவன் நானாயில்

லை நீயுமில்லை நாமருபந் தானுமில்லை தானுந்தனாபிருக்கும் பிரம்மத்தில் ஐக்கியமாய்ச் சாயுச்சிய பகவியைப் பெறுவன்,

(சீஷன்) ஆண் பெண் உற்பத்தி பேதமாவதென்ன.

(குரு) ஒருபெண் மாதவிடாயானபின்பு இரட்டித்தநாளிற் கற்பந்தரித்தால் ஆணாகவும், ஐந்துமுதல் ஓற்றைநாட்களிற் தரிப்பது பெண்ணாகவும், இடைகலைபாயில் பெண்ணும், பிங்கலைபாயில் ஆணும், இடதுபக்கம் படுக்கில் பெண்ணும், வலதுபக்கம் படுக்கில் ஆணும், மல்லாந்துபடுக்கில் இரட்டைப்பிள்ளையும் அல்லது பூச்சியமென்றும் மனுஸ்மிருதியிற் கூறுகின்றது.

(சீஷன்) பிரம்மத்தின் நிலையாவதென்ன.

(குரு) அளவிடப்படாத சமுத்திரத்தினிடத்து அலை நுரை நிலை குமிழிகளைத் தோன்றச்செய்து மறுபடியும் அந்தச் சமுத்திரத்திற் தானே ஒடுக்கிக்கொள்வதெவ்வாறோ அவ்வாறே அண்டபுவன சராசரங்கள் யாவையும் படைத்து மாயாசொருபு தேக ஆன்மகோடிகள் யாவும் ஒன்றென்றறிந்தொடுக்கும் உணர்வே பிரம்ம நிலையென்னப்படும். இதற்கு மேலுள்ள சமரச அனுபவச் சுவையை அவரவர் அறிதல்வேண்டும்.

உ—ம் பாடம்

பிராமண விசுவாசம்.

(சீஷன்) அற்புத சித்திகளைப்பெற்ற ஆனந்தகுருவே அருள் நிறைந்தோங்கிப் பிரம்மத்தின் நிலையடைந்த பிராமணரைப் பிடிவாதமாய் விசுவாசிக்கலாமா.

(குரு) சர்வகண்மணி சாற்றுவேன் கேள். தெய்வாதீனம் செகச்சர்வம் மந்திராதீனம் துதெய்வதம் தன்மந்திரம் பிராமணாதீனம் பிராமணோமமதேவதா. இதன்பொருளாவது— உலகமெல்லாம் தெய்வத்துக்குளடங்கினது, தெய்வம் மந்திரத்துளடங்கினது, மந்திரம்பிராமணனுளடங்கினது. ஆகலான் பிராமணனே நம்முடைய தேவன். இன்னும் பிராமணனுக்கும் பசுவுக்கும் ஆபத்து வருங்காலத்திலே தன்னுயிரையாகிலும் கொடுத்திரட்சித் தானேயானால் நூறுசன்னம் பிராமணயோனியிலே பிறந்து ஐசுவரியவானாய் வாழ்ந்து பின் தேவனாவான். சர்வகண்மணிமிருகண்டேயர் நித்தியப்படியாய் ஒருபிராமணனைக்கண்டு தரிசித்தல்லாது அமுது புசிக்கிறதில்லையென்று விரதம் பண்ணிக்கொண்டார். இப்படியே பலநாட்சென்றபின் ஒருநாளிலே பிராமண

தரிசனைக்கிடமில்லாமல் வெளியே புறப்பட்டுச் சுற்றிவரும்பொழுது லாந பறைச்சி தனது இரண்டுபிள்ளைகளுக்குப் பால் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் தன் இளையபிள்ளைக்குப் பால் கொடுக்கிறபொழுது தன் ஸ்தனத்தைத் தண்ணீராற்கழுவித் துடைத்துக் கொடுத்தாள். இதைக்கண்டு அவர் பெண்ணே இரண்டும் உன்னுடைய பிள்ளையாயிருக்க ஒருபிள்ளைக்கு மாத்திரம் சுத்தமாய்ப் பால் கொடுத்ததென்னென்று கேட்டார். அதற்கு அவள் முத்தபிள்ளையை என் புருஷனுக்குப் பெற்றேன் இளையயபிள்ளையை ஒரு பிராமணனுக்குப் பெற்றேன் அதினிமித்தம்படிச் செய்தேனென்றுள். இந்த வார்த்தையைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் மிருகண்டேயர் அந்தப் பிள்ளைக்குமுன்னே விழுந்த பிராமணபிசாய நமவென்று நமஸ்கரித்தார். அப்பொழுது தேவர்களெல்லாம் இவருக்கிருந்த பிராமண விசுவாசத்திற்காக அனார மோட்சத்திற் சேர்த்திருக்கிறதென்று சிவபுராணத்திற் கூறுகிறது. பிராமண மகத்துவம் இவ்வளவில் நன்கு விளங்குமல்லவா. நீயெப்போதும் பிரம்மத்தின் நிலையறிந்த பிரமாணனைக்குருவாயடைந்துகொள். நீயும் பிரம்மத்தின் நிலையறிந்தாற் பிராமணனாவாய்.

ந—ம் பாடம்

நற் புத்திரன்

(சீஷன்) தேவரீர் உலகத்திற் பிள்ளைப்பாக்கியத்தைவிட வேறொன்றுமில்லையென்று கூறுகிறார்களே, அதைப்பற்றிச் சொற்பமாய் விளங்கும்படி யஞ்சலிசெய்கிறேன்.

(குரு) சர்வகண்மணி சாற்றுவேன் கேள்- எழுபிறப்புந்தீயவை தீண்டாய் பழிமிறங்காப் பண்புடை மக்கட்பெறின. இதன் பொருளாவது தேவர் மக்கள் விலங்கு ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாபரம் என்னும் எழுபிறப்பிற் சென்றாலும் துன்பங்கள்வாரா. நல்ல புத்திரனைப் பெற்றாடுலென்பதை நீ கவனித்ததுண்டா. இன்னுமொரு பிராமணன் இராசாவின் பிரதானியாயிருந்து நாட்டிலுள்ளோருக்குக் கேடுகள் செய்ததினால் குடிகளைக்கெடுத்து மரணகாலத்திலே நரகத்தையடைந்தான். அவனுக்கொருபிள்ளையுண்டி. அந்தப்பிள்ளை திருக்குற்றாலத்திலே வந்து தீர்த்தமாடித் தன் பிதாவை நோக்கித் தர்பணஞ்செய்தான். அந்தவேளையிற் சிவன்வந்து காட்சிகொடுக்க நரகத்திலேகிடந்த பிராமணன் விமானம்மேலாகச் சொர்க்கத்தை அடைந்தானென்று கூறியிருக்கிறேன். இவ்வுலகத்தில் பிள்ளைப் பாக்கியமே மேலான பொரு

ளாயிருக்கிறது. இம்மைக்கும் மறுமைக்குள் காரணமாயிருக்கிறது. ஆகலான் நற்புத்திர பாக்கியமே சிற்றின்பச்செல்வம். இனிமேற் சகோதர அருமையைப்பற்றிக் கந்தபுராணம் முதலிய நூல்களிற் கூறியிருப்பதை நம் தேசத்தார் பெரும்பாலும் அறிவார்களென்று விடுத்தனம்.

சு—ம் பாடம்

உருத்திராட்ச மகிமை.

(சீஷன்) சற்குருவே இவ்வுலகத்தில் உருத்திராட்சமென்னும் சிவமுத்திரையைத்தரித்தால் என்னபலன் கொடுக்குமென்பதைப்பற்றிச் சுருக்கமாய் விளக்கும்படி யஞ்சவிசெய்கின்றேன்.

(குரு) சீர்வகண்மணி சாற்றுவேன் கேள். மிக்க பதினமூன்றினுக்கு மேன்முகமில்லை—தக்கதலையொன்று தலைமாலையினாலொன்பான்—அக்கலையிரட்டி களம்மார்பது நூற்றெட்டாம்—கைக்கனிகள் பன்னிருவர் தாணகலமைம்பான். இதன்பொருளாவது உருத்திராட்சத்தில் பதினமூன்று முகமணிக்குமேற்பட்டமுகமணியில்லை. அந்தமணியைத் தரிக்கும்வகை உச்சியிலொன்று தலைமலை முப்பத்தாறு களுத்துக்கு எழுபத்திரண்டு மார்புக்கு நூற்றெட்டு கைக்குப்பன்னிரண்டு மார்புக்கு ஐம்பதுமாம். இப்படித்தரிக்கும் உருத்திராக்க மகிமையை யெப்படிச்சொல்லலாம் இருந்தும், ஆயிர மியாகபல னப்படித்தரிக்கிற—தூயமணியோர் பொதுகமைக் களுதையொன்று—பாயடவி விர்தமலைபுக்குயிரிற்றந்து—மேயகயிலாயமலை மேவியதுகற்பம். இதன்பொருளெப்படியானால் ஆயிரமியாக பலனிர்தப்படி தரித்தாலுண்டாம். பவுத்திரமான இந்தமணியைப் பொதுயாக எடுத்துப்போனகழுதை விர்தகிரி யாரணிமத்திலேபோய்ச் சீவனைவிட்டது. அது உருத்திராட்சமணியைச் சுமந்துகொண்டுபோனபடியினால் கயிலாயமலையிலே கற்பகாலமிருந்தது. ஆகலினாலே உருத்திராட்சத்தை யணிவதால் எப்போதும் கடவுள்நாமத்தை நினைப்பதற்கு இடமுண்டாமென்று விளங்கிக்கொள்வாய்.

ரு—ம் பாடம்

விபூதி மகிமை.

(சீஷன்) அற்புத சித்திகளைப்பெற்ற சற்குருவே ஆவகியகமாக விபூதியை இடைவிடாது தரிக்கவேண்டுமென்று கூறுகிறார்களா?

னே. அதைத் தரித்துக்கொண்டால் அவ்வளவு மகத்திவமுடையதா.

(குரு) ஆ ஆ அருமைக் குழந்தாபகமகிழ்ந்து லாடர் அதையுனக்குச் சொல்லுகிறேன் பார். நீறுபுனைவார்வினையை நீறுசெய்கலாலே-வீறுதனிநாமமது நீறெனவிளம்பும்-சீறுநரகத்துயிர் செலாவகை மருந்தாய்க்-கூறுடைய தேவிகையில் முன்னிறை கொடுத்தார். இதன் பொருளாவது திருநீறு தரித்த பெபர்களுடைய வினையை நீறுகச் செய்கிறபடியினாலே வெற்றியுள்ள அதின் நாமமும் நீறென்று சொல்லப்படும், பொல்லாத நரகத்தில் உயிர்கள்போய் விழாதபடிக்கு ஒரு மருந்தாகத் தனக்கொருபாகமாக பார்வதிகையிலே முன்பு சிவன்கொடுத்தது இந்தத்திருநீறு. சர்வகண்மணி மகா பாவங்களைச்செய்த ஒருவனுடைய ஆயிசுமுடிவிலே யமதர்மராசர் அவனைக் கொண்டுவந்து நரகத்திற் போடுகிறதற்கு தூதர்களை யனுப்பினான். அவர்கள்வருகிற சத்தடியைக்கண்டு முன்னே குப்பைமேட்டுச் சாம்பலிலே பிரண்டிசிடந்த ஒரு நாய் பயந்தெழுந்து சாகக்கிடந்தவனுடைய மார்பிலும் தோழிலும் ஏறிமிதித்துக்கொண்டுபோய்விட்டது. அப்பொழுது அந்த நாயின் காலிலே ஒட்டின சாம்பலானது அவனுடைய மார்பிலும் நெற்றியிலும்பட்டது. அதைக்கண்டு கொடிய இயமதூதர்கள் கிட்டப்போகப் பயந்து விலகிவிட்டார்கள். உடனே சிவகணங்கள் வந்து அவனைக் கயிலாயத்திலே கொண்டு போய் வைத்தார்களென்பதை நீ கவனித்ததுண்டா இன்னும்

மந்திரமாவதுநீறு வானவர்மேல்வதுநீறு
சந்திரமாவதுநீறு துதிக்கப்படுவதுநீறு
தந்திரமாவதுநீறு சமயத்திலுள்ளதுநீறு
செந்துவர்வாயுமைபங்கள் நிருவாலவாயன்றிருநீறே.

என்ற சுருதியையும் நீ படித்திருக்கக்கூடும். ஆகலான் விபூதி மகிமையை யிவ்வகைத்தெனக் கூறமுடியாது. அங்ஙனம் விபூதியைப் பூசுவதினால் அந்த அரும்பொருளாகிய சிவத்தைச்சந்தினைப்பதற்கு நல்ல முக்கியமான வழியாகும்.

சு—ம்பாடம்

தீர்த்தமகிமை.

சீஷன்— அற்புதானந்த சற்குருவே, இவ்விலகத்திற் சனங்கள் அருமையான தீர்த்தங்களென்று ஆயிரமாயிரம் பவுணையழித்துத் தீர்த்தயாத்திரை செய்கிறார்களே, அதினாலேதும் பலனுண்டா.

(குரு) சர்வகண்மணி சாற்றுவேன்கேள். கர்சியெனும்மிரு
தலமக் கைலையினும் சிறப்புளது கங்கைதீர்த்தம்— வீசுதிரைக்
கொளுந்தேரீட்டம்பரகதிக்குவேரோட்டிவிழுதுமோட்டும்— மா
சினுடல்திலிறந்தால்மரமேனும்விலங்கேனும்மனிதரேனும்— ஈச
ரருளுபதேசம்செவிப்புகலாவிறைவனெனவிருக்கலாமே. இதன்
பொருளாவது. கர்சியென்கின்ற விசேஷ தீர்த்தஸ்தலம் உயர்
ந்தகயிலாயத்தினும் சிறப்புடையது. அங்கே கங்காநதியுண்டா
னது. அந்தக்கங்கையினுடைய அலையோடுகிறது பரகதிக்குவே
ரோட்டி விழுதுமாகத்துணைசெய்யும். மாசாகியமலபாண்ட சரீ
ரங்கள் அந்தஸ்தலத்திலிறந்தால் மரங்கள், மிருகங்கள், மனி
தர் முதலிய சீவராசிகளுக்கும் சிவனெழுந்தருளிவந்து செவி
வழியாயுபதேசம் பண்ணிரட்சிப்பதினால் அந்தச் சீவராசிகளி
றைவனைப்போலே சொருபத்தைடடைந்திருக்கும். மேலும், ம
ணிமுத்தாநதிற்காற்றணைநதமனிதர்பறவைமிருகங்கள் — தனிய
க்கிருமிகீடங்கள் தருப்புற்கொடிகள்சராசரங்கள் — அணியத்தே
வருலகாளு மாற்றிப்படிவார் தமக்கன்பும் — துணியும்தவமும்
பேரறிவுமேதான் றந்தொளும்புமுளதாமால். இதன்பொருளா
வது. மணிமுத்தாநதியென்று சொல்லப்பட்டவெள்ளாற்றில் வி
ளுந்தகாற்றென்கிலும் தீண்டப்பெற்றமனிதர் பறவை மிருகங்
கள் முதலியவைகளெல்லாம் தேவலோகமாகும். அந்தஆற்றி
லே மூழ்கினவர்க்கு அன்பும் துணியும் தவமும் ஞானமும் அ
டிமைகளுமுண்டாமென்று கூறுகின்றன. இன்னும், ஒருக்கால்
முத்தாநதிமூழ்கின் ஓராயிரங்கோதானபலன் — அருக்காலுண்டா
மவன்பிறரைநினைக்கிலவர்போய்க்கதியடைவர் — தருக்கால்மூழ்
கியோரிரவுதரிக்கில்சிவலோகஞ்சேர்வர் — செருக்காற்பன்னாள்
மூழ்கிடுவோர்சேருங்கதிக்கோரளவின்றே. இதன்பொருளாவ
து. ஒருதரம் மணிமுத்தாநதியிலே ஸ்நானம்பண்ணினால் ஆயிர
ம்பசுக்களைப் பிராமணனுக்குக் கொடுத்தபலன் குறையாமலுண்
டு. அதிலப்படி மூழ்கினவன் தனதுநண்பரை நினைக்கில் அவர்க
ளும்போய்க்கதியடைவார்கள். அந்தநதியிலே மூழ்கி ஓர் இ
ராத்திரித்தங்குகிறவன் சிவலோகம்சேர்வன். நித்தியமும் ஸ்நா
னம்பண்ணுகிறவர்கள் சேருகிறமோட்சத்துக்கு எல்லையிலை.
இதுவன்றி ஒரு கொடியசண்டாளனானவன் தன் தகப்பனுடை
ய மனையாட்டியை வைத்திருந்ததைத் தகப்பனறிந்து புத்திசொ
ல்லித் தடைபண்ணினதினால் அகங்காரங்கொண்டு அவனைவெ
ட்டிப்போட்டு அவனை மறுபடியும் வைத்திருந்தான். அப்பொ
ழுது அவன் சகோதரன்வந்து ஏனிப்படிச்செய்தாயென்று கே
ட்டதற்கு அவனையும் வெட்டிப்போட்டான். அதிலேயவன்கொ
லைப்பழிபிடித்து அனைகநாட் பயித்தியக்காரனாய்த் திரிந்தான்
ஒரு நாள் அவன் காவேரியாற்றிலே படித்துறைபண்டையில்

மயங்கிக்கிடந்தபொழுது ஒருபெண்ணைவள் ஸ்நானம்பண்ணி
னபொழுது சில தீர்த்தமாகிய நண்ணீர்த்தவலைகள் இவன்மே
லே தெறித்ததினால் இவன் பயித்திபந்தெளிந்து புத்தியடைந்
தான். முழுவதும் போயவன் ஸ்நானம்பண்ணினவுடன் சிவன்
வந்து காட்சிகொடுத்தாரென்று கூறியிருப்பதையும் கவனித்த
துண்டா. இன்னுமொருவேடன் பண்டியைத்தூர்த்திக் கொண்
டுவந்தான். அந்தப்பன்றியோடும்பொழுது சித்திராநதிக்குள்ளே
விழுந்திறந்தது. அந்தவேடனுமதிலே விழுந்திறந்தான். இர
ண்டாத்துமாவும் முத்தியடைந்தனவென்று எம்பிரான் கூறியி
ருப்பதென்ன. எனதருமைக்கண்மணி இப்போதும் விளங்கவி
ல்லையா. மூர்த்தி தலந் தீர்த்தம் முறையாகத்தெண்டனிட்டு-
லார்த்தைசொல்லச்சற்குருவும் வாய்க்கும்பராபரமே. ஆகலான்
நீ தீர்த்தமாடுவதால் உன்கண்ணால் ஆனந்தநீர்சொரிந்து உனக்
கனபுண்டாவதற்கு நல்லவழியாகும்.

எ—ம்பாடம்

பஞ்சாட்சரமகத்துவம்.

(சீஷன்) அற்புத சித்திகளைப்பெற்ற சற்குண சற்குருவே;
பஞ்சபூதி பத்தினைந்தெழுத்தாகிய பஞ்சாட்சரம் நமது உடம்
பாக இருக்கிறதாம்- அந்த உடம்பு அழிதலுள்ளபடியால் நீந்
தெழுத்தும் அழிதலுள்ளதெனப் பேசிக்கொள்ளுகிறார்களே.
ஆகலான் பஞ்சாட்சரத்தினாலென்ன பிரயோசனம் என்பதை
விளக்கும்படி பஞ்சலிசெய்கின்றேன்.

(குரு) ஆ ஆ பேதைப்பிள்ளாய்! அருமையிலு மருமையான
நால்வர்களும் தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய நூல்களினும்
பஞ்சாட்சரத்தைப்பற்றி பெவ்வளவாகப் போதித்திருக்கிறார்க
ள். அதை நீ வாசிக்கவில்லைப்போலும். வாசித்திருந்தால் இப்
படியான கேள்வி கேட்கமாட்டாயென எண்ணுகின்றேன். இ
ருந்தும் நீ கேட்ட சாரம் எனக்கு விளங்குகின்றன. அதாவ
து நவ்விரண்டு காலதாய்-நவின்றமவ்வு வயிறதாய்ச்-சிவ்விரண்
டு தோளதாய்ச்-சிறந்தவவ்வு வாயதாய்-அவ்விரண்டு கண்களா
-யமர்ந்து நின்ற மந்திரம்-செவ்வை யொத்து நின்றதே-சிவரய
மைந் தெழுத்துமே. என்ற நோக்கத்துடன் கேட்டிருக்கிற
ய். ஆனால் இந்தத்துலம் சூக்கும் காரணம் என்னும் பஞ்
சாட்சரம் ஒன்றுமழியாது. ஏனெனில் பதி பசு பாசம் என்
னுந் திரிபதார்த்தத்தையும் அனாதியென்று சித்தியார் முதலி

ய நூலிற் கூறியிருப்பதால் பஞ்சாட்சரம் ஒருகாலமும் அழி
யாததாகையால் அதன் மகத்துவத்தை விளக்குகிறேன் கவன
மாய்க்கேள். முன்னொருகாலத்தில் நாரதமுனியென்பவர் பஞ்
சாட்சர தியானத்தால் என்ன பிரயோசனமென்று சிவபெரு
மானிடங் கேட்டார். அப்பொழுது சிவபெருமான் கூறியதா
வது. நானையதினத்தில் புத்தூர்ச்சசந்தியில் ஒருவண்டானதுவ
ரும். அதற்குப்போய்ப் பஞ்சாட்சரத்தையுபதேசி. அங்ஙனம்
உனக்குச்சொல்லிவிடுமென்றார். அந்தநாரதமுனியப்படியே செ
ன்றுபதேசித்தார். அந்தவண்டானது உடனேயிறந்துவிட்டன
பின்பு இவர் சிவனிடஞ்சென்று வண்டானதிறந்து விட்டன
வென்றுகூற அப்பொழுதவர் வருகிறவெள்ளிக்கிழமை யாழ்ப்
பாணத்தில் கயிலாயபிள்ளையார் வீதியில் ஒருநாய்படுத்திருக்கு
ம் அதற்குபதேசி. அது உனக்குச்சொல்லித்தருமென்றார். இவ
ரப்படியேசென்று உபதேசிக்க நாயிறந்துவிட்டன. பின்பு சி
வனிடஞ்சென்று நாயும்மிறந்துவிட்டனவென்று கூறியபொழு
து சிவபெருமான் புன்சிரிப்புடன் வருகிற சனிவாரத்தன்றைக்
கு சாவுகச்சேரிக்குச்சென்றுபோ அப்பொழுது ஒருபசுக் கன்
றானது உன்னைக்கண்டு கதறிவரும் அதற்குபதேசி அங்ஙன
ம் அது கூறித்தருமென்றார். அப்படியே இவர்கென்றுபதேசி
க்கப் பசுக்கன்றுமிறந்துவிட்டன. அப்பொழுது நாரதமுனிக்
குக்கோபமுண்டாகி பஞ்சாட்சரதியானத்தால் மாணமே மகத்
துவமென்று சிவனிடங்கூறிக் கோபித்துநிற்க அவர் ஆறுதலா
ன மறுமொழிகளைக்கூறி யவர் கோபத்தைத் தணித்துக்கூறின
தாவது. வருகிறசூர்யவாரத்தன்று கொழும்பிலே கவுணர்மனை
யாட்டி ஓர் புத்திரன்பெறுவாள். அந்தப்பிள்ளையைப்பணியவிழ
விடாது ஓர் பொற்றட்டத்திலேந்துவித்து மேசைக்குமேற்றட்
டத்துடன் வைத்து ஒவ்வொரொவ்வொரு எழுத்தாகப் பஞ்சா
ட்சரத்தையுபதேசி. அங்ஙனம் அந்தப்பிள்ளையானது கூறிவிடு
மென்றார். நாரதமுனியானவர் அப்படியேசென்று பிள்ளையை
யேந்துவித்து மேசையண்டைவைத்து ஒவ்வொரு ஒவ்வொரு
எழுத்தாக முனிசி முனிசி உபதேசித்தார். அப்பொழுது பிள்
ளையானது எழுந்திருந்துசொன்னதாவது. நான்முன்னே புத்
தூர்ச்சசந்தியில் வண்டாயிருக்கும்போது நீயைந்தெழுத்தையோ
தியபொழுது நான் அந்தப்பிறவியினின்றும் நீங்கி ஓர் மேலான
நாயாகப் பிறந்திருந்தேன். நீயப்போது கையிலாயபிள்ளையார்வீ
தியில் எனக்குபதேசிக்க நான் அந்தப்பிறவியினின்றும் நீங்கி
ஓர் மேலான பசுக்கன்றாகச்சாவுகச்சேரியிற் பிறந்திருந்தேன்
நீயவ்விடம் வந்து நீந்தெழுத்தையுமுபதேசிக்க நான் அந்தப்பி
றவியினின்றும் நீங்கி இப்போது இந்தக்கொழும்பையாமும் க
வுணருக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்திருக்கிறேன். இதுதான் பஞ்சா

மகாமகத்துவமென்று அநதப்பிள்ளை கூறிவிட்டன. உடனே நாரதமுனியாகவார் கடவுளிடம்சென்று நடந்த சரித்திரத்தைக் கூறி பின்பு தன்விட்டைநதார். ஆகலினாலே பஞ்சாட்சர மகத்துவத்தை யிவ்வளவெனக்கூறமுடியாது. அங்ஙனம்பஞ்சாட்சரமே கடவுளையடைவதற்கு எல்லாவற்றிலும் முக்கியமான மூலப்பிரணவப்பொருளாயிருக்கிறது.

அ—ம் பாடம்

தலவிசேடமும் விரதமகிமையும்.

(சீஷன்) அருள்திறைந்தோங்கும் ஆனந்தகுருவே தாங்கள் கூறியவிஷயங்களெல்லாஞ்சரி. இனிமேல் இவ்வுலகத்திலுள்ளோரிற் சைவசமயிகள் பெரும்பாலும் ஊணின்றி உறக்கமின்றி ஆலயதரிசனமும் விரதங்களும் செய்துவருகிறார்களே. அதின் விசேஷத்தைச் சாற்றும்படியஞ்சலிசெய்கின்றேன்.

சர்வகண்மணி சரியானபோட்டி போட்டாப்போல நீயும் என்னிற்போட்டுப்பார்க்கிறது போலாகிறதே. ஆனால் நீ போடுவதெல்லாஞ் சரியானபோடுகைதான். அது எனக்கு மெத்தச்சந்தோஷமாகலான் சாற்றுவேன்கேள்.

தரிசனப் பிரதரிசிசனனா கமலாலயே காசியார் துமரணமுக்திஸ்மரணா அருணாசலம் அதவாபுத்திர சந்நிதௌ. என்பது.

அப்பிரதரிசியாகிய சிதம்பரத்தைத் தரிசிக்க, கமலாலயமாகிய திருவாரூரிலே சன்மிக்க, காசியிலிறக்க, அருணாசலத்தை நினைக்கமுத்தியாம். இதில்லாதேபோனாலும் நற்புத்திரன் முகதாவிலே சீவித்தால் முத்தியென்பதையும், தில்லையைக்காண்க் காசியிலிறக்கச் சிறக்குமாருர் தனிற்பிறக்க - எல்லையிற்பெருமை யருணையைநினைக்க எய்தலாம் முத்தி. என்றுரைத்தீரென்பதையும். மகாபாவங்களைச்செய்த ஒரு செட்டியானவன் திருக்குற்றாலத்துக்குவந்து தீர்த்தமாடிச் சிவனைவணங்கி விரதம் பிடித்து அங்கிருந்து வியாபாரம் பண்ணிக்கொண்டுபோனான் அதினிமித்தம் மாணகாலத்தின் அச்செய்கையை யறிந்தானென்றும் மகாபாவங்களைச் செய்திருந்த ஒருவன் மாணமடைய இயமதூதுவர்கள் அவனைப்பிடித்துக் கட்டியடித்தார்கள். அப்பொழுது அவன்தலையென்புடன் குற்றாலமென்றான். உடனே சிவகணங்கள்வந்து இயமதூதரைத் தூரத்திவிட்டு அவனை விமானத்திலேற்றிப் போய்க் கைலாயத்தில் வைத்தார்களென்பதையும் கவனித்ததுண்டா. பின்னையுங் கோகருணத்திலே சிவராத்திரிக் திருவிழாநடந்தபொழுது ஒரு கெட்டவன் இரண்டுதாசு

களைக்கூட்டிக்கொண்டு வீணையுங்கையிலேந்திச் சிவசிந்தனை யோடு வேடிக்கைபார்த்துக்கொண்டு அந்தஇரண்டு வேசிகளு டனையும் வீண் பொழுது போக்கிக்கொண்டிருந்தான். அ ன்றிரவிலே சிவனுமம்மனும் நகரிசோதனை பார்க்கவரும்போது பார்வதி இத்தனை சனத்திரளுக்கு மிடமுண்டோ என்றாள். அ தற்குச்சிவன் இவர்களெல்லாரும் அங்கேவரமாட்டார்கள். இ தோ இரண்டு வேசிகளுடனே திரிகிறானே யவன்மாத்திரம் கயி லாயத்தில் வருவானென்றார். அதெதினென்று உமைகேட்க நானதைஉனக்கு நானேக்குக் காட்டுவேனென்று தாமசாகப் போகிறகிழவனைப்போல உருவுமாறி வழிச்சார்பிலே படுத்து க்கொண்டார். பார்வதியொரு விருத்தாப்பியமான கிழவியைப் போல நடுவீதியிலேயிருந்துகொண்டு திருநாளுக்குவந்து திரு ம்பிப்போகிற சனங்களையெல்லாம்பார்த்து என்புருவன் சாக க்கிடக்கினான் உங்களிலேபாவமில்லாதவன் இவனுக்குக்கொஞ் சம் தண்ணீர்வார்த்தாற் பிளைப்பானென்றாள். அதைக்கேட்டச னங்களெல்லாரும் பாவமில்லாதவர்கள் உண்டோ போடிபயித் தியங்கொண்டகிழவியென்று போய்விட்டார்கள். கடைசியிலே அந்தக்கெட்டவன் தன்னிரண்டு வேசிகளோடேவந்து இந்தச் சமாச்சாரத்தைக்கேட்டு தானந்தக்கிழவனுக்குத் தண்ணீர் த ன்கையினாலே வார்க்கிறேனென்று கிட்டிவந்தான். அப்பொழு து கூடவந்தவேசிகள் சிரித்து நியாவது புண்ணியஞ்செய்கிறதா வது நீ இராத்திரியெல்லாம் எங்களோடேயென்னவாய் நடந் தாய். உன்கையினாலே தண்ணீர்வார்த்தால் அந்தக்கிழவனுக்கு இருக்கிற உயிரும்போய் உடனேமாண்டுவிடுவான் என்றார்கள். அப்பொழுது அவன் கோபித்துக்கொண்டு எனக்குப்புண்ணிய மில்லைய. நான் திருவிழாப்பார்த்தேன். நெடுந்தூரம் நடந்து இந்தத்தலத்தை மிதித்ததுபோதாதா. இராழுழுவதும் உணவி ன்றி விழித்திருந்தேன். இப்படிப்பட்ட எனக்குப்புண்ணிய மில்லையென்று சொல்லுகிறதாடி என்று தண்ணீரைக்கொண் டுவந்து கிழவனுக்குவார்த்துவிட்டான். உடனே இஷ்பாருடரா க அந்தப்பரப்பிரம்மமாகிய கடவுள் முத்தியைக் கொடுத்தா ரென்பது உண்மை. ஆகலான் நீ ஆலயதரிசனையும் விரதஅனு ட்டிப்பும் இடைவிடாது செய்துவருவாயாகில் அது நன்மையா ன வழியென்பதைப் பேசவும்வேண்டுமோ.

கூ—ம்பாடம்

சிவார்ச்சனைமுறைகளும் சிவ விரதமகிமையும்.

(சீஷன்) தேவரீர் தாங்கள் கூறியதெல்லாஞ்சரி இனிமேல் ஒரு கேள்விகேட்கிறேன். அஃதுயாதெனில்; இவ்வுலகத்திலே

கருங்கல்லுகளையும் லோகவகைகளையும் உருநாடாகச் செய்து வைத்துப் பூசையரிச்சனை விரதம் முதலிய சரியைகிரியைகளைச் செய்வது பெரியமடைத்தனமாய் இருக்கிறதாகச்சிவ கிழிஸ்தவர் களும் வேறுசமயத்தோர்களும் பேசிக்கொள்கிறார்களே. அதை எனக்கு விளக்கும்படியஞ்சலிசெய்கின்றேன்.

(குரு) சபாஷ் சபாஷ்! நல்லகேள்வி சர்வகண்மணி சாற்று வேன்கேள். பூசைசெய்யாதா னுண்டிபுருப்பிணம்புலையன்கட்டம் - மாகளபாவமொக்கும் வாளினிற் தீயில்வீழ்ந்து - நாசமாவதுவே என்று நற்குலம்பிறந்தானேனும் - தேசுளா ரவணத்தீண்டில் தெரிசிக்கில்நினைக்கில்பாவம். இதன்பொருளாவது. சிவபூசைசெய்யாதவன் புசிக்கிறபுசிப்பு புருத்தபிணத்தைப் புலையன் கஸ்டத்தைப்புசித்த மகாபாதகமொக்கும்.

ஆதலாற்சிவபூசைசெய்யாமல் புசித்தவன் ஆயுதத்தை நடட்டாவது தீயைவளர்த்தாவது அதிலே விழுந்திறந்து போவதே நல்லது. இன்னுஞ் சிவபூசைசெய்யாதவன் நல்லகுலத்திலே பிறந்தவனாயிருந்தாலும் அவனைச்சிவபூசைசெய்து விளங்கினோர்கையினாலே தீண்டினாலும் கண்ணினாலே கண்டாலும் மனதினாலே நினைத்தாலும் அவர்க்குப்பாவம் வந்து சம்பவிக்கும்

வெருவிதவிரதஞ்சாந்தி மெப்பரிமேதங்கோடி - தருபலனொரு நாட்பூசை தனைச்செய்யின்மரணம் துக்கம் - அஃதிலேமகவான்செல்வம் அவன்கொடுத்தவர்க்கேயுண்டாம் - மகபதிசெல்வன்னும் மற்றவன்கொடுத்தாலுண்டாம். இதன்பொருள்: அனைக விதமாயிருக்கிற விரதங்கள் சாந்திகள் அசுவமேதயாகங்கள் செய்தபலனுண்டு. ஒருவன் ஒருநாட்சிவலிங்கத்தைப் பூசைசெய்யில் அதுவுமல்லாமல் அவனுக்கு மரணதுக்கங்களில்லை. தேவேந்திரபோகமும் அவன்பார்த்துக்கொடுத்தவர்க்கே உண்டாயிருக்கும். தேவேந்திரப்பட்டமும் சிவபூசை பண்ணினவன் கொடுத்தாலுண்டாம். கொடாமற்போனால் அது தனக்கேயுள்ளாகிறது என்பதையும், அன்றுருக்காரிரெய்யின் அருங்காரெட்டயிலத்தாண்டின் - தன்னுவு நூறுகோடிகாலம் தூய்சிவலோகத்தில் - தன்னுனைத்திருநீருட்டில்சந்திரனாகிவாழ்வன் - நன்றியானறயிரையாட்டில்நாரணனாவனென்றே. இதன்பொருளாவது: புதிதாகவுருக்கிய பசுவின் நெய்யாலாவது காரெள்ளின் நெய்யாலாவது அபிஷேகம்பண்ணினால் அவன் நூறுகோடிகாலம் சிவலோகத்திலே வாழ்வன். தனக்குத்தானே நிகராகிய விபூதியினாலே அபிஷேகம்பண்ணினால் சந்திரனாகிவாழ்வன். பசுவின் தயிரால் அபிஷேகம்பண்ணினால் மகாவிஷ்ணுவாகப் பிறப்பான் என்பதையும்,

தேனயந்தாட்டவெட்டார் துதிதனிற்கடவுளாவன் - பாணி

யம்வருணனாவன் பானுவில்மதிசேர்முன்னாள் - ஊனில் சோம
வாரம் ஒன்றுநாட்பசுவின்பாலா - லானுகந்தானுக்காட்டி ல
ழிவிலாப்பரமமுத்தி. இதன்பொருளாவது: அட்டமியிலே சி
வனுக்குத் தேனாலபிஷேகம் பண்ணினால் உருத்திரனாவான். அ
ட்டமியிலே சுத்தசலத்தினாலபிஷேகம் பண்ணினால் வருணனா
வான். சூரியனிடத்திலே சந்திரன் சேருகின்ற அமவாசைக்கு
முதலாகிய சதுர்த்தசியிலே சோமவாரங்கூடிய தினத்திலே
பசுவின்பாலால் விடபத்தையூர்ந்த சிவனுக்கு அபிஷேகம்பண்
னினால் அழிவில்லாத பரம மோட்சமுண்டாம் என்பதையும்.

பொன்பதின் களஞ்சுவேதம் பொதிந்தவர்க்களித்தாலொக்கு
ம் - தன்னெருக்கொன்றுசாத்தில் சுகத்திரமொன்றுக்கொன்று
துன்னிய அலரிவில்வம் தூமத்தம் தும்பைதெற்பை-வன்னிநாயு
ருவிநெய்தல் மற்றவைக்கதிகமாகும்: இதன்பொருளாவது: ப
த்துக்களஞ்சுபொன் நாலுவேதமும் வல்ல பிராமணனுக்குக்
கொடுத்த பலனுக்குச்சமானம் சிவலிங்கத்திலே வெள்ளெருக்
கம்பூவொன்று சாத்தினால், பின்னும் அலரி வில்வம் மலர்ந்த
ஊமத்தை தும்பை தெற்பை நாயுருவி வன்னி நீலோற்பலம்
இவையெல்லாம் தானுண்டாக்கி அந்தமலரெடுத்துச் சாத்தினா
ல் ஒன்றுக்கொன்று ஆயிரம்பங்கு பலனதிகமுண்டு. இவைக
ளுக்குதாரணமாக எறிபத்தர் சமணமதத்திலேயிருந்தவர். இ
வர் மிகுந்தவையிராக்கியத்தினாலே சிவலிங்கத்தின்மேலே நி
த்தியப்படிதப்பாமல் மூன்று கல்லெறிந்து போட்டுப் போய்ச்
சர்ப்பிடுவர். ஒருநாட்கலலெறிய மற்றதுவிட்டுப்போய்ச் சாப்பி
டுகிறபொழுது அந்தநினைவுவந்து ஒகோளம் இன்றைக்குக்கல்
லெறிய மற்றதுபோனோமேயென்று சாப்பிடாமல்விட்டு மூன்
றுகலலெடுத்துக் கொண்டோடிவந்து எறிந்து திரும்புஞ்சமய
ம் அவர்மனதிலேயிருந்த வைராக்கியத்துக்காகச் சந்தோஷ
ப்பட்டு தமதுதேவியாகிய உமையவளோடு எழுந்தருளிவந்து
உடனேயவருக்கு மோட்சங்கொடுத்தாரென்று பெரியபுராண
த்திற் கூறியிருக்கிறதையும் கவனித்து விளங்கிப்பார். இன்னு
ஞ்சிறுவயதிலேயமங்கலியாய்ப்போன ஒரு பிராமணப்பெண்ணு
னவள் மிகுந்ததுன்மார்க்கமாய் நடந்து எங்கும் அவதூறான
பேருண்டானதிலே காட்டிலேபோய் ஒருவேடனோடேகூடி
யிருந்து மாமிசங்களைப்புகித்து மதுபானம்பண்ணுகிறவளானா
ள். ஒருநாள் இவள் மிகுந்தவெறியாயிருந்ததினாலே ஒரு பசு
வின் கன்றைப்பிடித்து அதையாட்டுக்குட்டியென்று நினைத்து
களுத்தையரிகிறபொழுது அதின் சத்தத்தைக்கேட்டுச் சிவசி
வாபசுவின் கன்றைக்கொன்று போட்டேனெயென்றாள். அப்பு
றம் வெறிதெளிந்து கன்றுக்குட்டி சேதமாகாதபடிக்கு அ
தைத்தானேசமைத்துச் சாப்பிட்டாள். எப்படியும் இவள் சிவ

சிவனென்று சொன்னமந்திரமித்தம் அவள் செத்தவுடனே நாகத்துக்குப்போகாமல் மறுபடியுமொரு புலைச்சி வயிற்மிலே கண்கைகால் இவைமுதலான அவையவக்குறைவுள்ள ஒரு பெண்பிள்ளையாய்ப்பிறந்தாள். அவள்பிதாமாதாச் சிறுவயதிலே செத்தபடியால் எங்கும் பிச்சையெடுத்துக்கொண்டு திரிந்தாள் அன்னாளிலே கோகரணத்திலே சிவரத்திரித் திருவிழாநடந்தபொழுது வேடிக்கைபார்க்கப்போனசனங்களோடே இவளும்போய் ஒருவரும் பிச்சைகொடாததினாலே அன்றுமுழுவதும் பட்டினியே. நிட்சயமாய் நித்திரையில்லாமல் ஒருகுப்பைமேட்டிலே கிடந்தாள். அங்கேபொருபிரமணன் கோயிலிலேவில்வந் கொண்டுபோய்ப் பூசைபண்ணிவிட்டுப் போகிறவனைக்கப்பிட்டு பிச்சைகேட்டாள். அவன்கோபித்துக்கொண்டு என்னிடத்தில் என்ன இருக்கிறது. இந்திற்றுமானியபத்திரமல்லோவென்று தான் கொண்டுவந்த வில்வத்தளைகளை மேலேபெறிந்தான். அவள் அடபாவி பிச்சைகேட்டதற்கு வில்வ இலையை என் என்மேலே எறிகிறபென்று வாரித்திரும்ப அவனுக்கு எதிரேயெறிந்தபொழுது அங்கே வெகுநாளாய்ப் பூசைபண்ணுமற்கிடந்த ஒரு பனைய இலிங்கத்தின்மேலே போய்விழுந்தது. அவளும் பட்டினி கிடந்ததினாலே செத்துப்போனாள். அவள் மகாபாவியாயிருந்ததினாலே இயமகணங்கள்வந்து அவளை நாகத்துக்குக் கொண்டுபோக வேண்டுமென்று இருக்கிறபொழுது சிவகணங்கள் வந்து தாக்கமிட்டு அப்படியல்ல; அவள் மகாபுண்யவதி. ஏனென்றால் இன்றுமுழுவதும் உபவாசமாயிருந்தாள் அவள்செத்தநாளாங் கிடைக்கத்தக்கதல்ல. மகாபுண்ணியதினம் அவள் அயலூரிலிருந்தும் நடந்துவந்திருக்கிறாள். அவள் வில்வத்தழைகளைச் சிவலிங்கத்தின்மேலே எறிந்துமிருக்கிறாள். அது சிவபூசைக்குச்சமானமாயிற்று. ஆகையால் இவளுக்கு மோட்சத்துக்குத் தடையென்னவென்றுசொல்லித் தூக்கிக்கொண்டுபோய் சிவனிடத்திலே விட்டார்கள் சிவனும் அவள் கோவதை செய்தபாவத்தையும் நீசசனைத்தையும் மாற்றி உடனே கயிலாயத்திலே வைத்தாரென்பதைக் கவனித்துப்பார்.

இன்னுமொருவேடன் எப்பொழுதும் வேட்டையாடிக்கொண்டு வருவான். ஒருநாளிலே வேட்டையாடப்போன பொழுது ஒருபுலியைக்கண்டு பயந்து ஓடி ஒரு வில்வமரத்தின் மேலேறினான். அந்தப்புலியும் அவனை விட்டுப்போகாமல் அந்தமரத்தின்கீழே வந்து நின்று கொண்டது. வேடனானவன் அன்றிராத்திரித்துங்கிக்கீழே விழுந்து விடுவேனென்று பயங்கரங்கொண்டு தூக்கம்வாராதபடி அந்தமரத்தின் இலையைப்பிடுங்கிக்கீழே போட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவன்போட்ட இலைகளெல்லாம் வெகுதூரமாய்க் கிடந்த ஒரு லிங்கத்தின்மேலே விழு

ந்தன; அன்றுசிவராத்திரியாய் இருந்தபடியினாலும் நித்திரை விழித்தலாலும் சிவலிங்கத்துக் கர்ச்சனையாயிருந்ததாலும் சிவனிடபவாதனராய்வந்து முத்தியைக்கொடுத்தாரென்று கூறியிருப்பதையும் என்னென்று சொல்லலாம், ஆகலான் சிவபூசைகளையும் விரதங்களையும் சிவார்ச்சனைகளையும் நீ நித்தியப்படியனுசரித்து வந்தால் கடவுளையறிவதற்கு நல்லவழியென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமே.

ய—ம்பாடம்

திருவிளக்குமகிமை.

(சீவன்) தேவாமிசத்திற் செனித்தசெல்வமே! தேவாமிர்தம்போன்ற சற்குருவே!! தாங்கள் கூறியவிஷயங்கள் எல்லாம் தாயானவள் பிள்ளைக்குப் பால்கொடுத்ததுபோல இருந்தது. இனிமேல் ஆலயங்களுக்குத் திருவிளக்கு வைப்பதினாலே நன்மையுண்டா?

(குரு) ஆ ஆ! என்னவார்த்தை கேட்டாய்! இருந்தாலும், சர்வகண்மணி சாற்றுவேன்கேள். ஒவ்வொரு ஆலயங்களினும் அக்கினிகாரியம் முடித்தே விழாக்கொண்டாட்டம் செய்வார்கள். வேதங்கள் அக்கினியே முக்கியமான கடவுளென்று கூறுகின்றன. ஐந்துதட்டுத்திபத்தில் தொண்ணூற்று தத்துவத்தை விளக்குகிறது. நாகதீபத்தில் பஞ்சபூதிபத்தை விளக்குகிறது. மூன்று நாக்குத்திபத்தில் மும்மூர்த்திகளையும், இரண்டு நாக்குத்திபத்தில் சத்திசிவத்தையும், ஒரு நாக்குத்திபத்தில் ஏகமாகக்கடவுள் இருக்கிறாரென்பதையும், விளக்கிவிடும். இன்னும் சோதியே சுடரே சூழொளிவிளக்கேயென்பதும், தீவண்ணையென்பதும் ஆன்றோர்வாக்கு. தீயைப்பற்றிப் பேசினால் வேதங்களிலனேக உதாரணத்தைக் காட்டுவேன். அவை இங்கேயவசியமின்று, ஆனால் திருவிளக்கைப்பற்றியே நீ கேட்ட கேள்வி.

“வரமளிக்கும் தண்டலையார் திருக்கோயிலுட்புகுந்து வலமாய்வந்தே—ஒருவிளக்காயினும்பசுவின் நெய்யுடன் தாமரைநூலங் கொளிரவைத்தால்—கருவளிக்கும்பிறப்புமில்லை இறப்புமில்லைக்கயிலாயங் காணியாகும்—திருவிளக்கிட்டார்தமையே தெய்வமறிந்திடெம்வினையுந் தீருந்தானே” இதன்பொருளாவது; வரமளிக்கும் சிவனுடைய கோயிலுட்போய்ப்பிரதட்சணம் வந்து ஒருவிளக்கென்கிலும் பசுவின் நெய்யிலே தாமரைநூலிட்டு ஏற்றிவைத்தால் கருவிலேயுண்டாகும் பிறப்புமற்று இறப்

புமற்று சிவபதவிபாகிய கயிலாயம் அவனுக்குச் காணியாட்சியா யிருக்கும். திருவிளக்கிட்டாரைத் தெய்வமறிந்துபலனைக் கொடு க்கும். அவனைப்பிடித்த துன்பமெல்லாந்திரும் என்பதையும் வி ளங்கிப் பார்த்தாயா. இன்னும் பூர்வகாலத்திலே வேதாரணி யமென்னுஞ் சிவஸ்தலத்திலே ஒருநாட்பாதிராத்திரி சன்னி தானத்திலிருந்த விளக்கு அணைகிறதருணத்தில் அதிலிருந்த ரெய்யைக்குடிக்கப்போன ஒரு எலியானது தணிகிறதிரியைஇ முத்துவிட அதினால் அணையப்போனவிளக்குத் துலக்கமாயெ ரிந்தது. அது கண்டு சிவன் சந்தோஷப்பட்டு அந்த எலிக்குக் தரிசனையாகி அது மாவெலிச்சக்கிரவர்த்தியாய்ப் பிறந் து பர லோகம் பூலோகம் பாதாளலோகமென்னும் மூன்றுலோகக் தையுமாள வரங்கொடுத்தார். அந்த எலியானது மாவெலிச்ச க்கிரவர்த்தியாய்ப் பூமியிலேபிறந்து மூன்றுலோகத்தையும் அ ரசாண்டது. அங்ஙனமிருப்பதால் ஆலயங்களினும் மற்றுமேனைய விடங்களினும் நீ திருவிளக்குவைப்பது உன்னறிவு வளர்ச்சி க்கு ஓர் முக்கியமானவழிபாடு.

கக—ம்பாடம்

நல்லவழி.

(சீஷன்) ஆனந்தகுருவே! ஆத்மஞானமென்னும் இரண்டு பாகமானபாடங்களை அன்புடன் கேட்டறிந்தேன். அது என க்கு அளவிறந்த ஆனந்தமாயிருக்கிறது. இனிமேல் நமதுமன மோ குரங்கின் தன்மையாகப் பலவிடங்களிலும் பாய்கிறதுபோ ல இருக்கிறது. அதெப்படியெனில்; ஒருத்தி பிரசவவேதனையி ல் நினைக்கப்பட்டமனம்போலும், இன்னொருத்தி புராணத்தை க் கேட்கும்பொழுது இருக்கப்பட்டமனம்போலும், ஓர் நல்ல வாலிபசற்புத்திரன் இறந்தவுடன் அதைநினைக்க அந்தட்சணம் துயரமாவதுபோலும் எனதுமனம் இருக்கிறது. ஆகலான் இ ந்தமனத்தை நல்லநிலைக்குக் கொண்டுவரும் மந்திரம தர்மம் கி ரியைமுதலிய வழிவகைகளை விளக்கும்படி தங்களைப்போடு பிரார்த்திக்கிறேன்.

(குரு) சர்வகண்மணி சாற்றுவேன் கேள். முன்னே யெழுதிய பாடங்கள் நல்லவழியல்லவா? இன்னுந்தேவையாகி ல் முப்பத்திரண்டுதர்மஞ்செய். உன் மனமென்னும் ஆட்டுக்க டாவைப்பலிகொடு. யாகம் யாத்திரை காவடியிரிகண்டம் ஒருச ந்தி அங்கப்பிரதட்சணம் தீக்குத்தித்தல் செடிஸாடல் சிரமுண் டிதம் முத்திரைதானம் பலவித ஆக்கினை விரத தத்துவம் த வவேடம் சடாமுடி நீருவாணம் மவுனம் துயிலொழிதல் கற்

பழுறைவனவாசம்பண்ணல் இவை முதலியவைகளெல்லாம் உன்மனத்தை நல்ல நிலைப்படுத்துவதற்கு முக்கியமானவழிகள். இன்னும் மந்திரவழிகள் காட்டுகிறேன்பார்.

பிரம்மகாயத்திரிமந்திரம். - ஒம்-பூர்-புவர்-சுவர்-தற்சவிதுரு-வரேணி யமபர்கோ-தேவசிய-தீமகி-தீயோயோந-பிரசோதயாத்.

சிவகாயத்திரிமந்திரம் - ஒம்தன்மகேசாய-வித்துமகேவாக்கு-சுத்தாய--தீமகிதந்நேச சிவப்பிரசோதயாத்.

மூலமந்திரம். - ஒம்-மகா கணபதியாயநம-ஒம்-சிவாயநம-ஒம்-சௌவும்சரவணபவாயநம--ஒம்-ஐயங்கிலியும்சவ்வம்-சவ்வங்கிலியும்ஐயும்-சந்தரிசவுந்தரியாயநம.

ஆசுமனமந்திரம். ஒம்-ஆத்துமதத்துவாயசுவத-ஒம்-சிவகத்துவாயசுவத-ஒம்-வித்தியாதத்துவாயசுவத.

சூரியமந்திரம்--ஒம்-சுவ சூரியமூர்த்தியேநம.

திக்குமந்திரம்--ஒம்-இந்திராயநம-அக்கினியேநம-இயமாயநம-நிருதாயநம-வருணாயநம-வாயுவேநம-குபேராயநம-நசானாயநம.

பதினொருகிரியைமந்திரம்--நசானாயநம--தற்புருஷாயநம அகேராயநம-வாமதேவாயநம-சத்தியோசாதாயநம-இருதாயநம-சிரசாயநம-சிகாயநம-கவசாயநம--நேத்திராயநம அஸ்திராயநம-இவற்றில் திக்குக்கட்டுமந்திரம்-கவசாயநம-புனிதமாக்குமந்திரம். அஸ்திராயநம.

முதலாவது கணபதிபூசைமந்திரம்--ஒம்சுமுகாயநம-ஏகதந்தாயநம-கபிலாயநம-கணேசாயநம-பாலசந்திராயநம--லக்ஷ்மணடாயநம-ஏரம்பாயநம-கேசகர்ணாயநம-சூர்ப்பகர்ணாயநம-லம்போதராயநம-சதுர்ப்புசாயநம-விகடாயநம-தந்தபூருவாயநம-சித்தியவிக்கிணேசுராயநம.

சுப்பிரமணியர் பூசைமந்திரம்--ஒம்சுந்தாயநம-சுகாயநம-சண்முகாயநம-பாலநேத்திரசுதாயநம-கிருத்திகாக்ருணுவேநம சிகிவாக்ருணாயநம-உமாசுதாயநம-துவிசுட்புசாயநம-துவிசண்ணேத்திராயநம-சத்திதராயநம-குமராயநம-ஒம்சுப்பிரமணியாயநம.- என்று பூசித்து உபாசனைகளும் செய்யலாம்.

இன்னும்மேற்கூறிய அட்டதிக்குமந்திரத்திலே அட்டதிக்குப்பாலகர்களையும் சோடசஉபசாரம் முதலிய செபந்தியானம் செய்து மழையைப்பெய்விப்பதற்கும், மற்றுக்காரியங்களையும் ஏனையபேரிடத்திலும் தான் நினைத்தபடி பிரம்மத்தின்நிலையறிந்த பிராமணர் செய்விப்பார்களென்று இருக்குவேகத்திற்குறியுமிருக்கின்றன.

ஆகலான் மேற்கூறப்பட்ட மந்திரங்ளெல்லாம் அருமையான பொருளல்லவா. அங்ஙனம் செபதியானத்தால் எல்லாம் முற்றிவரும்பொழுது மெல்லமெல்லச் சரியை கிரியையற்று மனம்மீயாகநிலையிற் சம்மாவிருப்பதற்கு இந்த வேதாந்தசித்தாந்தங்களே நல்லவழிகளாகும். ஆனகயால் முதலாவது மேற்கூறியவைகளையனுசரித்து, இரண்டாவது பதினேழாம் பாடத்திற்கூறியவைகளைச் சாதித்துச்சித்திபெற்று, முன்னாவது யோகதிட்சையென்னும் நிர்வாணதிட்சையடைந்து, நாலாவது உன் அறிவு குருவாய்வந்து ஞானதிட்சையெய்வாய். அப்பொழுது உற்றசரிதையர்க்கோடியிரம்பிறப்பு கிரியையர்க்குநூறு யோகிக்கொன்று ஞானிக்கு இப்பிறப்பில் முத்தியென்பதைப்பெற்று ஆனந்தமடைவாய். இதுவன்றி மந்திரமென்பது மனத்தைக் காப்பதென்றும் மகான் என்றபதம் மாணென வழங்கப்பட்டு மந் என்றுதிரிந்து அதோடு ஸ்திரம் என்றபதம் திரம் என்றாகி மகான்களின் இருதயத்தின் நிலைத்திருப்பது மந்திரமென்றும், மந்-திரம் மந்திரம் அதாவது ஓநவன் கோரிய காரியத்தில் மனதைத்திரமாய் ஊன்றுவதற்கேதுவாயிருப்பதே மந்திரமென்னப்படும் என்றும், மந்திரம் வைப்பதெல்லாம் மனம் சம்மாவிருப்பதற்கென்ற ஓர் இரகசியமென்றும் அறிந்துகொள்ளுவாயாக.

கஉ--ம்பாடம்

அன்பு.

(சீஷன்) அன்பேயுருவாக இவ்வலகத்தின் கண்ணவதரித்த ஆனந்தகுருவே! “அன்புசிவமிரண்டென்பர் அறிவிலர்-அன்புசிவமாவதாருமறிகிலார்-அன்புசிவமாவதாருமறிந்தபின்--அன்பே சிவமாயமார்திருப்பாரே” என்று ஆன்றோர்வாக்கியத்தைச் சூட்டிப்பேசிக்கொள்ளுகிறார்களே. அது அவ்வளவு சிறந்தபொருளாவென்பதை யெனக்குரைக்கும்படி தலைகுனிந்து வாய்பொத்திநிற்கிறேன்.

(குரு) ஆ ஆ சர்வகண்மணி! சரி சரி சகல அறிவுகளையும்இப்புத்தகத்திலேதான் கேட்டறிந்துகொள்ள இருக்கிறாய். இருந்தாலுஞ் சாற்றுவேன்கேள்.

அங்கோடிக்கோடலமருங்கள்வர் ஐவர்கலகமிட்டலைக்குங்கானகம்-சலமலப்பேழையிருவினைப்பெட்டகம் வாதபித்தங்கோளாகுடிபுகுஞ்சீனார்-அடலைப்பெரியசுடலைக்கிடருள் ஆசைக்கயிற்றிலாடும்பம்பரம்-காமக்கனவிற்கருகுஞ்சருகு கிருமிகண்டுக்கிளங்கஞ்சருமி. என்று பெரியோரா விசுழந்துரைக்கப்

பட்ட நம் தேகம் சுத்தமடைந்து யாவரும் வியக்கத்தக்க அரு
ம் பொருளாவது எதனென்று யுகித்தறியுமிடத்து (அன்பு)
என்னுமரியபொருளினாலேயே என்று தெரியவரும். திரிலோக
ங்களினும் அன்பினும்மிக்கதோர் செல்வமில்லையென்று பொ
ருள்படக் கம்பராகிய கவிச் சக்கிரவர்த்தியும், “முன்புபின்பி
ன் மிழுவலகத்தினு-மன்பினல்லதோராக் கமுண்டாகுமோ” வெ
ன்பதையும்பார் இறவாத இன்ப அன்புவேண்டி நல்லாப்ப
தங்கள் யாவையுங் கடந்த விற்பமேயென்னுடைய அன்பேயெ
ன்றும், நம்முடைய அனுபவத்தினாலுமே அன்பே இன்பமெ
ன்று அறிந்துகொள், ஆதாவற்ற ஒரேழையினிடத்து எவ்வித
கைம்மாரும் எதிர்பாராமலே நரம்பரிதாபங்கொண்டு அன்பு
செலுத்தி அவனுக்கு உணவாதிகள் கொடுத்து உபசரிக்கும்
போது நமது உள்ளத்தில் இயற்கையிலே ஒருவகையான இ
ன்பம் உண்டாவதைக் காண்கிறோம்.

இது கல்விச்செல்வி, சாதுசங்கச்சார்பு, நல்லொழுக்கம் முத
லிய நற்செய்கைகளினாலுண்டாகும் ஒருபெரிய மகாசம்பத்து
இனி; நிஷக்காரணமாகப் பிறர்க்குத் துன்பஞ்செய்து அன்புபா
ராட்டி அவர்களை மனமொழிகளினால் அல்ஹற்படுத்தும்போது
அவர்கள் வருந்துவதைக்கண்டு இன்பமடைகின்றவர்களையும்
நாம் உலகத்திற்காண்கிறோம். அவர்கள் மானிடமிருகங்களே
யன்றிக் காசராணதியவயவங்கள் பெற்றிருக்கும் மானிடரல்ல
வென்பது தெரியவரும். ஆனந்தசீடா! நமதன்பென்னும் வி
த்து பெருமானருளால் நம் மனமென்னும் புலத்தில் மெல்ல
அங்குரிக்கும்போது அதனை நல்லொழுக்கமென்னும் நீர் கொ
ண்டுபாய்ச்சி அது தலையெடுக்கவொட்டாது தோன்றும் சுயப்
பிரயோசனமென்னும் தீயகளையைக் கல்வியறிவென்னுங் கோ
டரியைக்கொண்டு கிண்டியெறிந்து காமக்குரோதாதி வன் பற
வைகள் அதற்குத்தீங்குசெய்ய அணுகாதபடி கடவுளாக்கை
யென்னும் பெரும்பறையை முளக்கியோட்டியபின் அருளென்
னும் பயிர்தழைக்க அதில்விளையும் இன்பமென்னும் போகத்
தையனுபவித்துச் சுகிப்பது ஒவ்வொருவருடையவும் பெருங்
கடமையாகும். பிறையிர்களை வருத்துஞ்சிங்கம் புலி முதலிய து
ட்டமிருகங்களும் தம்முடைய குட்டிகளிடத்து அன்புபாராட்
டி அவற்றைப்போஷிக்கவில்லையா? ஆகவே, அன்பு என்னும்
இவ்வரியபொருள் பிரதமத்தில் தன் சுயநலத்தையேநாடிநின்
று பிறகு தன் மனைவிமக்கள் முதலிய தொடர்புடையாரிடத்து
ப் பரவுவதாகும். இது ஏனையோரிடத்து வியாபித்து எவரையு
ம் நம்மைப்போலவே பாவித்து வாஞ்சைபாராட்டும்போது இ
வ்வன்புக்கு அருளென்றுபெயர் சொல்லலாம். ஆகையாற்றான்
அருளென்னுமன்பிற்குழவி அன்பென்னுந்தாய்பெற்ற அருளை

ன் னுக்குழந்தை என்று சிருவள்ளுவருக்கூறுகின்றனர். உனக்
க்திலுள்ள எல்லோரையும் நம்மவர்களாகப்பாவித்து அவர்களிடத்து
அருள்பாராட்டவேண்டுமென ஒவ்வொருவருடையவும
செய்கடனையிருப்பதால் முன்னே நம்மிடத்தும் நமக்குநெருங்
கிய உறவினர்களாகிய மனைவிமக்கள் அவர்கள் மூலமாகவரும்
சம்பந்திகள் நண்பர்கள் ஆகிய இவர்கள்பாலும் இயற்கையிலு
ண்டாகும். அன்பைவளர்க்கும் நிமித்தமே இல்லாழ்க்கைக்கரு
மத்தை இன்றியமையாதஆசிரமதருமமாகப்பெரியோர் ஏற்படு
க்தினார்கள்.

அது அறனெனப்பட்டதே யில்லாழ்க்கையென்றும், இல்லற
மல்லது நல்லறமன்றென்றும், 'என்பிலதனை வெயிற்போலக்காயு
மே அன்பிலதனையறம்' என்பு அமையப்பெறுதபுமுனை வெயில்சு
ட்டெரிப்பதுபோல் அறக்கடவுள் தருமதேவதை அன்பிலாதவ
ரைக் கோபித்துத்தண்டிக்கும் என்று தெய்வப்பூவருங் கட
டனையிட்டிருக்கிறார். அன்பிலவனை அல்லது அன்பிலவரை என்
னது அன்பிலதனை என்றமையால் அன்பிலானரை உபர்தினை
ப்பொருளாக மதிக்கமனமின்றிக்கேவலம் அஃறிணைப்பொரு
ளாகவே இழிவுபடுத்திக்கூறியதாகும். இப்படியப்பட்ட அரும்
பொருளாகிய அன்பென்பது தலையன்பு கடையன்பு இடைய
ன்பு எனமூவகைப்படும். தலையன்பென்பது முதற்கரமானமே
லான அன்பு. இது இக்காலத்திற்காண்பதரிது. தன்னைமுற்றும்
மறந்து பிறரைத்தன்னிலும் மேலாகப்பாவிக்கும் தன்மையது
தைலதாரைபோல் இடைவிடாது எவ்வகைப்பட்ட இடுக்கணு
க்கும் கோயாமல்விளங்குவது, கண்ணப்பநாயனார் தன்னுடைய
ஆன்மார்த்தமாகிய காளத்தியப்பரைக்கண்டபோது தம்மைம
றந்து அவர்வயமாகியே நின்றநிலைதான் தலையன்பெனப்படும்.
காளத்தியப்பர்கண்ணிலுதிர்ம் பெருகுவதைக்கண்டமாதிரித்
திலேயே தன்னையொருபொருளெனமதியாமல் ஊனுக்கு ஊன்
மருந்தாகுமே என்னும்நினைவுதோன்ற உடனே அம்பினால் தம
துகண்ணையிடர்ந்து அவருக்கு அப்பியதும், பெருமான் அவரு
டையபேரன்பின் திறத்தைஉலகத்தார்க்கு விளக்கும்பொருட்டு
மற்றொருகண்ணினின்றும் குருதிசோருமயம் செய்ய அதைக்
கண்டமாதிரித்தில் கண்டேன கைகண்டதோரவுஷதம் என்
று குதுகலத்தடனே அன்பர்தம்முடைய மற்றொருகண்ணையு
ம் அம்பினால் தகரத்தலைப்பட்டதும் தலையன்பாகும். அதுபற்றி
யே "கண்ணப்பனொப்பதோரன்பதனைக் கண்ணப்பர் தாமறித
ல் காளத்தியாமிதல்லது மற்றுரறிய மன்பன்றது" என்று
அறிஞர் விபக்கின்றார்கள். இவ்வன்புநடைய தேகம்முழுவது
ம அன்புருவமேபன்றிச் சத்ததாதுக்களாலாகிய சாதாரணதே
கமாகக் கொள்ளக்கூடாது. ஆகையாற்றான் கண்ணப்பனொப்

பதோரன்பு என்று ஸ்ரீ. மாணிக்கவாசகப்பெருமான் தம் திருவாசகத்திலும் வியக்கின்றனா. கண்ணப்பனோக்கு மோரன்பன் என்று சொல்லவேண்டுவது இயல்பாயிருக்க அவ்வாறு கூறுத கண்ணப்பனோப்பதோரன்பு என்று கூறியதன் காரணம் யாதெனில், கண்ணப்பன்வேறு அன்புவேறு என்று கருதுவது கூடாது. கண்ணப்பன் அன்பினுருவேயன்றி வேறல்ல என்னும்பரமரக சியத்தைச் சூசிப்பிக்கும் பொருட்டேயாம்.

இத்தகைய தலையன்பானது அன்புக்குரிய பொருளைக்காணுங்காலும் காணாக்காலும் இடைவிடாது உயிர்நிலையர்ப்ப் பெருஞ்செல்வமாகும். இனி இடையன்பு என்பது அன்புக்குரியபொருளை நேரிற்காணும்போதுமாத்நிரம் சுரப்பதொன்றாகும். நெருப்புக்குமுன் அரக்கையாவது மெழுகையாவது காட்டுமபோது அதுமெல்ல உருகுவதுபோல் நேரிற்காணும்போதுமாத்நிரம் மனமுருகிப்பரவசமடைதலே இடையன்பாகும். அன்புக்குரிய பொருளைவிட்டுப் பிரிந்தகாலத்து இடையன்பு சுருங்கும் இனிக்கடையன்பு என்பது இரண்டிகட்டைகளை ஒன்றோடொன்று நெடுநேரம் தேய்க்கும்போதுண்டாகும் தீப்பொறிபோல் அன்பனும் அன்புக்குரியபொருளும் நேரில்நெடுங்காலம் பழகியபின்னர் தோன்றுமன்பாகும். இதுகும்பிரியும்போது பையப்பையமறைவதாகும், தன் பிராணநாயகன் இறந்தானென்று கேட்டமாத்நிரம் உயிர்துறக்கும் தலைவியினன்பே தலையன்பெனப்படும். பூர்வம் சூரபத்மனென்னும் மகாசூரனாகிய அசுரேந்திரன் முருகக்கடவுளின் வேலாயுதத்தால் மாண்டானென்று கேள்வியுற்றவுடனே அவனதுமனையாட்டி, பத்மகோவளை உயிர்துறந்தானென்று அறிகிறோம். இவ்வாறே தலையன்புடைய ஸத்திரீ பூமான்கள் ஒருங்கிய இரண்டிடற்குயிரொன்றாயினார் என்று வியக்கும் விதமாக இருப்பார்கள். இத்தகைய மேம்பாடுடைய தலையன்பைப்பேசவும்வேண்டுமோ. “அன்பிலாரெல்லாம் தமக்குரியரன்புடையார் என்புமுரியர்பிறர்க்கு” என்றும் அன்பு சிவமிரண்டென்பரறிவிலார்— அன்பே சிவமாவதாருமறிந்திலர்— அன்பே சிவமாவதாருமறிந்தபின்—அன்பே சிவமாயமர்ந்திருப்பாரே, என்பது அரும்பொருளாகலான் விசுவாசம் நம்பிக்கை அறிவு அன்பு இவைகள் அனாகிமுலப் பரம்பொருளாயிருக்கிறது என அறிந்துகொள்.

கந—ம்பாடம்

தியானசெபம்.

(சீஷன்) அற்புதானந்தசற்குருவே! தாங்கள் கூறியதெல்லாம் கேட்டு மனக்களிப்படைந்தேன். இனிமேல் தியானசெ

பத்தினால் நன்மைபுண்டர்வென்பதைச் சாற்றும்படி தங்கள்
பிரார்த்திக்கிறேன்.

(குரு) சர்வகண்மணி! சாற்றுவேன்கேள் தியானசெபமெ
ன்பது ஓர் பாத்திரத்திலிருக்கும் எண்ணெயை மற்றொருபாத்
திரத்திலுற்றும்போது இடைவிடாமற் சேர்ந்தபடியாய் விஞ்
வதைப்போற்குறித்த ஓர்பொருளைப்பற்றியே நினைவுகொண்டி
ருப்பதாய்முடிகிறது. அதுபோலக்கடவுளைப்பற்றி இவ்விதத்தினை
வு உண்டானபின் உனதுபந்தங்கள் அறுபடுகின்றன. இவ்வித
மாகப்பகவன்னுமஸ்மரணையாலும் அவர்சித்தத்தின்படி செய்வ
தாலும் மோட்ச முண்டாகுமென்று வேதங்களிற் சொல்லப்
பட்டிருக்கிறது. பகவானைத்தியானிப்பதும் அவரைத்தரிசிப்ப
தும் ஒன்றே; ஏனெனில் இவ்விரண்டிலும் பெறப்படும் பய
னொன்றேயாம். எவன் நமக்குத்தூரமாயும் சமீபமாயும் இருக்
கிறானோ அவனை நாம் தரிசித்தவுடன் அவனதுபந்தங்களறுப
ட்டு சகலசந்தேகங்களும் மறைந்து சகலகர்மங்களும் தொலை
கின்றனவென்பது வேதவாக்கியம். சமீபத்திலிருப்பவனைப்பா
ர்க்கக்கூடும். தூரத்திலிருப்பவனை நினைக்கக்கூடும். ஆகிலும்
வேதமானது அருகிலும் தூரத்திலுமுள்ளவனை நாமபார்க்க
வேண்டுமென்று கட்டளையிடுகிறதால் கடவுளைப்பார்ப்பதும் தி
யானிக்கிறதும் ஒன்றாகிறது. இவ்விதத்தியானம் தேர்ச்சியடை
ந்தால் தரிசனம்போற்பலனைத்தரும். வேதங்களிலுள்ள சாரங்
களையோசிக்கின் தியானமும் தரிசனமும் ஒன்றென்றேயறிகி
றோம். தரிசிப்பதைப்போலவே பலனைத்தரக்கூடிய தியானமா
னது கடவுளை இடைவிடாமல் எப்போதும் நமது ஞாபகத்தி
லிருத்துவதென்று பொருள்படுகிறது. இல்லறவாசிகள் செய்ய
க்கூடியயோகமானது ஓர் சினேகிதனோடு எப்போதுங்கூடி வா
சஞ்செய்வதற்கொப்பதெய்வத்தோடு சதாசந்தோஷமாய்க் கூ
டியிருப்பதென்றும், செபமானது தன் பிராணசினேகிதனிட
த்து அடிக்கடி பேசுவதற்கொப்ப அடிக்கடி தெய்வத்தோடு
பேசி அவரை ஸ்துதிப்பதென்றும் அர்த்தப்படும். இனி நாமு
ண்ணும்போதும் உடுக்கும்போதும் பாடும்போதும் படிக்க
போதும் பேசும்போதும் நடக்கும்போதும் எங்கத்தொழிலை
யும் செய்யும்போதும் தெய்வநாமத்தை உள்ளுக்குள்ளேயே
உச்சாடனஞ்செய்துகொண்டு அவர்பேரில் இடைவிடாநாட்ட
ங்கொண்டிருப்போமாயின் தெய்வம் நமக்குள் வசியமாகிவிடு
வாரென்பது சத்தியத்துடன் கூறுவேன்.

இன்னுமிதைப்பற்றியானெழுதிய நானசந்கிரகத்திறவுகோ
லில் கூறியுமிருக்கிறேன். இனி ஒருவன் இவ்வித அபிப்பாச
ங்களால்எவ்வளவுதூரம் தன்னைசெய்ததபோதிலும் அவனின்

சுவாபீக இயற்கைகளாகிய காமக்குரோத லோபமோக மதமா
ச்சரியம் முதலிய துற்சபாவங்கள் வேளாவேளைகளில் வெளிகி
ளம்பிக்கொண்டேயிருக்கும். ஆதலால் அவற்றைச்செயிக்கும்
பொருட்டு ஓர் உபாசனாமுர்த்தியின் உகவி அவசியம் என்பது
தெள்ளெனவிளங்கும். சுத்தசுயம்புவான பரப்பிரமத்தை தீய
குணங்களமைந்தமனுஷன் நேரிலடைவது அசாத்தியம். நிர்க்
குண வஸ்துவை வார்த்தைகளால் விவரிக்கக்கூடாது. ஆதலா
ந்தீயமனுஷனுக்கும் பரிசுத்ததெய்வத்துக்கும் தொந்தபந்தமு
ண்டாக்கத் தெய்வீகமும் மனுஷீகமும் அமைந்த ஓர் உபாச
னாமுர்த்தியவசியமென்று சிவாகமம் முதலிய நூல்களுங்கூறு
ம். இனி மண்ணுசை பெண்ணுசை பொண்ணுசையென்று சொ
ல்லும் மூவாசையினும் மேலான ஆசையென்று எந்தமானிட
க்கோடிகளுக்குமுண்டு. அதாவது மோட்சம் சேரவேண்டுமெ
ன்கின்றபெரிய ஆசையே. மாணத்துக்குப்பின்பே மோட்சம்
சேரக்கூடுமென்பதை அறிந்திருந்தும் மோட்சம்சேரும்பொரு
ட்டு முன்னதாகவே செதலுப்போவதற்கிணங்குவார் எவருமு
ளரோ. இல்லை! இல்லை! ஆகவே இந்தச் சரீரத்தினிடத்திலே
யே இம்மையிலேயே மோட்சபாக்கிய மடையும்வழி சும்மா
விருக்கிறநிலையுடன் கூடியமனக்காட்சியே மோட்சவாழ்வு எ
ன்றால் தெய்வத்தை நேர்நேரேதரிசித்து ஆனந்தபரவசமாகியி
ருப்பதுதானே அந்த ஆனந்தத்தைத்தெய்வபக்தர்கள் தமதும
னக்காட்சியின் மூலமாய் அனுபவிக்கலாம். நாம் வணங்குந்தெ
ய்வத்தை நமது மனதிற்கிசைந்த ஒரு ரூபம் கப்ப வித்து அ
தையே மாணஸமுர்த்தமாக உருவகப்படுத்தலாம்.

இது ஆரம்பத்திற்குத் தோன்றுவது சிறிதுகஷ்டம்போற்றோற்
றினாலும் மனநாட்டவலிவினாலே அவசியம் உருப்பட்டுவிடுமெ
ன்பதுதிண்ணம். அந்தமானஸமுர்த்தமானதெய்வத்துக்கு மா
னஸபூசையேபோதுமானது. அந்தப்பூசையை நிறைவேற்றிக்
கொண்டுவர நாம்விரும்பியநேரங்களிலெல்லாம் தெய்வம்மனக்
காட்சி கொடுத்து நாம் கேட்கும்வரத்தை அளிக்கச்சித்தமாயி
ருக்கும். ஆனலிர்தப்பூசைசெய்பவன் செருக்கடையாமலும் நா
மே தெய்வமாகிவிட்டோமென்று கொர்வமடையாமலும் தன்னை
யடக்கியொடுக்கிச் செத்தவன்போற் சீவிக்கவேண்டும். அப்
போது நாம் எங்கேசென்றாலும் அங்கே நமது தெய்வமு
ங்கூடத்தொடர்ந்து வருவதையும் நமதுகிரியைகளிலெல்லாம்,
கலந்துறவாடிக்கொண்டிருப்பதையும், நமக்கு அடிக்கடி ஆன
ந்தத்தைப்பிறப்பிப்பதையும் காணலாம்.

உத்தமசீடா! நமது புத்திக்கெட்டியவரையில் இகபர நன்
மைக்கனுசரணையான விஷயங்களை மிக்கசுலபமான போதனையா

க உனக்கு ஊட்டினேன். புத்திமானுக்கதுவேபோதும். என் போதனையின்படியே சிலகாலம் அப்பியாசித்துக் கொண்டிருந் வாயாயின் தன்னைத்தானறியும் விதம் இன்னதென்று தெரிந் துகொள்ளலாம்.

கசு--ம்பாடம்

கல்வி அறிவாளிகள் கூட்டத்திலும்
சாதுசங்கத்திலும் ஆனந்தமடையலாம்.

(சீஷன்) அறிவொளிவிளங்கும் அன்புடையமணியே! அ நைக இடங்களில் கல்வியறிவுள்ளோரிடத்திலும் கடவுள் உ பாசனையுடைய சாதுசங்கச்சார்பிலும் அதிக தலையன்புடையர்க ளாகச் சினைகம் கொண்டாடித்திரிகுறாகளே. அதில் அவ்வ ளவு பெருமையுண்டாவென்பதைச் சாற்றும்படி தங்களைப்பிரா ர்த்திக்கிறேன்.

(குரு) ஆ ஆ. சர்வகண்மணி! சித்தசத்தியுடன் சிரவணஞ் செய் தென்முன் நிற்கும் மாணவா சாற்றவேண்டுகள். அறிவு ள்ளவன் பகைஞனானாலும் அன்புபொருந்நிய நட்பைப்பாராட் டுவன். மூடன் சினைகமானாலும் பகையே பாராட்டுவன் என் பது வெளிப்படை. இனிக்கற்றவர்க்குக்கண்கள் இரண்டோடு கல்வியையும் ஈவோர்க்கு கண்கள் ஐந்தையும்சேர்த்து முறை யேகண் ள் மூன்றெனவும் ஏழெனவும் யோகிஞானிகள் எஸ் லாவற்றையுமறிதலினால் அவர்களுக்குக்கண்கள் ஆனந்தமென்று ககறுவேன். அகவனம் படித்தவர்களுடைய பெருமையைப் படித்தவர்களேயறிவார்கள். படித்தறியாதமுடர்கள் அறியமா ட்டார்கள். அது எப்படியெனில் மலடி பிள்ளைப்பெற்ற வருத் தக்கையறியமாட்டாள். பிள்ளைப்பெற்றவளே அதின் தன்பத் தையறிவாள் என்பதுபோலும். படியாதமுடர் பலர் கூடிவாழ் ந்தாலும் கல்வியில்வல்ல ஒருவனையே ஒப்பாவரோ இரவில் நி றைந்த அளவில்லாத நட்சத்திரங்கள் விளங்கினாலும் ஒரு வெண்மையாகிய சந்திரனுக்கு ஒப்பாகுமோ ஆகமாட்டா. அ துபோல இவ்வுலகத்தின் எந்தச்சபையின் கண்ணையும் கல்வி யறிவுடையோன் மேலானசாதியாக மதிக்கப்படுவான். இனி யோர் சந்தணமாத்தைச்சுற்றிய காஞ்சுரைத்தடியும் சந்தண வாசம் விசுவதுபோலவும் இரண்டு பங்குவெள்ளியை ஒருபங் கு பொன்னுடன் கலந்தாலும் பொன்னென்று சொல்வதுபோ லவும் மேலோர் கூட்டமிருக்கின்றன. இனி இவைகளுக்குதா ரணமாக மேலோர்கூட்டத்தின் அருமை பெருமையைப்பற்றி ஓர் சரித்திரமும் தருகிறேன் வாசித்துப்பார்.

உத்தமதானபுரமென்றொருகிராமத்தில் சட்டி மன்னன் என்
னும் ஓர் இராசன் தமது மனைவியுடன் ஓர் புத்திரியையும் பெ
ற்று இராச்சியபரிபாலனம் பண்ணிவந்தார்கள். அப்பொழுது
இவர்கள் வீட்டுக்குப்பாகமாக ஓர் மரவிருட்சத்தின் கீழ் பதி
னாலுசன்னியாசிமார் காவிலேட்டி உருத்திராட்சம் விபூதி
முதலிய சிவ ஆபரணத்துடனும் பஞ்சாட்சர தியானத்துடனும்
தேவராதிருவாசகம் முதலிய கடவுள்நாமத்தைப்பாடிக்கொ
ண்டும் சம்மாவிருக்கும் யோகத்தையுமடைந்து வரும்சமைய
த்தில் ஒருநாளாகிறவண்ணம் அந்த இராசாவும் பெண்சாதி
யும் இவர்கள் சரித்திரத்தைப்பற்றி ஒரு இராத்திரிசு தங்கள்
புத்திரிக்கு மேலறிவுள்ள ஓர் மாப்பிள்ளைவேண்டுமென்பென்று
யோசித்த நாளையத்தினத்தில் அந்தச்சன்னியாசிமார்களில் ஒ
ருவரைக்கேட்போமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டார்கள். அ
ப்பொழுது முல்லைத்தீவிலிருந்து இராசா வீட்டைக்களவாண்டு
போக வந்தவன்வெனுவன் இவர்கள் பேசியசங்கதியைக்கேட்
டிருந்து விடியமுன் காவி உருத்திராட்சம் விபூதியுடன் இ
ராசாவின் மகளை விவாகம்செய்யும் நோக்கமாக மாநிழலிற்செ
ன்று பதினாலு சன்னியாசிமாருடன் தானுமொரு சந்நியாசியா
க மௌனமாய் இருந்துகிட்டான். மறுநாட்காலையில் இராசா
வானவர் நித்திரைவிழித்தெழுந்து மந்திரிசேனைசகிதங்கனைய
ழைப்பித்து அந்தமாநிழலின் வீற்றிருக்கும் சந்நியாசிமார்களு
ள் பாராவதொருவருக்கு எனது மகளை விவாகம் முடித்துக்
கொடுக்கப்போகிறேன் அவர்களில் ஒருவரை வினாவிவாருங்க
ளென்று கட்டளையிட்டான். அங்ஙனமவர்கள் அப்படியேசெ
ன்று வினாவும் சமையம் பதினாலுபேரும் சம்மதித்துக்கொள்ள
வில்லை. அந்தக்காமுகக்கள்வனான போலியான சந்நியாசி ஆ
மென்றுதலையசைத்தான். அப்பொழுது அவர்கள் இராசாவுட
ன் சொன்னார்கள். அவர் அதையறிந்து வெகுசந்தோஷப்பட்டு
இடம்பாசாரத்துடன் தானும் பரிவாரங்களுஞ்சென்று சம்மதி
த்த சந்நியாசியாரை வணங்கி ஆசிகூறிப்பயபத்தியுடன் நின்றா
ர்கள். அங்ஙனம் இந்தக்காமுகக்கள்வனென்னும் சந்நியாசி நா
ன் நேற்றுஇராத்திரிசு இவரிடம் களவெடுக்கச் சென்றிருந்து
இவ் விஷயத்தையறிந்து பொய்வேடம்போட்டிருக்கும் எனக்
கு இவ்வுலகத்தின் மரியாதை மதிப்பும் விருப்பமும் இருந்தா
ல் என்னுடன் கூடவிருக்கும் உண்மையான சந்நியாசிமார்களு
க்கு கடவுளால் என்ன புகழும் கீர்த்தியும் அன்பும் தவமும்
உண்டாகுமென்று மௌனமாய் மனதில்யோசித்து தாம் இரா
சாமகளை விவாகஞ்செய்யவிருப்பில்லையென்றுகூறி அவர்களையனு
ப்பிவிட்டு உண்மையின்படியாகச் சந்நியாசிமார்க்கத்தையனுட்
டித்துப் பதினைந்துபேருமாக மோட்சத்தை யடைந்தார்கள்.

அங்ஙனமிருப்பதால் அறிவாளிகள் கூட்டம் விசேஷமுடை
த்தாயிற்று. இனி மனுஷரின் அறிவை விருத்திசெய்வதற்கு மு
க்கியகருவிகளாயுள்ளது கல்வியும் பெரியோர் கூட்டமுமே. இ
வையிரண்டினாலுமன்றி அறிவு விருத்தியாகமாட்டாது. கல்வி
யில்லாவிடின் செல்வம் கீர்த்தி சரீராகம் ஆன்மசுகம் முதலி
யவற்றை ஒருவரும் அடையமாட்டார். கல்வியானது ஒருவ
னுக்கு நன்மை தீமைகளையுணர்த்துதலால் கண்ணையும் இன்ப
த்தைக்கெடுத்தலால் மனைவியையும் ஒக்கும். கற்றவர் ஒருவந்
தினால் மனிதரேயாயினும் அறிவினாலே தேவரையொத்திருப்
பார்கள். கல்லாதவர் மனிதரேயாயினும் மலப்பன்றியையும்
விலங்கினையுமொப்பர் ஆகையால் கல்வியைச்சிறிதும் அவமதி
யாது ஊக்கமதுகைவிடல் என்பதுபோலக் கற்றல் வேண்டும்
இனி ஒருவன் தீச்செயல்களில் செல்லும்பொழுது செல்லா
மந்தடுத்தலும் நல்லவழிகளிற் செலுத்துதலும் அவனுக்குயா
தாயினும் கேடுவந்தகாலத்தில் அதனால் வருந்துன்பத்தை அ
வனோடு கூடத்தானும் அனுபவித்தலும் எக்காலத்தும் வே
றுபடாமையும் ஆகிய இவை முதலிய நற்குணங்களையுடையவ
னே சினைகளுவான். மனவொற்றுமையுடையமையே சினைகவி
ருத்திக்குச் சிறந்தகாரணம். அறிவாளிகளென்னும் பெரியோ
ர்களுடைய சினைகம் பிறைபோல நாளொருவண்ணமாக வள
ர்ந்துகொண்டுவரும். கரும்பு துனியிலிருந்து தின்னத்தின்னச்
சுவையையிகக் கொடுத்துக்கொண்டு வருதல்போல நல்லோ
ருடைய சினைகளும் பழகப்பழக உறுதியையும் மனமகிழ்ச்சி
யையும் கொடுத்துக்கொண்டேவரும். இவ்வியல்புடைய சினை
கத்தைப்பெறுதல் தற்காலத்தில் மிகுந்த அநுமையேயாகும்.

இனிக்கண்டவிடத்து முகம்மாத்திரம் மலரும்படி சினைகிப்
பது சினைகமன்று. மனமும் மலரும்படி சினைகிப்பதே சினை
கமாம். ஒருவருடைய குணங்களையாராயாமல் சினைகஞ்செய்த
லாகாது. ஆபத்துக்காலத்திற் கைவிடுவோரையும் தமக்குப்பி
ரையோசனமுள்ள காலத்தில் வந்துகூடி அது இல்லாதகாலத்தி
ல்விட்டு நீங்குவோரையும் மூடரையும் சொல்லொன்று செய
லொன்றாயிருப்போரையும் சினைகஞ்செய்தலாகாது. இதனால்
ன்றோ ஒளவையாரும் நல்விணக்கமல்லதல்லற்படுத்தும் என்
றுகூறினார். மூடருடைய சினைகம் எல்லாத்தீமைகளையுமுண்டாக்
குதலாலும் அறிவிற்கிறந்த பெரியோருடைய சினைகம் எல்லா
நன்மைகளையும் தருதலாலும் சிறியாரோடு சினைகஞ்செய்தலை
கைவிட்டுப் பெரியாரோடு சினைகஞ்செய்தல் வேண்டும். இ
ச்சினைகமுடையானுக்கு எவ்வகைப்பட்ட இடங்களும்நீங்க எ
ல்லாநன்மைகளும் தானையுண்டாகும் எனதுகார்த்தசக்தியைக்கி
ளப்பிக் கருத்திலிருக்கும் அரும்பொருளைக் கவர்ந்துகொள்

ளும் காதலா! கல்வியைப்பற்றியும் அறிவாளிகளைப்பற்றியும் இ
துவரையும் கூறிமுடிக்கேன். இவையிரண்டின்சுவையும் ஆனந்
தவெள்ளமாகவிருந்தால் உனக்கு அன்பு உண்டாகும். இன்னும்
திருவள்ளுவர் குறளையும் வாசித்துப்பார்.

கரு—ம்பாடம்

சந்தியாசி மகத்துவம்.

(சேஷன்) அற்புதானந்த சற்குருவே! தாங்கள் எழுதிய ஞா
யமொழிகளைப்பார்க்கும்போது சச்சிதானந்தமாகத்தெரிகிறது.
இனிச்சிலசோம்போறிகள் தத்தமக்குரிய தொழில்களைச்செய்
து சீவனஞ்செய்வது கஷ்டமென்று எண்ணிப்பொய்வேடமாகி
விழுதி உருத்திராட்சம் காவி முதலியவைகளைத் தரித்துக்
கொண்டு பிறரைவஞ்சிக்கப்புகுந்து அவர்களால் அவமானத்தையு
ம் பெருந்துயரத்தையுமடைந்து வருகிறார்கள். அது மிக ஆ
ச்சரியமானபடியால் அதையெனக்கு விளக்கும்படி தங்களைப்பி
ரார்த்திக்கிறேன்.

(குரு) சபாஷ்! சபாஷ்! நல்லகேள்வி. சர்வகண்மணி சாற்
றுவேன்கேள். யோகி ஞானிகளால் நடத்திக்காட்டிய தபசையு
ம் சீலத்தையுங்கவனித்துப்பார். அது எவ்வளவு கெம்பீரமா
கப்பிரகாசிக்கிறது. அது சோதிக்கொடிபோல விளங்குகிறது.
அது என்கே நம்மளுடைய ஒழுக்கமெங்கே. நம்மளுடைய வா
ழ்நாள்முறைக்கும் அவர்களுடைய ஒழுக்கமுறைக்கும் எவ்வள
வோதூரம். யோகிஞானிகள் பசியால்வருந்தியும் தாகத்தாற்த
பித்தம் குளிரால் வருந்தியும் உண்ண அன்னமும் உடுக்க ஆ
டையுமின்றி இறைவன் வழிபட்டு நடந்திருக்கிறார்கள். கண்
கொட்டாவிழிப்பிற் கழிப்பது எவ்வளவுநேரமோ, உபவாசமா
ய் எத்தனைநாளோ அவர்கள் தியானமென்ன சொல்லலாம். அ
வர்கள் மனோபாவங்களின் அழகை என்னவென்று சொல்வோ
ம். பிறரால் நிந்தனை எத்தனையோ, பலராற்றுன்பம் எவ்வள
வோ இவையெல்லாத்தையும் ஊன்றிவிளங்கிப்பார். எவ்வளவு
துன்பம் அவர்கள் அனுபவித்தார்கள். அந்தோ! என்னகொ
டுமை என்னகொடுமைக்கு அவர்கள் உள்ளாயினார்கள். இத்த
கைச்சந்தியாசிகள் நோன்புபூண்டு தங்களைமுற்றும் மறந்து வ
ருந்தாங்களில் எவ்விதம் காலங்களித்தனர் எனவிளங்கிப்பார்.
சோதனைகளுக்குள்ளாகி களித்தநாள் எத்தனையோ. விரதம் பூ
ண்டிருந்தநாள் எத்தனையோ. அன்புற்று அகங்குழைந்து கட
வுளைப்போற்றியே கழிந்தநாள் எத்தனையோ. அவர்கள் கொ

இதே தீவிர நோன்பின் கொடுமையென்ன. அவர்கள் அனுபவித்ததமார்க்கத்தில் அவர்கள் அன்புஎன்ன. ஊக்கமென்ன தம்மைப்படகதித்தாம் உபசார்தம்பெறுமாறு தம்மன்னுடனே அவர்கள் செய்தபோராட்டமென்ன, கடவுள்வழிபட்டு அவர்களடைந்த மனத்தூய்மையென்ன, அவர்கள் மனநேர்மையென்ன, பதலில் உழைப்பு இரவில் சிறுபொழுதுவரை விழிப்பு உழைப்பிலும் இறைவனை மனசில் உபாசனைசெய்தல் விடார்கள். ஈசன்தியானத்திற்சென்றகாலம் விரைவாய்ச்சென்றது. தியானபரர்களாய்ப் பசியைமறந்தார்கள். செல்வம் கௌரவம் பெயர் சினேகர் உற்றார் இவை வேண்டினார்களில்லை. அவர்களுக்கு வேண்டுவன இவ்வுலகத்திலொன்றுமில்லை. சரீரயாத்நிரைக்கு வேண்டுவன உண்ணவேணுமேயென நோகார்கள். உலகசம்பத்தில் அவர்கள் மிக எளிய எழைகள். கடவுள் சம்பத்தில் மிக்கவலியவர்கள். அன்பும் அறிவும் அருளும் முற்றுமுள்ளார். மனச்சந்தோஷமும் இறைவனருளும் பெற்றவர்கள், உலகத்திற்கு அன்னியர்கள், கடவுளுக்கு அயலவர்கள், அவருக்கு நெருங்கிய தோழர், தம்மை அற்பராய் நினைத்தார், உலகரால் நிந்திக்கப்பெற்றார், இறைவனால் மதிக்கப்பெற்றார், அவர்கள் பண்பும் பணிவும் அமைந்தவராய் ஒழுகிவந்தார்கள், பொறுமைபை அணிந்தனர், எல்லாரிடமும் அன்புபற்றிநடந்தனர். தினந்தோறும் மேம்பாட்டை விருத்திசெய்து வந்தனர். மெய்யுணர்வு அடைந்தனர், ஈசனருள் அதிகரித்தேபெற்றனர். நிவர்த்திவழியின் உதாரணமாக அவர்கள் நிகழ்ந்தனர். ஆகவே அசுப்பாவங்கள் நம்மை அணுகாமல் யோகிஞானிகள் வழிபற்றிநடைபெறுவோமாக.

இன்னும் ஆதியில் ஏற்பட்டகாலத்திலிருந்த இச்சன்னியாசிமார்க்கத்தைக் கவனித்துப்பார். அதன் தீவிர வைராக்கிய நிலைமையென்ன. அச்சன்னியாசிகளின் கம்பீரமான பிரார்த்தனைகளென்ன. ஒருவருக்கு ஒருவர் போட்டிபோட்டாப்போலும் அவர்களின் தூயதவ ஒழுக்கம் இருந்தது. அவர்கள் விரதம் எவ்வளவு கண்டிப்பாயும் பயிர்போல மென்மேலும் விருத்தியடைந்தேவந்தது. உலகத்தில் அவர்களுக்கு எங்கேபோனாலும் எவ்வளவு கொரலமும் மரியாதையும் நடந்துவந்தது. பூர்வீகர்களால் ஏற்படுத்திய ஒழுக்கமுறைகள்பற்றி அவர்கள் நடந்துவந்தார்கள். நில்லா உலகத்தைவிட்டு எவ்வளவு தீரகதன்மையாக அவர்கள் போராடிக்கொண்டு வந்தார்கள் எனநாம் அறிகிறோம். சாதுக்களின் சகவாசத்தினாலேயும் சற்கிரந்தப்படிப்பினாலேயும் தேர்ந்தமனதுள்ளவர்களாய் சிட்டாசார சம்பன்னராய் விளங்கும்மகான்களுக்கு இந்திரியங்களால் இயற்றப்பட்டதெல்லாம் கைவல்லியச்சுருதிப்பட்டியும் பிரம்மேயாகும்.

சச்சிதானந்தகுருபராய் விளங்கும் பிரமம் பரோட்சமா ஸ்ரீயக்
கூடாததாயும் சுவானுவபத்த ஸ்ரீயக்கடியதாயும் வாக்கும
னங்களுக்கெட்டாததாயுமிருப்பதால் அப்படிப்பட்டபரம்பொரு
ளை பிரத்தியட்ச அனுமான உபமானங்களால் நிச்சயித்து உ
ள்ளதுள்ளபடி உள்ளத்திலறிவதற்கு தத்துவஞானிகள் சில உ
பாயங்களைக் கருணைகூர்ந்திருக்கிறார்கள். அவை நான்குவகை
ஞானசாதனங்களும் யோகாப்பியாசமுமே யோகமென்ற பத
த்துக்கு என்னிடத்தில் ஏகமனமாயிருத்தல் என அர்த்தமாகு
ம் காந்தபுராணத்தில் சொல்லியிருப்பதைக்கேள். ஆன்மஞான
த்தினால் முத்தியுண்டாகிறது. அந்தஞானமும் யோகமின்றி
உண்டாகிறதில்லை. அந்தயோகம் அப்பியாசயோகமென்றும் இ
ராசயோகமென்றும் கூறலாம். ஆனால் யோகமுறைகளைவிரி
க்கில் அதிசயமவிரியும். இனி யோகிகள் கஷ்டமான ஆசனங்க
ளும் ஏற்படுத்தியகாரணம் தங்கள் ஆகாசம் காமம் நித்திரை
இவைகளைத்தவிர்த்து தமது அகங்காரத்தையடக்கி மனதைப
கமுகமாய்த்திருப்பி நிலைபெறச்செய்வதின் பொருட்டேயாம். ச
ர்வகண்மணி! சந்நியாசியின்பெருமை இப்போதாருதல் விளங்
குமல்லவா.

கக—ம்பாடம்

இல்லறந் துறவறம்

இரண்டுஞ்சரி.

(சீஷன்) சர்வானந்தகுருவே! காங்கள் சாற்றியதெல்லாம்
சமரசம். இனிமேற்சிலர் இல்லறம்பெரிதென்றும் துறவறம்பெ
ரிதென்றும் ஒருவர்க்கொருவர் வாதாடுகிறார்கள். அதுஎனக்கு
ப்புலப்படவில்லை. ஆகையால் விளக்கும்படிதங்களைப்பிரார்த்தி
க்கிறேன்.

(குரு) ஆ ஆ. சர்வகண்மணி! சாற்றுவேன்கேள். துறந்
தார்க்கும் துவவாதார்க்கும்—இறந்தார்க்கும் இல்லாழ்வானு
ணை, என்னும் ஆன்றோர் வாக்கைப்படித்துப்பார். இன்னும்
ஓர் சந்நியாசி இல்லறவாசிகளிடம் கொஞ்சஉணவை வாங்கியு
ண்டானென்றுவைத்துத்தொள். அதில் ஆர்கடன்காரன். ஒரு
வருமின்று, ஏனெனில், இல்லறவாதிகொடுத்தலும் துறவிவாங்
கியுண்ணலுமே கற்பனையென்று வேதாந்தசித்தாந்தகூறுகின்
றன். அப்படியல்ல, கடனென்றால் ஒருக்காலும் பிறவியொழி
தவின்று, ஆகையால் இரண்டுபேர் கற்பனையுஞ்சரி.

இரண்டாவது;—ஓர் வாலிபச்சந்நியாசியானவன் காசியிலிருந்து இலங்கைக்கு வரும்பொழுது மதுரையில் ஓர் இராசாவீட்டில் மாலைபெறிகலியாணம் நடந்தன. அங்கனம் இந்தவாலிபச்சந்நியாசி பார்க்கும்பொருட்டாக அப்பந்தலில் சனத்துடன் இருக்குஞ்சமையம் சத்திரியப்பெண்ணானவள் சபையின்மலைபெயர்த்தபொழுது இச்சந்நியாசியார் கழுத்திலவிழுந்தன. அத்தருணம் அவர் வனந்தரமாக ஓட்டம்பிடித்தனர். இவரும்பின்னதொடர்ந்தாள். அங்கனம் இச்சந்நியாசி ஓர் பெரியவிருட்சத்தின்பாகமாக மறைந்திருக்குஞ்சமையம் ஓர் பெரியமழையும் முழக்கமும் இராவுமாயிருந்ததின் நிமித்தமானபடியால் அப்பெண்ணானவள் தனது வீடு திரும்பிவிட்டாள். இச்சந்நியாசியாருக்கு துணியும் நனைந்து நடுக்கமுண்டாயின. அதை அவ்விருட்சத்தின்மேல் பார்த்திருந்த மூன்று பட்சியானதில் ஒருபட்சி இவன் நம்மளில் அடைக்கலமாய் வந்திருக்கிறானே. யாமென்செய்வோமென்று மெத்தத்தூரஞ்சென்ற ஓர் நெருப்புக்கொள்ளியைக்கொந்திவந்து இவனிடம் போட்டன.

அத்தருணம் இது கடவுள்செயலென்று சந்தோஷப்பட்டு ஏனையவிறகுகளைப் பொறுக்கியெரித்துத் துணிகாச்சிச் சந்தோஷப்பட்டிருக்குஞ்சமையம் அப்பட்சியானது இவனுக்கு ஊண் கொடுக்கயாதுசெய்வோமென்று யோசித்து என்னையிவனுன்பானென்று கரகரவென்று சுழன்று அந்தநெருப்பில் விழுந்திறந்தன. இவன் அப்பட்சியையெடுத்துண்ணாமல் வைத்துத்தயாத்துடன் இருக்குஞ்சமையம் அப்பெண்பட்சியானது நமது மனாளனிறந்துவிட்டான்; நாமும் இவனுக்கு இரையாவோமென்று அந்தநெருப்பில் விழுந்தன. அதையும்வன் எடுத்துவைத்துவிட்டிருக்கும்பொழுது அப்புத்திரான பட்சியானது நமது தந்தைதாய் இவனுக்கிரையாக விழுந்திறந்துவிட்டன. நாமேனென்றுயோசித்து அவனுக்கிரையாய் அதாகும் விழுந்திறந்துவிட்டன. அங்கனம் சாட்சாத்பரமசிவம் ஷபாருடாராயெழுந்து சந்நியாசிக்கும் பட்சிகளுக்கும் மோட்சம் கொடுத்தார் என்று கூறியிருப்பதினாலே நீ இல்லறத்திலிருக்கில் அப்பட்சிகளைப்போலும், துறவறத்திலிருக்கில் அச்சந்நியாசியைப்போலும் இருந்தால் இரண்டுஞ்சரி.

இன்னும் ஓர் சந்நியாசியிடமும், வீட்டிலிருந்த இல்லறப்பெண்ணிடமும், மாடு கொலைசெய்தவிற்கும் பறையனிடமும் ஞானமுண்டு என்பதாக விவேகானந்தர் கூறியதால் இங்கே அவசியம் வேண்டியதில்லைபென்று விடுத்தனம்.

கள—ம்பாடம்

வேதாந்த சித்தாந்தமும்

சாதனை விளக்கமும்.

(சீஷன்) தேவரீர் தாங்கள் இதுவரையும் கூறிவந்த விஷயங்களெல்லாம் நன்மையைத் தருமென்பதற்கு யாதொருசந்தேகமில்லை. இனி மேல் வேதாந்தசித்தாந்த சாதனைவழிகளைப்பற்றி நன்குணரும்படி விளக்கும்பொருட்டு தங்களைப்பிரார்த்திக்கிறேன்.

(குரு) சபாஷ்! சபாஷ்! சர்வகண்மணி சாற்றுவேன்கேள். வேதனால் சைவநூலென்று இரண்டு ஆகிநூல்கள், அனாதியமலன் தருநூல் வேறுரைக்கும் நூல், இவற்றின் விரிந்தநூல்கள் இரண்டுமே. நூல் உலகர்க்கும் சத்தினிபாதர்க்கும் நீதிபிணன் ஆரணம், சைவம் சிகழ்த்தியது நீள்மறையின் ஒழிபொருள் வேதாந்தத்திது இல் பொருள்கொண்டு உரைக்கும் சைவநூல் பொதுநூல் அருஞ்சிறப்புநூலாம். பிறநூல் திகழ்பூர்வம் சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும். இனி முதல்வன் இருவேறுவகைப்பட்டநூல் செய்வானேன் எனின், அவன் பெருங்கருணையாளனாதலின் நீதிநெறியில் நிற்குமுலகோரும், ஞானநெறியில் நிற்கும் உயாந்தோருமாகிய இருவருமுய்தற்பொருட்டு வேதாந்தத்தையும், ஞானநெறியில் நிற்போர்மட்டும் உய்தற்பொருட்டுச் சித்தாந்தத்தையு மருளிச்செய்தனன். அன்றியும் வேதத்திற்குறும், கருமகாண்டத்துள் சிவார்ச்சனைசெய்யவென்றுகூறி அதனைச்செய்யும் விதம் அவ்விடத்துக்கூறுமையால் அதனைக்கூறுவதற்காகவும், ஞானகாண்டமாகிய உபநிடதம்பலகடவுட்கும் பரத்துவம் கூறுதலால் அப்பலகடவுளருள்ளும் சிவன் ஒருவருக்கே பரத்துவம் கூறுவதாகவும் சித்தாந்தத்தையருளிச்செய்தனன்.

இதனால் வேதம் சூத்திரமும் சித்தாந்தம் அச்சூத்திரத்தின் விருத்தியுரையாகிய பாடியமும் போலவாம். வேதம் உலகர்க்கும் ஞானாதிகாரிக்குமுரித்தாதலின் பொதுவும், ஆகமம் ஞானாதிகாரிக்கே உரித்தாதலிற் சிறப்புமாம். அன்றியும் வேதம் பலகடவுளர்க்கும் பரத்துவங்கூறுதலால் பொது. ஆகமம் சிவபெருமானுக்கே பரத்துவங்கூறுதலால் சிறப்பு. இச்சிவாகமப்பொருட்குவேராய் வேதத்தின் பூர்வபக்கப்பொருளைச்சொல்லும் நூல்களெல்லாம் மேற்கூறியவாறு பூர்வபக்க நூலெனப்படும். வேதத்தின் முடிவான பொருளைச்சொல்லும் சிவாகமம் சித்தாந்தமென்னப்படும். இனி முன்கூறிய சித்தாந்தமே முதத்திக்கு நேர்வழியாம். சித்தாந்தநெறியில் நிற்கும் பக்குவா

ன்மாக்களுக்கு எடுத்த சன்னமொன்றிலேயே சிவபிரான் தன்
து காருண்யத்தால் குரு மூர்த்தியாய் எழுந்தருளிவந்து திருக்
கண்ணோக்கம் முதலிய தீக்கைசெய்து, மலத்தின்குபாவம் குன்
றச்செய்து, ஞானசாகரத்தில் மூழ்குவித்து, சிவானந்தம் மே
லிடச்செய்து, சீவன் முத்தராக்கி மேல்வரும் பிறவியை ஒழி
த்து முத்திமுடிவில் அடங்கிநிற்கச் செய்வார். இத்துணைப்பெரு
மை பொருந்திய சித்தாந்தநெறி வீடுபேற்றிற்கு நேர் வழியெ
ன உபமன்னியர், அகத்தியர், மாணிக்கர், சுந்தார், நாவுக்கரச
ர், சம்பந்தர், முதலிய உயர்ந்தோரெல்லாம் எடுத்தோததவும்
உலகத்தார் அதனைத்தெளிபமாட்டாது துரபிமானங்கொண்டு
தத்தமக்கு வேண்டியவாறே புசத்துகின்றனர். வேதாந்தம்
காயைக்கனியாக்கிய சுவையையும், சித்தாந்தம் அம்மரத்தின்
சுத்தமாய்ப்பழுத்த பழச்சுவையையும் தரும்.

இனி உயிரானது தன்னையுடம்பென்றும் அவ்விடம்பென்ற
அறிவுநீங்கியவிடத்து பிரம்மமென்றும் விபரீதமாக உணரும்.
அவ்வாறுணராமற் சுட்டியறியப்பட்ட உடம்புமுதலியன தன்
னின் வேறுதலால் தான் அன்றென்றும்; சுட்டியறியாது மே
ம்பட்டுநின்ற அப்பதிப்பொருள் சுட்டியறியாதாதலின் அதவு
ம் நான் அன்றென்றும், இவ்வாறுதலின் பாசத்திற்கும் பிரப
மத்திற்கும் தான் வேறென்றுங்கண்டு தன்னின்வேறாக அப்
பாசத்தை நீக்கவேண்டும். நீக்கி ஏனைப்பதிப்பொருள் தன்னி
ன் வேறாயினும் கண்ணொளியும் ஆகித்தொளியும்போல, தா
ன் வியாப்பியமாயடங்கியும் பதினியாபகமாய் மேம்பட்டும் வே
ற்றுமையின்றி ஒற்றுமைப்பட நின்றலை உணர்ந்து அவ்வாறுநிற்
கும் பதிப்பொருளிடத்து தானடங்கிநின்றலாகிய அடிமைத்திற
த்தையும் தன்னிடத்துப் பதிப்பொருள் கலந்துநின்றலையும் நோ
க்கிமுன்போல் முனைப்பின்றி அருள்வழியில் நின்று சிவமேத
னெனச் சிவோகம்பாவனை செய்யவேண்டும். செய்யின் கரு
டபாவனைசெய்யும் மாந்தரீகனுக்கு அக்கருடனாகிய அதிதெய்
வம் பிரிப்பின்றித்தோன்றி விஷத்தைநீக்கித்தெளிவு செய்யுமா
றுபோல அதாவது இப்புத்தகம் பதினெட்டாம்பட்டம் விரித்
தல்போல, சிவபிரானும் பிரிப்பின்றி மலத்தின் வன்மை குன்
றச்செய்வார். வேதாந்தமும் அது நான் ஆனெனென்று பாவி
க்கச்சொல்வது இப்பாவனையேயாம். பதியும் ஆன்மாவும் பிரி
ப்பின்றிநிற்கும் அத்துவிதநிலையை உணராத ஒருபொருள் ம
ற்றொருபொருளாதல் எவ்விடத்தமில்லாமையால் அது நான்
ஆனெனென்னும் மகாவாக்கியத்திற்கு ஒன்றுகெட்டுப் பிறி
தொன்றாமெனச்சிலர்கூறுவர். அதுவென்றதும் நானென்றதும்
விட்டுவிடாத இலக்கணையெனக்கொண்டு கேவலரத்துவிதம் கூ
றுவர்பவர். விட்டுவிடாத இலக்கணையானது பிரபமசாரியாய்ச்

சரசாலையிலிருந்வே சந்தியாசியாய்க் கதிர்காமத்திலிருக்கிற
 னென்னுமிடத்து ஆச்சரியத்தையும் இடத்தையும் தள்ளில் ஒ
 ருவனையாதல்போல, சீவஉபாதி ஈசுபரஉபாதினைத்தள்ளின
 ல், பிரம்மம் ஒன்றேயெனக்கூறுதல் அத்துவிதச்சொல்லிற்கு
 இரண்டாவதுபொருள் ஒன்றுமில்லையென்று கொண்டதால் கே
 வலரத்துவிதியாம். ஒன்றுமில்லாதநிலை கேவலம்.

இனி அம்மகாலாக்கியத்திற்கு அதுவென்னும்பதி பஸ்பேதப்
 படினும் அப்பேதமெல்லாம் ஆகுபெயரினால் ஒரு கடவுளையே
 குறிக்கு என்பர். இன்னொருவா கடவுளின் வேறுகிய ஆன்
 மாவையும் பாசத்தையும் ஒப்புக்கொண்டு கடவுள் ஒன்றேயெ
 ன்பது அத்துவிதச்சொல்லின் பொருளெனக்கொண்டால் விசி
 ட்டாத்து விதியெனச்சொல்லலாம். விசிட்டம் விசேடணத்தை
 யுடையது. விசேடணம் பசுபாசங்களாம். இவ்வாறு கூறுவ
 தெல்லாம் வேகாந்தத்திற்கூறும் அது நான் ஆனென்னும்
 மகாவாக்கியத்தையும் அவ்வாறுதற்குரிய சம்பந்தத்தைவிளக்
 கும் அத்துவிதச்சொல்லையும் பிரமாணமாகக் கொண்டுள்ளாரா
 கலின், அவ்வாக்கியங்கட்கு அவர்கள் கொண்டபொருள் உ
 ண்மையல்ல வென்பதையுணர்த்துவதற்குப் பண்டைமறைகளு
 ம் அது நான் ஆனெனென்று பாவிக்கச்சொல்லுவது இப்பாவி
 கத்தைக்காணெனென்றருளிச் செய்தவாறறிந்துகொள்.

ஆகவே வேதாந்தமும் சித்தாந்தமும் உண்மையாய் நோக்
 குவார்க்கு அதுவென்னும் பதிப்பொருளொன்றும் நானற்ற நா
 ன் என்னும் பசுப்பொருள் ஒன்றுமாக இருபொருள் உண்டெ
 னவும், ஆனெனென்றதனால் ஆகவொட்டாது தடைசெய்து ஏ
 னைப்பாசப்பொருளின் வன்மையைக்குன்றச்செய்து பதிப்பொ
 ருளின் சார்ந்த தன்மையையுடைய ஆன்மா தானாகப் பாவிக்க
 கில் பதியின் இலட்சணத்தைப் பொருங்கியிருக்குமேயொழிய
 ப்பதிபோலாகாது. அங்ஙனம் பதியினிடத்துத்தானடங்கியும்
 தன்னிடத்துப் பதிகலந்துமிருக்கின்றதனால் சிவோகமெனப்
 பாவிக்குமிடத்து அப்பாவனை நிலைத்தற்காகத் தானாகிய ஆன்மா
 அரனுக்கு உடைமையாந்தன்மையும், ஆன்மாவை அரனுடை
 யனுமாய் நிற்கின்றதன்மையும் ஐந்தெழுத்தோதும் முறையில்
 வைத்தறிந்து அவன் திருமேனியும் ஐந்தெழுத்தாலமைந்திரு
 ப்பதையுணர்ந்து அடிமையுமுடையானுமாய் நிற்கின்ற அம்மு
 றையே கண்ணியாசம், அங்கன்னியாசங்களும் அவ்வைந்தெழுத்
 தாற்செய்துகொண்டு இருதபத்தில் ஆன்மாவில் ஐந்தெழுத்தா
 லிறைவனைப்பூசித்து, உந்தியில் அவ்வைந்தெழுத்தாலாமஞ்
 செய்து ஆணைதற்கரிய புருவநடுவைப்பொருந்தி இறைவன் தி
 ருமேனியைத்தியானித்து அவனருள்வழிபாகநின்று அவ்வை
 ள்செழுத்தை மானதமாக உச்சரிக்கவேண்டும்.

இவ்வாறு சிவோகம்பாவனையும் ஐந்தெழுத்தினும்கூறும் அகத்தேசெய்யும் பூசை ஒமம் தியானமென்னும் கிரியையும் ஆனிய இம்முன்றானும் சலனமின்றி நின்றுகொண்டு அவ்வைந்தெழுத்தைபுச்சரிக்கப்பெறுவார்க்கு பசுபாசங்கள்போல விளங்கித் தோன்றாத அப்பதிப்பொருள் ஆன்மாவின்மாட்டு விளங்கித் தோன்றும். தோன்றுதல் எதுபோலவெனின், நவக்கிரகங்கள் ஞர் வணையகிரகங்கள்போலத் தனித்துவிளங்காத இராகு கேதுக்கள் கிரகணகாலத்துச்சூரிய சந்திரர்மாட்டுவிளங்கித்தோன்றுவதுபோல இருக்கும். இனி ஐந்தெழுத்தின்பொருள் சிவம் அருள் ஆன்மா திரோதை மலம் எனவிலகைப்படும். இவற்றுள் மலம் திரோதையைநீக்கி ஆன்மா அருளாறகிள்ளுடன் கலக்குமுறையை உணர்த்துவதாய ஐந்தெழுத்தேயிங்கு கூறப்பட்டது. அதாவது சிவமவசியென்ற இருதலைமாணிக்கம் என்றுங்கூறுவார்கள். அது சிவோகம்பாவனையை உணர்த்துவதாம். இம்மந்திரத்தைக்குருவினிடத்து உபதேசவாயிலாக அறிந்துகொள்ளுவாய். இனிப்பாசமானது என்கண் என்மனம் எனவிளக்கியுணர்த்தும். பசுவானது யான் இதனையறிந்தேன் அறிகின்றிலேன் எனஉணர்த்தும். இவைநிற்க இருதயத்தில் இறைவனைப்பூசுக்கும் வகையெவ்வாறெனில்; உந்தியில் பிருது வித்தத்துவம் கிழக்காகவும், ஏனைய அப்புமுதலிய இருபத்துமுன்றுதத்துவங்களும் அவ்வுந்தியினின்றுதேன்றி எண்விரல் அவ்வாயுள்ள தண்டாகிய நாளவடிவாகவும், வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும் சுத்ததத்துவத்தில் வித்தையென்றும் ஆகஎட்டுத்தத்துவங்களும் எட்டு இதுள்வடிவாகவும், அவ்விதள்ளட்டும் பிரணவமுதலிய எட்டு அக்கரங்களையுடையதாகவும், நகுவாம் சதா சிவமென்னும் இரண்டுத்தத்துவமும் அறுபத்துநான்குபேதப்படுமாதலால் அறுபத்துநான்கு கேசரமாகிய பூந்தாதுவடிவமாகவும், சத்தித்தத்துவம் அக்கேசரங்களுக்குள்ளாகிய கொட்டையாகிய பொகுட்டுவடிவமாகவும், அச்சத்தித்தத்துவமே அப்பொகுட்டிற்காணப்படும் ஐம்பத்தொரு அக்கரமாகிய பீசவடிவமாகவும் உடைய இருதயகமலம் ஆசனமாம். அவ்வாசனத்தின்மேல் சத்தியேஷுவாகவும் அவ்வடிவத்தில் வீடுதருகின்றவனாகிய சிவபிரான்வடிவத்தை உடையவனாகவும் நிற்பன் என்பகையறிந்துகொள். அங்ஙனம் இவ்வாறு செய்யும்பூசைக்கு அந்தரியாக பூசையெனப்படும்.

இனிமேல் இறைவன் வடிவம் ஐந்தெழுத்தெனக்கூறி அதன்பின் ஆன்மாவில் அர்ச்சிக்கவேண்டுமென்றுகூறி இவ்விடத்தில் சத்தியில் விளங்குவானெனக்கூறியதன் கருத்தென்னெனின், இறைவனுக்கு ஐந்தெழுத்துத் தூலவடிவம், ஆன்மாருக்குமவடிவம், சத்தி அகிருக்குமவடிவமென்பதை அறிவித்தந்

கு இவ்வாறு கூறினேன். ஐந்தெழுத்துத் தூலவடிவமாவது எவ்வாறெனின்; அவ்வைந்தெழுத்தும் பதிபசுபாசமென்னும் முப்பொருளையுங்குறிக்கும். அம்முப்பொருளினும் இறைவன் கலந்து நிற்கின்றான். அந்நிலை அவ்விறைவனுக்குத்தூலம் அம்முப்பொருள்களுள் ஆன்மாவிற்கலந்து நிற்குமிறைவன்நிலை குக்குமம். சிற்சத்தியிற்கலந்து நிற்கும் இறைவன்நிலை அதிசூக்குமம். சத்தியின்நின்று பிரிந்துதோன்றுதல் இல்லையாதலால் அதற்குமேல் நிலையிலை. இனிமேற்கூறிய அந்தரியாக பூசை செய்யுமிடத்து சந்தணம் புட்பம் தீபம் தூபம் திருமஞ்சனம் திருவமுது முதலிய பூசாதிரவியங்களெல்லாம் உனதுமனத்தாற் கற்பித்துக்கொண்டு அபிஷேகம் அலங்காரம் தீபதூப ஆராதனை நெய்வேத்தியம் முதலியனவும் மனத்தாற்செய்து ஆன்மாவினிடத்தில் சிவனை ஞானத்தால் அர்ச்சித்தலும் ஓமித்தலும் தியானித்தலும் செய்யவேண்டும்.

அவ்வாறு செய்யச்செய்யக் கண்ணாடிக்குப்பொடியிட்டு விளக்கவிளக்க ஒளிமேலிட்டு மாகநீங்குமாறுபோல, அச்சிவம் உள்ளத்தில் மேலிட்டு மேலிட்டு விளங்கித்தோன்றி மலம்பற்ற வன்மை குன்றும். அங்ஙனம் குன்றுதல் ஆன்மசுத்தியாம். இனிச்சிவபெருமானை யகத்துப்பூசித்தலேயன்றிப் புறத்துப்பூசித்தலும் அவரையடைவதற்கு அங்கமாதலின் அப்புறப்பூசை செய்யவேண்டுமாயின் கடவுளை ஞானத்தால் அகத்து ஆன்மாவின் பூசித்ததுபோலப் புறத்தேயொருவடிவத்தில் இறைவனை சசிந்தித்து பூசாதிரவியங்கள் வேண்டுமாயின் தான்வருந்துதலும் பிறரைவருத்துதலுமின்றி மரத்தின்கீழுதிர்ந்த பூக்களும் ஆறுகளும் முதலியவற்றுள் உளதாகிய நீரும் யாசகமின்றிவந்த அமுது முதலியனவும் கொண்டு அம்முதல்வன் திருவடிகளைப்பூசித்துவா. பூசிக்குங்காலத்து அகத்தாவது புறத்தாவது ஒருகுறியின்கண் இறைவனைக்காணப் பெறுங்காலத்தில் அகம் புறம் என்னும் வேற்றுமையால் இவ்வுலகத்தார்போலப் பூசித்தலும் புண்ணியபாவங்கட்கு யாம் என்செயக்கடவேமெனச் சிந்தித்தலும் அதுவேறு இதுவேறு என்னும் வேற்றுமையின் றி எவ்விடத்தும் சிவனையே பார்க்குந்தன்மையாய் எச்செயலும் அவனருள்வழியே செய்துநிற்றல் மெய்யடியார் செய்தியாதலால் அவ்வாறுசெய்துவா ஆனந்தமடைவாய்.

இனி இறைவன் உலகத்தார்க்கு விறகினிடத்துத் தீபோலச் சிறிதும் தோன்றாது மறைந்து உடனாயும், மந்ததர மல பாகமுடைய சரியையாளருக்கு பாலில்நெய்போல ஒருவாற்றாற்றோன்றியும் தோன்றாது மறைந்து உடனாகியும், மந்தமலபாகமுடைய கிரியையாளருக்கு பழத்தில் இரசம்போல உய்த்துணருமிடத்துத் தோன்றுவதாய் உடனாகியும், தீவிரமலபாகமுடை

ய யோகிகளுக்கும் அதிதீவிரமலபாகமுடைய ஞானிகட்கும் என்னிங்கண் எண்ணெப்போல் விளங்கித்தோன்றினும் பிரித்த ழியப்படாது உடனாகியும் நிற்பன். இவ்வாறு அகம்புறமென் று பிரிவின்றி இறைவனெவ்விடத்து முளனாகலான் மேற்கூறிய வாறு அகத்தாதல் புறத்தாதல் எவ்விடத்து வழிபடினும் அ னுக்கொடுப்பனென்பதே தேற்றம். இனி ஞானசங்கிரகத்திறவு கோலில் எழுதியபடி உண்மையான குருவையடைந்து நின்ரு ல் அவர் முதலாவது சுட்சு தீட்சைசெய்துவிட உனதுபந்த ம் நீங்கிவிடும். இரண்டாவது ஆசிரியன் தனது வலதுகையிற் சிவனைப்பாவனைசெய்து அக்கையால் உன்னுடைய தலையைப் பிசித்துப் பாசமநீங்கும்படி செய்வார். மூன்றாவது உன்னுடை ய வருணத்துக்கும் ஆசிரமத்துக்கும் ஏற்றவாறு பஞ்சாக்ஷி கமந்திரமென்னும் வாக்குத்தீட்சை செய்வார். நாலாவது ஆசி ரியர் தன்னுடைய யோகாப்பிபாசக்தால் உன்னுடைய இருத யத்தில் பிரவேசித்து அறிவில் சிவமாந்தன்மை விளங்கும்படி மாணஸதீட்சை செய்வார். ஐந்தாவது ஞானசாஸ்திரப்பொருள் களையெல்லாம் தொகுத்து பதிபசுபாசங்களுடைய இலக்கண இலக்கியங்களையும் சிவசீவர்களுடைய ஐக்கியத்தையும் நூல்வழியாகச் செய்வார். ஆறாவது சிவயோகத்தை அப்யாசிக்கும்ப டி யோகதீக்ஷை செய்வார்.

இன்னும் ஓமதீட்சை சத்திதீட்சை ஞானவழி கிரியாவழியு ம் கோசபீசங்களும் இவைமுதலிய தீட்சைகளும் செய்வார். இ வைமுழுவதும் நமசிவாயம் சிவாயநமவென்னும் சமையதீட் சையிலும் சிவபவசியென்னும் இருதலை மாணிக்கமாகிய விசே ட தீட்சையிலும் சுமமாவிருக்கிற நிர்வாணதீட்சையிலும் அட ன்கும். இனிச்சமையம் சாதிகாரம் அபிடேகம் பவுதிகம் நை யிட்டிகம் இவைமுதலியவைகளும் மேற்கூறிய மூன்றுதீட்சை யிலுமடங்கும். சர்வகண்மணி! யாம் இதுவரையும் கூறிவந்த தெல்லாம் முறையின்படியனுசரித்து வருவாயாகில் வேதாந்தி கூறியதுபோல் நான் அதுவானேன் என்றும், சித்தாந்திகூறி யதுபோல் நீயதுவானாய் என்றும் சொற்பவிகாரத்துடன் கட வுள் சுபாவத்தை முழுவதும் பெற்றிருப்பாயென்பது சத்திய ம், அதுவே அத்துனிதமுத்திரிவையென்று கூறியிருப்பேன்.

கஅ—ம் பாடம்

கிரியைஞானம்

(சீ ஷ ன்) அற்புதானந்த சற்குருவே! தங்களைப் பார்த்தால் தேவாம்மிசத்திற்சனித்த அவதார புருடனாகத் தெரிகிறது. த ங்கள் ஒழுக்கத்தைப் பார்த்தால் உலகத்தவனாக விளங்குகிறது.

பார்த்தால் உலகத்தவன்போ லிருப்பன். பற்றற்றவனெயென்று ஆன்றோர் கூறியதுபோல தங்கள்காரியம் முழுவதும் இருக்கோ இல்லையோவென்பதை யோசிக்கும்பொழுது எனக்குச் சந்தேகமாகவிருக்கிறது. அவை நிற்கக்கிரியைஞானமென்று சொல்லிய நட்டகல்லைத் தெய்வமென்று நாலு புட்பஞ் சாத்துகிறீர். சுற்றிவந்து மிணுமிணென்று சொல்லும் மந்திரமேதடா நட்டகல்லுப்பேசுமோ, நாதனுள்ளிருக்கையில் சுட்ட சட்டி சட்டுவம் கறிச்சுவையறியுமோவென்று வாய்ஞானம் பேசிக்கொள்ளுகிறார்களே. அதன் சங்கதியை விளக்கும்படி அன்போடு உபதேசிக்கவேண்டுமென்று தங்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

(குரு) சர்வகண்மணி! சாற்றுவேன் கேள். சுட்ட சட்டி சட்டுவம் கறிச்சுவையறியுமோ. சமைத்த கறியின் உருசியை அந்தச்சட்டியும் சட்டுவமாகிய கிள்ளும் பொருளுந் தெரிந்துக்கொள்ளுமோ, தெரிந்துகொள்ளாது. அதுபோல நாதனுள்ளிருக்கப் பரம்பொருள் மனத்தின் கண்ணையிருக்க அதைவிட்டு நட்டகல்லைச் சிற்சூயினால் உருவமைக்கப்பட்டு நாட்டிய தாதுப்பொருளைத் தெய்வமென்று சகல நித்களாதீதமாகிய பரம்பொருளென்று நினைத்து நாலு புட்பஞ்சாத்தி நான்குவகையான மலர்களைத் தரித்துச் சுற்றிவந்து மிணுமிணென்று சொல்லு மந்திரமேதடா முறைபடி பிரதட்சணஞ்செய்து இருதயாதி கண்டார்த்தத்துக்குள் தன்னுடைய அறிவுக்கு மந்திரம் எங்குள்ளது. இப்படியிருக்கையால் நட்டகல்லுப் பேசுமோ. நடப்பட்ட சிலாருபமானது பேசக்கூடியதோ அன்று. என்றபடி இவ்விவ்யம் பரமார்த்திகற்கேயன்றி ஏனையோர்க்கன்று. இஃது அறியாத சிலர் இவ்வாறு சொல்லுகின்றதேயென்று பரமார்த்திகத் தன்மையை அடைந்தவர்போல நடித்து சிலாருபத்தை வணங்குதற்கே தவாகிற அன்பையிழந்து அலைந்து தத்தமக்கேற்றவண்ணம் பேசித் திரிகின்றனர். அதுபோல நீயுக்கேட்கிறது நல்லகிரிப்பு.

இனிச் செய்யுள்களின் கருத்து விவகாரத்தன்மையுளார்க்கேயென்று விளக்குதும். எப்பெடியெனில் வேதம் முதலிய கலைகளிற் சொல்லப்படுவது யாதெனின துவிதம் அத்துவிதம் என இரண்டு வழிகளே. அவற்றிற் துவிதமே யத்துவிதத்திற்கு முதற்காரணமாயுள்ளது. அவ்வழிகளில் ஒவ்வொருவரும் பதி பசு பாசங்களை விசாரிக்கவேண்டியது அவசியமுள்ளது. இப்படி விசாரிக்குங்கால் பதிநிர்மலமுடையவெனன்றும் பசு தனக்குள்ள பாசமாகிய சகச மலத்தால் அநிர்மலெனன்றும் விளங்கும். அங்ஙனமுள்ள மலத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுதற்பொருட்டே பதியானவர் அப்பசுவுக்கு தனுக்காரண புவன போகங்களை நல்கி கருடோகம் பாவனைசெய்தோனுக்கு அக்கருடனினையென்று விஷயங்களைத் தீர்த்தானையொழிய இவனது பாவனையொன்றின

லேயே தீர்த்தகொள்ளாமை போலவும், இரதவாதஞ்செய்
லென் செம்பிஹள்ள களிம்பைப் போக்கப் பிரயத்தனஞ் செய்
தானேயொழிப இவனது பிரயத்தனம் கழிம்பைப் போக்காமல்
மருங்கின் காரமே அக்களிம்பை உள்ளேயே அடக்கச்செய்த
மைபோலவும் தான் கலவாமற் கலந்தின்று அச்சகச மலத்தின்
வலியை அடக்கித் தன்னடிப்படுத்த நியமித்த வழிகள் நான்கு.

அவைபாடுத
ன்றிச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் இவைநான்கில் ஒவ்வொ
ன்றில் நன்னாலாகப் பதினாறாகும். அங்ஙனங்கூடிய பதினாறில்
கேட்ட கருத்துக் கிரியையில் ஞானமாகும். எப்படியெனில் சர்
வபரிபூரணனென்னும் திருப்பெயரை விசாரிக்கின் எங்கும் நி
றைந்தவனென்று புலப்படும். அங்ஙனம் எங்கும் நிறைந்த கட
வுள் மனம் ஒன்றிலேயே இருக்கிறுனென்றும் மற்ற இடங்கயி
லில்லையென்றும் சொல்லுதல் கூடாமை. இதைநோக்கியே அங்கி
ங் கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் எனவும், பார்க்குமிட மெங்
குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற எனவும், கல்லினும் செம்பினு
மோ இருப்பாடுனங்கள் கண்ணுதலே எனவும் ஆன்றோர் கூறி
னார். ஆகையால் எங்குமுள்ள கடவுளை கல்லில்லையென்று
சொன்னால் பூரண தத்துவங் குறையும். அது குறைந்தபோது
ரூபகற்பித முண்டாகும். அது உண்டானபோது கடவுளென்ப
துபோய் எல்லாம் நாமேயாய் அகங்கார வாதமுண்டாய்ப் பிறவி
ப்பெருங்கடலில் வீழ்ந்து கரையேறக்கூடாமல் அலைந்துலைந்து
தவிக்கச் சந்தேகமேயில்லை. ஆகையாற் கிரியையாகிய சிலாபா
வணக்கமும் பூரணத்தை நோக்குவதாகிய ஞானமுங் கலந்த நி
ற்றலால் நீ கேட்டது கிரியை யில் ஞானமெனச் சாதிக்கிறேன்.
இனி இவ்வாறு கூறினவை பூரண தத்துவத்தை நோக்கி நடக்க
வேணுமென்று கருதி கல்வியறிவில்லாத சிறியேன் சிற்றநிற்
கெட்டியவரை பெழுதினதற்குப் பயன் யாதெனில் இப்புத்தகத்
தைப் பார்த்துக் கற்றோரும் மற்றோரும் நகைத்தலொன்றுமே
யென்க.

கக—ம்பாடம்

வேதவிகற்பமும் அறிவுபேதமும்.

(சீஷன்) அறிவிற்கிறந்த ஆனந்தகுருவே! தாங்கள் கூறிய
தெல்லாந்தப்பாது விதிமுறையாயனுசரித்து வருவேன். இனி
மேல் வேதங்களில் விகற்பமும் அறிவுபேதமுமுண்டோவென்
பதை யஞ்சலிசெய்கின்றேன்.

(குரு) ஆ ஆ சர்வகண்மணி! சாற்றவேன்கேள். அதர்வ
ணவேதம் மணிகே உபநிடதத்தில் கூறியிருப்பதென்னென்று

அறிவானது சிற்றறிவென்றும், பேரறிவென்றும், இருவி
 தப்பட்டிருக்கின்றது. நான்குவேதமும், அதிநின்று பிரிந்த
 ஆறுசாஸ்திரங்களும், பதினெண்புராணங்களும், இலக்கணமு
 ம், கவிதைவாசகங்களும், சோதிடவைத்தியங்களும் சிற்றறிவா
 ம். எதனாலென்றுமழியாமல் சாஸ்விதமாயிருக்கிற கடவுளை அ
 றியக்கூடுமோ; அந்தப்பிரம்மஞானமே பேரறிவாம் என்றும்,
 சிபிட்டமாமுனி தன்னுடைய யோகவசிட்டத்தில் பிரம்மாவான
 ஸ்ரீ லோகர்களின் சீர்திருத்தத்துக்காக வேதங்களையும், ஆறு
 சாஸ்திரங்களையும், பதினெண்புராணங்களையும், ஸ்மிருதிகளையும்,
 உண்டுபண்ணினாரென்பதையும், யசர்வேதம் தைத்திரிய
 உபநிடதத்தில் சூரியனுடைய பிரகாசம் கண்களிற்கொள்ளும்
 படி அதனோடு பராக்காகவேண்டுமென்றும், என்புத்திக்கு நு
 ண்ணறிவையும் என்கண்களுக்குப் பிரகாசத்தையுங்கொடுவெ
 ன்று சூரியனிடத்திற் கேட்கவேண்டும் என்பதையும், சாம
 வேதம் சாந்தோகிய உபநிடதத்தில் சூரியனைப் பிரம்மமென்
 றெண்ணியதனோடு பராக்குச்செய்யென்றும் அறிவுள்ளவன் அ
 தனோடு பராக்காகுவனாகில் அவனுக்கு எல்லாக்காரியங்களுமா
 துமென்றும் அதே உபநிடதத்தில் நாமம், வாக்கு, மனம்,
 சங்கற்பம், சித்தந்தியானம், கியானம், தத்துவம், ஆகாரம், ச
 லம், அக்கினி, வாயு, ஆகாயம், பூமி, ஆசை இவற்றைப்பிரம்ம
 மென்றெண்ணி இவைகளை வணங்கு என்றும், யசர்வேதம்
 தைத்திரிய உபநிடதத்தில் சூரியனானவன் கொழுமையையடை
 வதற்காகச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறான். சலமானது அதற்கு
 ஆகாரமாயிருக்கிறது. அதனால் சிவிக்கிறுமென்றும், யசர்வே
 தம் புருஷஉபநிடதம் இரவில் தன்மனைவியிடத்தில் சேருகிறவி
 து வீணுகிறதில்லை; அதனற்பிறக்கும் பிள்ளையானது சந்திர
 னைப்போலவுமென்றும், இருக்குவேதம் அஸ்வரூப உபநிடதங்
 கூறுவது புருஷனானவன் விந்துரூபமாகமாரி மனைவியின் கற்
 பத்தில் வருகிறுமென்றும், கற்பகாலத்தில் மனைவியானவள் த
 ன்வயிற்றிலிருக்கும் புருஷனைக்காக்கிறுமென்றும், பிள்ளைபிறக்
 தும்போது புருஷனே மறுதரம் பிறக்கிறுமென்றும், அதர்வ
 ணவேதம் யோகதத்துவ உபநிடதத்தில் பாலப்பருவத்தில் எ
 ன்தஸ்தனங்களிலிருந்து பால்குடித்தார்களோ அந்தஸ்தனங்களி
 ல் வாலிப்பருவத்தில் கையாற்பிடிப்பது இன்பத்துக்கு காரண
 மென்று நினைப்பவர்கள் பெரிய மூடரென்றும் எந்த வாசலாற்
 புறப்படுகிறார்களோ அந்த வாசலில் நுழைவதை இன்பமாக நி
 னைப்பவர்கள் பெரியமடையரென்றும், எந்தரூபத்தை யொருகா
 லந் தாயென்று சொன்னார்களோ அந்தரூபத்தை மனைவியாகப்
 பாவிப்பதும் அதமாதம் விரோதமென்றும் பேரறிவு விளக்கி
 யிடும். ஆகையால் வேதங்கள் பலபேதமாயிருக்கிறபடியால் உ

லக மென்பது பலவாயும், அறிவென்பது பலவாயும், பேசு
சென்பது பலவாயும், கடவுள் என்பது பலவாயும் இருக்கு
மென்பதே சரியானசமாசமாகும். அது எங்ஙனமெனில் ஒரு
தங்கம் பலநகையானதுபோலும். யாதொருதெய்வங்கொண்ட
அத்தெய்வமாகியாங்கே யாதொருபாகனார் தாம் வருவர் என்ப
தையுமறித.

உயி—ம்பாடம்

காரண காரியம்.

(சீஷன்) அற்புதானந்த சற்குருவே! தாங்கள்கூறிய வேத
விகற்பத்தையும் அறிவுபேதத்தையும் விளக்கும்பொழுது என்
மனம் மெளனமடைந்து வருவதாக இருக்கின்றன. இனிமே
ல் காரணகாரியத்தை விளக்கும்படி தங்களைப் பிரார்த்திக்கிறே
ன். (குரு)சர்வகண்மணி! சாற்றுவேன்கேள். கடவுள் சிருட்
பிக்கிறதில்லை; சகலமும் பிரகிருதியினாலுண்டாகிறது; பிரகிரு
திமுதற்காரணம்; பிரபஞ்சமென்னும் படைப்புகள் அனாதியா
னவை; எந்தவஸ்துவ மழிந்துபோகும்; காரியம் காரணத்துக்
குள் லீக்கியமாகும். அதில் முக்கியமானது
நான்குதத்துவம். அதில் முதலாவது தத்துவம் பிரகிருதி. அ
துகாரணமாய் மாத்திரமேயொழியக் காரியமாயிருக்கிறதில்லை.
அது ராசத தாமித சாத்துவித மென்னும் முக்குணங்களுையுடைய
அறிதற்கரிய எங்கும் வியாபித்திருக்கிற ஒரு மூலதத்துவம்
இரண்டாவது தத்துவம் பிரகிருதி விசுருதி அதாவது சிலவ
ஸ்துக்களின் காரணமானது சிலவஸ்துக்களின் சம்பந்தத்தினு
ல் காரியமாகிறது. அது மூன்றுவகைப்படும். முதலாவதுவ
கை மகாதத்துவம். இரண்டாவதுவகை அகங்காரம். அந்த
அகங்காரமானது மூன்றுவிதமாகும். அதில் சத்துவகுணம் மி
சுத்தால் வியாகிருத அகங்காரமென்றும், இராசதகுணம் மிசு
த்தால் தைசத அகங்காரமென்றும், தாமசகுணம் மிசுத்தால்
பௌதிக அகங்காரமென்றும், சொல்லலாம். மூன்றுவதுவகை
தன்மாத்திரை. அது சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தமென
வைந்தாகிறது.

இன்னும் மூன்றுவதுதத்துவம் விசுருதி. அதாவது காரிய
மாய் மாத்திரமேயொழியக் காரணமாயிருக்கிறதில்லை. அதுகு
ம் இரண்டுவகைப்படும். முதலாவது இந்திரியமும் பஞ்சப்பு
லன்களும் சில அவயவங்களும், இரண்டாவது பஞ்சபூதங்கள்.
அந்தப்பஞ்சபூதங்கள் பஞ்சதன்மாத்திரையிலிருந்து உற்பத்தி
யாயின. எப்படியென்றால் ஆகாசம் சத்தத்திலிருந்தும், வாயுப
ரிசத்திலிருந்தும், அக்கினி ரூபத்திலிருந்தும், தண்ணீர் இரச

த்திலிருந்தும், மண் நாற்றத்திலிருந்தும் உற்பத்தியாயின. இ
னிமேல் நாலாவது தத்துவம் பிரகிருதியுமல்ல, விசுருதியும
ல்ல. அதாவது காரணமும் காரியமும்ல்லவென்பது. அதை
ப்புருஷனென்றும் ஆத்மாவென்றும் சொல்லலாம். அந்தஆக்
மாவானது இரண்டிவகைப்படும். அது ஒன்று சீவாத்மா, ஒ
ன்று பரவாத்மா. அந்தப்பரவாத்மாவே பிரம்மமென்னுங்கடவு
ள். இன்னும்பிரகிருதியானது புருஷனென்றும் ஆத்மாவுடன்
சேர்வதினால் பிரபஞ்சமாகிய உலகம் உற்பத்தியாகிறதென்று
ங்கூறலாம். மேலும் பிரகிருதியைக் குருடெனன்றும் ஆத்மா
வைமுடனென்றும் சொல்லுவதுமுண்டு. அதன்கருத்து இந்
க இரண்டும் ஒன்றுடன் மற்றொன்று சேர்வதன்றி அது தனி
பாய் ஒன்றுஞ்செய்யமுடியாதென்பதே. இன்னுமூலகமழிகிற
காலத்தில் மூக்குணங்களும் சமமாயிருக்குமென்றும், உலகஉ
ற்பத்தியின்போது சாத்துவிதம் மிகுத்திருக்குமென்றும், அப்
பொழுது மகாதத்துவம் உற்பத்தியாகுமென்றும், சொல்லலா
ம். அப்பொழுது ஆத்மாவுடன் பிரகிருதியானது சம்பந்தப்ப
ட்டு சத்துவகுணம்மிகுத்தால் மகாதத்துவமும் அதிலிருந்து
அகங்காரமும் அதிலிருந்து இந்திரியங்களும் தன்மாத்திரைகளு
ம் பூதங்களும் தோற்றிமறைகின்றன. ஆகையால் காரணகாரி
பங்களைக்கவனித்து நடந்துவா.

உக—ம்பாடம் .

வேதாந்தம்.

(சீஷன்) தேவரீர் தாங்கள்கூறிய காரணகாரியவிஷயங்களை
க் கவனித்து நடந்துவருவேன். இனிமேல் வேதாந்தமென்னும்
ஓர் சாஸ்திரத்தை மெத்தவிசேஷமாகச் சிலர் பேசிக்கொள்கிறா
ர்களே. அதிற்சொற்பமாக விளக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்.

(குரு) அற்புதவிவேகியான ஆனந்தசீடா! அறைகுவேன்
கேள். வேதாந்தசாஸ்திரம் வியாசமுனியாலுண்டுபண்ணப்பட்ட
தென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். அது வேதத்தின் முடிவை
க்காட்டுவதே வேதாந்தமென்னப்படும். ஆகமத்தின் முடிவை
க்காட்டுவதே சித்தாந்தமென்னப்படும். இவையிரண்டு மெப்
படியெனில்; ஒருவனுடைய மாமரம் பழுத்திருந்தன. அப்
பொழுது ஓர் சித்தாந்தி அவனிடஞ்சென்று காணிப்பெயர் அ
வனுடையபெயர் மரத்தின் நீளகலம் புனிப்பினிப்பு எத்தனைச
னிகள் பழுத்திருக்கின்றன. இது உண்டாக்கி யெவ்வளவுகால
ம் இதின் கனியை லேறாரும் வாங்கியுண்டார்களா, என்பது

போலும். ஓர் வேதாந்தி மாமரம் பழுத்திருக்கென்று அறிந்தவுடன் அந்தமரத்திலேயே கனியைப்பறித்து உண்டதுபோலும் இருக்குமென்பதிலேயமென்னே. இன்னும் வேதாந்தம் உங்கப்படுத்தவதுயாதெனில்; கடவுள் ஒருவரே. எல்லாப்படைப்புகளும் நினைவின் சொற்பனம் பிரம்மமென்றபொருளில் மட்டும் தோன்றினதினால் சஸ்பரனென்று சொல்லப்பட்டது. அந்த சஸ்பரன் மூன்று பகுதியாகிஞர். அதாவது இராசதகுணத்தினால் பிரம்மாவும், தாமசகுணத்தினால் விஷ்ணுவும், சாக்ஷிககுணத்தினால் சிவனுமானவென்று சொல்லும் பிரம்மமென்றதற்கடவுள் ஒன்றும் செய்யாமல் வெறுமையாய் அதாவது பிரம்மாயிருக்கும். அந்த மும்மூர்த்திகளுக்கூட உண்மையில் தான் தான் பிரம்மமாயிருக்கிறார்கள். மாயாசம்பந்தத்தினால் சஸ்பரனென்று சொல்லப்படும். பிரம்மத்திற்கு அவ்வித்தியாசம்பந்தமண்டான்படியால் சீவனென்று சொல்லப்படும். இந்த எல்லாச் சீவர்களும் தானே பிரம்மாயிருக்க அவித்தையென்னும் அஞ்ஞானசம்பந்தம் உண்டானதின் நிமித்தம் தன்னைத் தான் சீவனென்றெண்ணுகிறது. உண்மையிற்பார்த்தால் பிரம்மமும் பிரம்மாவும், விஷ்ணுவும், உருத்திரனும், சீவனும் இவை முதலியவைகளெல்லாம் ஒன்றேயென்று சொல்லுகிறது.

இன்னு மவித்தையை அஞ்ஞானமென்று சொல்வதுமுண்டு. அந்த அஞ்ஞானமானது விட்சேபமென்றும், ஆபரணமென்றும் விட்சேபத்தால் இரண்டு கத்திகளாயிருக்கிறது. இரண்டும் வேதாந்திகள் மோட்சமடைகிற விளக்கமெப்படியெனில் தன்னைத்தான் சீவனென்று எண்ணியிருக்கிற அஞ்ஞானமே தன்னைத்தான் பிரம்மமென்றென்னி நினைப்புமறப்பாடு பிறப்பாயுமிறப்பையுமற்றுச் சும்மாவிருப்பதாக முடிகிறது. மேலுமெப்பொழுது ஒருவனுக்கு அஞ்ஞானம் நீங்கி மெய்ஞ்ஞானமுண்டாகி தன்னைத்தான் பிரம்மமென்று அறிந்துகொண்டானோ மோட்சமாய் விடுகிறது. இன்னும் அஞ்ஞானத்திற்கு இராசத தாமத சாத்துவித குணங்களுண்டு என்றும், இராசதகுணத்தினால் ஆசையும், துக்கமும், சந்தோஷமும் உண்டாகும். தாமதகுணத்தினால் கோபமும், அறிவின்மையும் உண்டாகும். சாத்துவிதகுணத்தினால் புத்தியும், அறிவுமுண்டாகும். இவை மூன்றுகுணங்களும், பிரம்மத்தினிடம் சேருகிறதாயில் நித்தியானந்தமாயிருக்கும். ஆகையால் நீ ஸ்மிருதிப்படி புராணங்கள், ஆகமங்கள், வேதங்கள் முதலிய கல்விச்சாஸ்திரங்களில் நீர்தினியையாடிப் படிப்படியாக அனுசரித்துப் படிப்பதானந்தமடைந்து வர வேதாந்தம் நல்லவழியாகும்.

உஉ—ம்பாடம்

ஆத்மஞானம்.

(சீஷன்) தேவரீர் தாங்கள் இதுவரையும் சுறிவந்ததெல்லாம் தேவாமிர்தம்போல இருந்தது. இனிமேல் ஆத்மஞானத்தை யடையும் பாவ புண்ணிய வகைகளை விளக்கும்படி தங்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

அறிவிற்கிறந்த ஆனந்தசீடா! ஆ ஆ சபாஷ்! சபாஷ்! ஆனந்தம். சர்வகண்மணி சாற்றுவேன்கேள். நாமெல்லோரும் அழிவுள்ள சரீரத்தையும், அழிவற்ற ஆத்துமாவையும் பொருந்தியிருக்கிறோம் என்பதற்குமப்படியே நமது சரீரமழிந்தும் ஆத்மா அழிவற்றதாகி இம்மையிற்செய்த நல்வினை தீவினைக்குத் தக்கதாய் மறுமையிலே நித்திய இன்பத்தையாகிலும், நித்திய துன்பத்தையாகிலும் அனுபவிக்குமென்பதற்கு ஒருபோதுமையமில்லை. இன்னும் நாமிறந்தபின்பு மனம் புத்தி சித்தமுடைய ஆத்மா மறுபடியும் சூக்கும சரீரத்தோடே சேர்ந்து நித்தியகாலமும் இன்பத்தை அல்லது துன்பத்தை அடையுமென்று வேதத்திலே சுறியிருக்கிறதினாலே இந்த ஆத்மா திரும்பப் பூமியிலே பிறக்குமென்றும், முன் செய்கைகளை மறந்திருக்குமென்றும் சொல்லக்கூடாம விருக்கின்றன. ஆதலால் அனித்தியுமான இவ்வுலகத்தை விட்டு நித்தியமான இடத்துக்குப் போகவேண்டிய நாமும் ஓரிடத்திலிருந்து வேறோரிடத்துக்குப் பிரயாணப்படுகிறவர்கள் தாங்கள் போய்ச் சேருமிடத்திலே சுகத்தை அனுபவிப்பதற்கு ஏற்ற முயற்சிபண்ணவேண்டியது உனது கடமையாகும்.

இனி இவ்வுலகப் பொருள் தோன்றியும் தோன்றாத மாயையும் இடையிலே நம்மைவிட்டு நீங்கிறதாயும் இருக்கிறது. இதை நினையாமல் நீ இவ்வுலகத்திலே மேலான கல்வியைக்கற்றுப் பாக்கியத்தைப்பெற்று இராச்சியத்தையாண்டு மிகவும் கனம்பொருந்தியிருந்தாலும் நீ யிறந்தபின்பு நரகத்திலே தள்ளுண்டால் உனக்கு வரும் லாபமொன்றுமில்லையே. ஆகையால் முதலாவது பாவ வழியிலே நடவாமல் நடுநிலைமையடையப் பழகு. இரண்டாவது நரகத்துக்குத்தப்பி மோட்சஞ் சேரத்தக்க வழியேதென்று தேடிக்கொள். மூன்றாவது மோட்சஞ்சேரத்தக்க வழியைக்கண்டால் என்ன தடைவந்தாலும் நிலையிற் பிரிபேல் என்றதற்கொப்ப அழியாத பக்தி வைராக்கியமாக நடந்துகொள். நாலாவது பாவஞ்செய்கிறவர்கள் நரகத்திலும், புண்ணியஞ் செய்கிறவர்கள் மோட்சத்திலுஞ்சேருவார்களென்று சொல்வதுமுண்டு. ஆனால் இவையிரண்டையுந் தவிர்த்த நடுநிலைமைப் பிரம்மத்தில் நிற்பதேயெனக்கு விசேஷமாக இருக்கிறது. இவையொழிந்த

சிலர் தங்கள் தீர்த்துக்காகத் தர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். அவ்விதத் தர்மங்கள் அவர்களை மோட்சத்திற் சேர்க்கமாட்டாதென்றும் சொல்லுவதுண்டு. ஆனால் நீ இவைகளை வெறுத்துவிட்டுக் குணப்பட்டு நடுநிலைப்பிரம்மத்தை விசுவாசித்தாலன்றி மற்றப்படி பாவநிலைத்தையடைய மாட்டாயென்று வேதயுக்தியனுபவம் கூறுகிறது.

இனிப் பாவத்தினால் வரும் துன்பத்துக்குத் தங்கள் தர்மமுதலான செய்கைகளினாலே தப்பி மோட்சஞ் சேருவோமென்று நம்புகிற முடிவு எப்படியிருக்குமென்றால், திருடனுங் கொலைபாதகனுமான ஒருவனைப்பிடித்து இராசாவுக்கு முன்பாகக் கொண்டு வரும்பொழுது அவன் அவரைப்பார்த்து துரையாண்டவரே நான் அவனைக் கொலைசெய்ததும், அவன் பொருளைத் திருடினதும் மெய்தான். அதைத்திரும்ப அவனுடைய மனைவிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் கொடுத்துவிடுகிறேன். இனியொருபொழுதுங் குற்றஞ்செய்யேன் என்குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளும் என்றாலும் அவர் அவனுக்கு மன்னிப்புக் கொடாமல் நீ திருடின பணத்தையெல்லாம் கொடுத்துத் தீர்த்தாலும் உன் குற்றம் நீங்காது அதற்குத்தக்க ஆக்கினைப் படவேண்டுமென்று சொல்லுவார். அதுபோல நீயும் பாவங்களுக்காக மனஸ்தாபப்பட்டு பிரம்மத்தை நோக்கி கடவுளே இனியொருபோதும் பாவஞ்செய்யேன். தரித்திரர்களுக்கு அன்னவஸ்திரம் முதலானவைகளைக் கொடுப்பே னென்றாலும் உனது பாவத்தை நீக்கமாட்டார். பாவமுள்ளவர்களுக்கு ஆக்கினை செய்யாமல் விடவும்மாட்டார். நீ யெப்போதும் சாவுகச்சேரி முதலிய கோடு ஸ்தலங்களில் மெய்சொல்லி வந்து பின்னொருமுறை மாத்திரம் பொய்ச்சாட்சி சொன்னாலும் அதற்காக நீ துன்பமடைவது அனுபவமாக விருக்கிறது. அதுபோலப் பாவமுள்ளவன் எவனும் தான்செய்த ஒவ்வொரு தீமைக்காகவும் நீதியின்படி ஆக்கினைக் கேதுவாயிருப்பான். ஆகலான் இவைகளெல்லாமொழிந்த நடுநிலைப் பிரம்மத்தையடையதே மோட்சமாயிருக்கிறது. இன்னும்,

அன்பினு லென்மனதைக் கவர்ந்த அருமைச்சீடா! நீ உன் பிரம்மத்தை யடையாத பிள்ளையாய் நீயுன் கோபத்துக் கேதுவாய் உன்னுடைய நாவறட்சியை நீக்கிக்கொள்ளும்படி ஒரு துளி தண்ணீருந் கிடையாதபடி நரகத்திற் கிடப்பாயென்பதை யாம் நினைக்கும்பொழுது எவ்வளவு திகிலடைய வேண்டிவதாயிருக்கிறது. மேலும் இப்படிப் பரிதாபப்படத்தக்க வேதனைக்கேதுவாயிருந்து பிரம்மத்தையுணரக் கற்றுக்கொள்ளாமல் நரகத்தை யார் கண்டது. மோட்சத்தை யார் கண்டது. நரகத்தில் விழுந்தாற் சிக்கக் கூடாதாவென்று சொல்லிச் சிரித்துப் பரிகாசம்பண்ணிக்

கொண்டிருக்கிறாயே. அது என்ன கொழுத்த சிரிப்பாயிருக்கிறதா. இன்னும் நீ மரணமடைந்த பின்பு இவைகளையெல்லாங்காண்பாய். அங்ஙனமழிந்துபோகிற சரீரத்துக்காக உழைத்துத் தின்று குடித்து உடுத்துப் படுத்துக் கனத்தையும் பணத்தையும் விரும்பி யிந்த அனித்தியமான மலச்சீவியங்களில் வினாக உன்மனதைச் செலவழித்து இவைகளைத் தேடுவதன்றி உனது அழியாத ஆத்மலாபத்துக்காக மோட்சவாழ்வாகிய நடுநிலைப் பிரம்மத்தைத்தேடாதிருப்பது முத்தைப்பார்க்கிலும் சிப்பிரல்லதென்று பத்திரப்படுத்தி வைத்துக்கொள்வதுபோலவும், உன்வீட்டைக் கொழுத்திக்குளிர்காய நல்லநெருப்பென்று சந்தோஷப்படுவதுபோலவும், இருக்கிறதல்லவா. ஐயோ! ஐயோ! உன் அறிவென்னுங்கண்ணைத்திறந்து அக்கினியெரியுங்குழியின்மேலாக ஒரு மெல்லியகம்பியிலே நடக்கத்துவங்கினவன் அதிலேவிளையதுவாயிருப்பதுபோல நீயும் நரகக்குழியிலே விளையதுவாயிருக்கிறாய். அல்லாமலும் மறுமையிலே இம்மையின்காரியங்களை மறந்துபோவோ மென்றும், ஆக்கினை இலேசாயிருக்குமென்றும் எண்ணவேண்டாம். கொலைபாதகஞ்செய்த ஒருவன் அதற்காகத் தூன்படும் ஆக்கினை வேளையில் தன் கொலைபாதகத்தை நினைத்துத் துக்கப்படுவதுபோல நீயும் இவ்வுலகத்திற்செய்த தீமைக்காக நரகத்திற்போய் ஆக்கினைப் படுகையில் அவைகளை நினைத்துத்துயரப்படுவாய்.

இன்னும் நான் விழமாட்டேனென்று நினைத்து ஆழமானகிணற்றருகே கண்ணைமுடி நடக்கிறவன்போல, இருப்பது என்ன ஆச்சரியம். மேலும் நெய்யை நெருப்பின்மேல் விடவிட அதிகமாக எரிவதுபோல அஞ்ஞானக்கடலில் ஏன் அழுந்துகிறாய். ஐயோ! உன் அறிவென்னும் மனக்கண்ணைத்திறந்து மெய்ஞ்ஞானத்தையடைந்து பிரம்மத்துடன் கலப்பதற்குத்தடையென்ன. இன்னும் நாமஸ்யாவரும் தீயாரென்று ஒத்துக்கொண்டாலும் தீமையெப்படிவந்ததென்று விசாரிப்பதேயன்றி அது தீருவது எப்படியென்று ஆராய்கிறதில்லை. அது கிணற்றிலே விழுந்தவன் அதில் விழுந்தமுகாந்தரமென்னவென்று ஆராயாமல் அதிலிருந்து எப்படியேறுவேனென்று வதைபார்க்கிறதுபோலவும், ஒருவீட்டிலே நெருப்புப்பற்றி யெரியும்பொழுது நெருப்புப்பற்றி வந்ததெப்படியென்று ஆராயாமல் அதைத்தணித்தவனாரென்று தேடுவதுபோலவும், தீமைவந்தகாரணத்தை ஆராய்ந்து பார்ப்பதைப்பார்க்கிலும் அது நம்மைவிட்டு அகன்றுபோகும் வழியேதென்று தேடுவதே பிரதானகாரியமாயிருக்கிறது. சிலரோ அப்படிச்செய்யாமல் தாங்கள் தீயோரென்று ஒத்துக்கொண்டும் தங்களுக்குவரும் மோகத்தைய

நிபாமல் மற்றவர்களைப்பார்க்கிலும் நான் பெருந்தியவனல்ல நான் மாத்திரமா நரகத்தில் விளப்போகிறேன்.

இன்னுமனேகர் அதிலே விழுவார்கள் என்று சொல்வதையும் நீ கவனித்திருக்கக்கூடும். அங்ஙனம் அப்படிப்பட்டவர்கள் அறியவேண்டியது நரகத்திலேயனேகர்போனால் அங்கேயுள்ள உபத்திரவங்குறையாது. அதெப்படியெனில்; நெருப்பிலே விற்றுகூடக்கூட அனல்சுவாஸிப்பதுபோலவும், பொல்லாதவர்கள் கூடக்கூடச்சுண்டை முளுவதுபோலவும், நரகத்திலேயெவ்வளவு அதிகமானபேர் கூடுவார்களோ அவ்வளவுக்கு அதிக உபாதியுண்டு என்பதைச்சொல்லவும் வேண்டுமா. வேறுசிலர் நரகத்திலே உபாதியுண்டென்பது மெய்தான். காங்களதற்குத் தப்பித்துக்கொள்ளவிரும்பினாலும் எங்கள் தலையிலேயப்படியெழுதியிருந்தால் எங்களால் என்னசெய்யக்கூடும், எங்கள் தலையிலெழுதினபடிதானே நடக்கும். எங்கள் வினைவசம் அனுபவித்தேதீரவேண்டும். பின்னை நாங்கள் அதைவிலக்கக்கூடுமோ என்று சிலர் சொல்வதை நீ கவனித்திருப்பாய். அப்படிப்பட்டவர்கள் அறியவேண்டியது யாதொருவியாதி வரும்பொழுது இது எங்கள் தலையில்விதிப்படி வந்ததென்று மருந்து தின்னாமல் விடுகிறதில்லை. அதற்கத்தாட்சியாக என்னிடம் வைத்தியம்செய்ய வருபவர்களிறிசிறந்த கல்விமான்களுக்கு யான்கூறியுமிருப்பேன். அதை அவர்களொத்துக்கொள்ளாமல் என்னை யுலைத்து வைத்தியஞ்செய்விக்கிறார்கள். அல்லதும் குறைவில்லாமல் வினைவுண்டாமென்று விதித்திருக்கையில் நாம் விதைத்தாலென்ன விதையாதிருந்தாலென்ன என்றுவிட்டு விடுவார்களோ விடமாட்டார்களே. அப்பொழுது தலையில் விதிப்பிரகாரம் நடக்குமென்று ஒன்றையும் விட்டுவிடாமல் தங்கள்பிரியத்தின்படி நன்மைடல்லது தீமையைச்செய்து வருகிறதினால் இதுகாசியத்தில் வீண்போக்குச் சொல்லுகிறார்களென்று அவர்கள் மனந்தானே சாட்சிகொடுக்குமென்பதை நீயறிந்து ஆனந்தமடைவாய்.

இன்னும் நரகமும் மோட்சமும் தன்னுக்குள்ளே தானிருப்பதால் யாருஞ்சொல்லமுடியாத நரகவேதனையையும் எண்ணமுடியாத மோட்சபாக்கியத்தையும் தன்மனத்திலே சற்றேனுக்கண்டுரைந்து தான் செய்வேண்டியது என்னவென்று நினைத்து அழியாத மோட்சபாக்கியத்தைக்கொடுக்கும் பிரம்மத்தைத்தேட வகைபார்க்கவேண்டியது. இன்னும் நீருதற்கு அரிதானவியாதிகொண்டு சாக ஏதுவாயிருக்கிற ஒருவனுடனே ஆடையாபரணம் முதலானவைகளைப்பற்றி வரும் உலககாசியங்களை யெடுத்துப்பேசினால் அதுநான் இவைகளையெல்லாம் விரு

பித்தேடின்காலம்போயிற்றே. இப்பொழுது என்னாலே உண்
 உடுக்கக்குடிக்கக்கழிக்க இயலாதே. நான்சுகமாவதற்கு வழி
 யன்ன: நீயென்னைச்சுகமாக்குவையெயாகில் என் ஆஸ்தியை எ
 லாம் உனக்குக்கொடுத்துவிடுவேன் என்பதுபோல, நீ உன்
 மையென்னும் வியாதிகொண்டு நரகத்துக்கேதுவாய் இருப்ப
 தக்கண்டால் அது நீங்குவது எப்படியென்று அறியவிரும்
 மிதந்த துக்கத்துடன் கண்ணீர் சொரிய அழுது ஐயோ!
 ஐயோ! நானென்ன செய்வேனென்று உலககாரியங்களிலே உ
 ன் மனத்தைச்செலுத்தாமல் நித்தியநரகக்குழியிலே எப்போ
 தமிருப்பேன்; இதற்கு நான் தப்பித்துக்கொள்ள என்னவ
 றியென்று ஈஸ்பரார்ப்பணதுயரத்துடன் நடுக்கமுற்று நடுநிலை
 பிரமத்தைத்தேட விரும்பியவழியேதென்றால் வேதாந்த சி
 த்தாந்த சமரசவிளக்கமென்னும் இந்நூலேயாகும்.

உரு—ம்பாடம்

ஆத்மஞானம்

இரண்டாம்பாகம்.

(சீஷன்) அற்புதானந்த சற்குருவே! தாங்கள்கூறிய ஆத்ம
 ஞானத்தையன்போடு கேட்டறிந்தேன். அங்ஙனமின்னுமிரு
 த்தால் சொற்பமாய் விளக்கும்படி தங்களை வணங்குகிறேன்.

(குரு) சர்வகண்மணி! நீ இராப்பகவிடைவிடாது இதேசிற
 களையாயிருப்பதால் கூறுவேன் கவனமாய்க்கேள். ஒருவன் ந
 ரகத்துக்குத்தப்பி மோட்சஞ்சேரத்தக்க வழியைக்காண்கிறவ
 ன் என்னதடைவந்தாலும் அந்தவழியிலே நடுநிலையாக நடக்
 கவேண்டியது பிரதானகாரியமென்று முன்னமே கூறியிருக்கி
 றேன். இனியிரண்டாவது ஒருவன் தன் நிலைபாடும் மோசமெ
 ன்றும் அதற்கு விலகியோட வழியின்னதெனதும் கண்டானே
 யாகில் ஒரு புலியானது தன்னைத்தொடர்க்கண்டு பயந்தோடுகி
 றவன் வழியிலே முள்ளுங்கல்லும் எவ்வளவாயிருந்தாலும் அ
 வைகளைபெல்லாம் பாராமல் ஓரோட்டமாயோடுவதுபோலவும்;
 பற்றியெறிகிற வீட்டிலிருப்பவன் அதிலிருந்து தப்பித்துக்கொ
 ள்ளச்சிக்காமாய் ஓடுவதுபோலவும் ஓடுவான்.

இன்னுமனேகர் அவனுக்கெதிரேநின்று தடுத்து அவன் புத்
 தியை மாறுபடுத்தினாலும் சினேகிதர் கைவிட்டாலும் அவர்க
 ளுக்குப்பயந்து நிற்காமல் தன்னையுண்டாக்கிய வழியறிகிற வே
 தாந்த சித்தாந்தக்கூட்டத்தில் கல்விகல்லாமல் விடமாட்டான்;

ஆகையால் நீயுமெப்போதும் அஞ்ஞானக்கடலிலமிழ்ந்தி நரக வேதனையையடையாவண்ணம் சற்றும் தாமதியாது வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் அன்புவைத்துநட. இன்னுமில்மையிலே உனக்குச்சினேகிதரும் அயலோரும் பந்துக்களும் உன்னைப்பார்த்து நிந்தைபண்ணும்பொழுது அதைத்தாங்கிக் கொள்ளக்கூடாதென்று சொல்லியந்தப்பிரமத்தைப் பின்பற்றாமல்விட்டால் மறுமையிலே உனக்குவரும் நரகவேதனையை எப்படித்தாங்கிக் கொள்வாய். இப்பொழுது கொஞ்சக்காலத்துக்குவரும் உபத்திரவத்தைத் தாங்கிக்கொள்ளக்கூடாத நீ பின்பு நித்தியமும் வரும் உபத்திரவத்தைத் தாங்கிக்கொள்வதெப்படி; இம்மையிலே நீ விரும்புகிற சிற்றின்பத்தை உனது ஆத்மநன்மைக்காக வெறுத்துவிடாதேபோனால் மறுமையிலே பேரின்பத்தையிழந்து நரகவேதனையல்லவோ அனுபவிக்கும்படிவரும். இம்மையின் நிலைமை குறுகினதாயும், மறுமையின் நிலைமை நீடித்ததாயும், இங்குள்ள சுகதுக்கம் அற்பமாயும், அங்குள்ள சுகதுக்கம் பெரிதாயுமிருக்கையால் இவ்வுலகத்திலிருக்கும் உனது மலச்சீவியங்களின் செல்வத்தைப் பொருளென்றும் நிலையென்றும் எண்ணாமல் விடுவதே சரியான புத்திசாலியின் கெட்டித்தனமாயிருக்கிறது.

ஐயோ சர்வகண்மணி! நரகமென்பதை நினைக்க அது எவ்வளவு பரிதாபிக்கத்தக்க வேதனையுள்ள துடம். அதிலே தள்ளுண்டவர்கள் நித்தியகாலமாக நீங்காதவேதனையை அனுபவிக்கவேண்டுமே. எந்தக்காலஞ்சென்றாலும் அங்கேயுள்ளவேதனைக்கு ஒரு முடிவில்லையே. ஒருவன் வேதனைப்படும்கொழுது அதற்கு ஒரு எல்லையுண்டென்று அறிந்தால் அவனுக்குச்சற்றது ஆறுதலுண்டு. நரகத்திலே வருமாக்கினைக்கு யாதொரு எல்லையில்லாமையால் அங்கே கிடந்தமுந்துகிறவர்களுக்கு ஒருபொழுதுமிதைவிட்டு நீங்கமாட்டோமேயென்கிற நினைவினாலே சற்றுமாறுதலில்லை. இதைநினைத்து நீ சொல்லப்படாத அஞ்ஞான நரகபாதாளத்திலே விழுந்து போகாதபடிக்கு வேதாந்த சித்தாந்தமென்னும் இப்புத்தகத்தை பலமுறையும் வாசித்து வா. இன்னுமொருகப்பலிலே ஒரு சிறிய துவாரம் இருந்தால் அது அந்தக் கப்பல் முளுவதையும் அமிழப்பண்ணிவிடும். அதுபோல ஒரு அற்பநீமை உனதாத்மாவை நரகத்திலே தள்ளக்காரணமாயிருக்கையால் யாதொருநீமைக்கும் இடங்கொடாதிருந்துகொள். உனக்குத்தீமைசெய்வது இப்பொழுது பிரியமாயிருந்தாலும் அதினாலேதான் பின்பு மாணமும் நரகவேதனையும் வருகிறது. அது வாயிலே அன்னமும் வயிற்றிலே நஞ்சுமாயிருக்கிறது. அந்த நஞ்சையுண்ணப்பயப்படுகிறதுபோல ஆத்மாவுக்கு நஞ்சாகிய தீமை செய்யப் பயப்படு.

சர்வகண்மணி! நீ பரப்பிரம்மத்திற்கு உன்னையொப்புக்கொ
0. அந்தப்பரப்பிரம்மமாகிய ஒருவரே உன்னைக் காக்கிறார். அ
பராலன் றி வேறொருவராலும் உனக்குத் துணையில்லை. உனது
பற்ற பந்துமித்திரர்களை நீயெப்போதும் நம்பவேண்டாம். இ
பவலகத்திலுள்ள செல்வம் முதலியவைகளையொருபோதும் நி
னைக்கவேண்டாம். இவ்விடத்தில் நிச்சயமான நம்பிக்கைச்சி
னைகளில்லை. அந்த ஒரேபரப்பிரம்மத்தினடிமை நீ ஆகையால்
நண்ணீரில் விழுந்து அமிழ்ந்துபோகிற ஒருவனுக்கு பற்றுக்
கொடுகிடைத்தால் எவ்வளவு ஆவலோடேயதைத் தாவிப்பிடி
ந்துக்கொள்வானோ அவ்வளவு ஆவலோடு நீயுமவரைப்பற்றிப்
பிடித்து உன் உடம்பையும் ஆத்மாவையும் அவருக்கே ஈஸ்ப
ரார்ப்பணமாக ஒப்புவித்துவிடு. அங்ஙனம் பிரம்மத்தின் அரு
ளிலேசேர்ந்து தொண்டறாய்நட. இன்னுமுன்னிருதயத்திலும்
லாடத்திலுமிடைவிடாது தியானம் செய்துவரில் அளவிறந்த
அனுபவத்தைக் கண் டானந்தமடைவாய்.

உசு—ம்பாடம்

மனந்தான் ஆத்மா.

(சீஷன்) தேவரீர் இதுகாறுங்கூறி வந்ததெல்லாஞ்சரி. இ
னிமேல் எண்சாணுடம்புக்கும் சிரசே பிரதானமென்றும், ம
னந்தானே யாத்மாவென்றுங்கூறி முடிக்கிறார்களே. அதன்
தாற்பரியமென்னவென்பதை விளக்கும்படி தங்களைப்பிரார்த்தி
க்கிறேன்.

(குரு) சர்வகண்மணி! சாற்றுவேன்கேள். நமது கபாலத்
தினுள் அமைந்திருக்கும் மூளையே ஆத்மநிலையென அறிஞர்கூ
றுவர். ஞாபகம் உணர்ச்சி யறிவு தர்க்கித்தல் விரும்புதல் மு
தலியன மூளேக்குள்ள வித்தியாசமான தொழில்களாம். ஒரே
யக்கினிக்குத்தீபமென்றும் சுவாலையென்றும் தணலென்றும் எ
ப்படிய் பலநாமங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றனவோ அப்படியே
ஆத்மாவிற்குச் சொற்ப விகாரத்துடன் புத்தியென்றும், விசே
ஷவிகாரத்துடன் மனது என்றும், இன்னும் விசேஷவிகாரத்து
டன் தேகமென்றும் பெயர். பிரபஞ்சத்தில் ஸ்தூலமாயக்கா
ண்கிற வஸ்துக்களெல்லாம் ஆத்மாவினுடைய பற்பல தேகங்க
ளேதவிர வேறில்லை. அந்தத்தேகங்களிருவகை. அதுசேத
னம்; அசேதனம். அதாவது பிராணனுள்ளது; பிராணலில்
லாதது. சேதனமாயுள்ள தேகங்களில் மூன்றுவிதமுண்டு. மு
தலாவது பிராணன் மாத்திரமுள்ளது. இரண்டாவது பிராண

ன் மனது உள்ளது. முன்றாவது பிராணன் மனது புத்தியுள்
ளது.

உதாரணம் கல் மலை மண் இவைகள் பிராணனில்லாத
சேதனதேகங்கள். விருட்சம் செடி கொடி இவைகள் பிரா
ணன் மாத்திரமுள்ள சேதனதேகங்கள். நாய் புலி யானை இ
வைகள் பிராணன் மனது இரண்டும் பொருந்திய சேதனதே
கங்கள். மனுஷர் தேவர் இவர்கள் பிராணன் மனது புத்தியு
டன்கூடின சேதனதேகங்கள். மனதில்லாத தேகங்களுக்குக்
சுகாதாக்காணுபவமேயில்லை. மனதே சுகாதாக்காணுபவத்துக்கு
ருப்பிடம். மனதினால் சுகாதாக்காணுபவமே யிருந்தாலும் புத்
தியில்லாமல் துக்கத்தை நீக்கவும் சுகத்தையடையவும் வழியி
ல்லை. ஆகையால் புத்தியுள்ள மனுஷசன்மம் துர்லபம். புத்
தியுள்ளவனை மனுஷனென்றும், முர்க்கனை மிருகமென்றும், மு
ட்டனை விருட்சமென்றும், நிர்முடனைக்கட்டையென்றும், வாடி
க்கையிற்சொல்கிற தாற்பரியத்தையுங் கவனித்துப்பார்.

இது தரும் இது தகாத என்கிற பகுத்தறிவு உண்டாகிறவ
ளாயில் பாவபுண்ணியமில்லையாகையால் மிருகாதிகள் தேசம்
வரையில் தோஷமில்லை. மனுஷதேகத்துக்குத் தோஷமுண்
டு. ஆகையால் மனுஷசென்மமானது நரகத்துக்கும் சுவர்க்க
த்துக்கும் இடையில் உள்ளது. 'எண்ணரிய பிறனிதனில் மா
னிதப்பிறவிதான் யாதினுமரிதரிதுகாண்' தாயுமானவர், எவ்
பாவமாயுள்ளது சுகம். தான் வருவிக்கப்பட்டது துக்கம். து
க்கம் நீங்கினால் மிஞ்சினது சுகமே. சுகத்தையெங்கேயாவது
போய்ச் சம்பாதித்துக் கொண்டேவர வேண்டியதில்லை. சுகத்
தையர்ச்சிக்காமலிருந்தால் அதுவேபோதும். சுகந்தான் மிச்
சம் வேறில்லை துக்கார்சிதத்தினால் மேலும் மேலும் சுவபாவி
க சுகத்தைநாம் மறைத்துக்கொண்டோமே தவிர, சுகம் நம்மி
டத்திலில்லாமற் போகவில்லை. சும்மாவிருக்கச் சுகமுதயமாகு
மே. யோகமினியேனடா என்கிறபெரியோர் வாக்கிபத்தையும்,

“சும்மாவிருக்கச்சுகம்சுகமென்றுசுருதியெல்லா
மம்மாரிரந்தரஞ்சொல்லவும்கேட்டுமறிவின்றிபே
பெம்மான்மெளனிமொழியையுந்தப்பிஎன்பேதமையா

விம்மாயைக்காட்டிலலைந்தேன்அந்தோஎன்விதிவுசமே. என்
பதையும், இப்புத்தகத்தில் இருபத்தொன்பதாம் பாடந்தையு
ம் கவனித்துப்பார். இனித்துக்கமில்லாமல் மிஞ்சினது சுகந்
தானென்றால் கட்டையினிடத்தில் துக்கமில்லையே. அது சுக
வஸ்துத்தானோவென்றால், கட்டையினிடத்தில் அனுபவசக்தி
யேயில்லை. ஆகையினால் சுகதுக்கமிரண்டும் அதிபதித்திலி
ல்லை. அனுபவசக்தியுடன்கூடின துக்கநிவர்த்தியே சுகப்பிராய்

இயங்கிறது. அசேதனமான கட்டைக்குச் சுதழுமில்லைத் துக் கழுமில்லை. சேதனமான மனுஷனுக்குச்சுதழுமுண்டு. துக்க முமுண்டு. ஞானிக்குத் துக்கமில்லை. சுகம்மாத்திரமே. ஆனால் ஞானியைச் சுகதுக்கமற்றவனென்பது கட்டையைப்போல் சுகானுபவமில்லாதவனென்றல்ல. அதன் தாற்பரியம் துக்கமும் கிலேசமுமில்லாத ஓர் அனுபவத்தைச் சுகமென்றுதான் சொல்லவேண்டியதென்னவென்பதே சுகமென்பது ஒன்றுமில்லாதிருக்குமானால் துக்கமேகிடையாது.

அவ்வாறு சுகத்தினிடத்தில் உண்டானதுக்கம் நீக்கினால் சுகம் மிஞ்சிவிடுகிறது. மிஞ்சினாலும் சுகம் என்கிறபிரஸ்தாபமிராது. துக்கத்தையுத்தேசித்துத்தான் சுகம் சுகம் என்கிறோம். துக்கத்தின் பிரஸ்தாபமற்றவிடத்தில் சுகானுபவமேதவிர சுகப்பிரஸ்தாபமேது. ஆகையால் பிரமானந்தம் சுகதுக்கமற்றவிடம் என்னப்பட்டது. சுகமற்றவிடம் என்பதல்ல சுகமில்லாவிட்டால் பிரம்மானந்தத்தை எவன் இச்சிப்பான். ஆனந்தானுபவமே மோக்ஷத்திற்கு முக்கிய அடையாளம். அத்வைதசித்தாந்தம், சிலர் நினைப்பதுபோல் சூன்யமதவாதம் அல்ல வென்பது இதிறுந்தெரிந்து கொள்ளலாம். சனகவிஸ்வாமித் திரமுனிசுரர் வெறுங்கட்டையின் நிலைமையை அபேட்சித்தா? அவ்வளவு பாடுபட்டார்கள். கட்டைக்கும் ஞானிக்கும் சம்பந்தமில்லை. பேசாதஆனந்த நிட்டைக்கும் அறிவிலாப்பேதைக்கு வெகுதூரமே. இன்னும் சுகத்திலிருவகை, விஷயசுகம், நிர்விஷயசுகம். ஞானியைச் சுகதுக்கமற்றவனென்பது விஷயசுகமற்றவனென்பதே கருத்தாகவுக்கொள்ளலாம். நிர்விஷயசுகமே சாஸ்வதம். அதுமோட்சசுகம், அது நீங்கிய மற்றச் சுகங்கள் விஷயசுகங்கள். விஷயசம்பந்தத்தினால் விஷயசுகமுதிக்கிறது. விஷயசம்பந்தமே விஷயநிர்ப்பந்தத்தை உண்டாக்கி, துக்கத்தையுண்டாக்குகிறது. ஆகையால் ஆத்மாவுக்கு விஷய சம்பந்தமுள்ளவரையில் துக்கமுண்டு.

இனிமேல் நமது மனமானது இந்திரியங்களின் விஷயங்களாகிய புலன்களைப்பிசிக்குமிடத்து, அதனிடத்துப் பொருந்திரின்ற இச்சையையே தனக்கு வடிவமாய்ப்பெற்று வேண்டினதொன்றிலே சங்கற்பித்து நிற்பது. இது இருதயத்தையே தனக்கு இருப்பிடமாகக்கொண்டு வாயுவைப்போலசைந்துகொண்டிருக்கும். இது இந்திரியங்களைக் கலங்கச்செய்யும். விஷயங்களைக் கெட்டியாய்ப்பற்றும். இதற்கு உள்ளும் புறம்பும் வடிவில்லாமல் ஆகாசத்தைப்போல் சடருபமாய் நிலைபெற்றிருக்கும் தன்மையுண்டு. இத்தகைய மனம் இருவகைப்படும். உள்ளே சங்கற்ப விகற்பங்களைச் செய்வதொன்று. புறத்தே இந்திரி

சியங்களுக்குப் புசிப்பைக் கொடுப்பதொன்று. அன்றியும் சுத்தமெனவும் அசுத்தமெனவும் இரண்டிவிதப்படும். சுத்தம் புறம்பேயுள்ள விஷயங்களைப் பற்றுவதொழித்து, தானே தனித்து நிற்பது. அசுத்தம் அவைகளோடு கூடிக்கலந்திருப்பது இதுவே மனிதர்களுக்குப் பந்தத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் ஏதுவாகும். மோட்சத்தையேட்சிக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் தள்ளற்பாலதாகிய பந்தசொருபத்தினறிவும், கொள்ளற்பாலதாகிய மோட்சசொருபத்தின் ஞானமும் இன்றியமையாத வேண்டப்படுமாதலின் சுத்த அசுத்தமனங்களின் நிலைமைகளை யொவ்வொருவரும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது மிக்க அவசியம். பெருங்காற்றைத்தடுத்து நிறுத்துவது எப்படி அசாத்தியமோ, அதுபோலத்தடுக்கக்கூடாததாய் தன்னிச்சையின்படியிலேந்துகொண்டிருக்கிறவாயுவின அம்சமாகியமனதை யொருவழிப்படுத்தி நிறுத்துவது சாத்தியமானகாரியமல்ல. ஆயினும் இதையடக்க அபிப்பாசம் வைராக்கியமென்னும் இருவிதகருவிகளுண்டு.

அவற்றுள் அப்பியாசமானது நிக்திய நைமித்திய கர்மானுஷ்டானங்களைத்தவறுது முடித்துக்கொண்டு தான் வழிபடுந்தேவதையினிடத்து, சித்தத்தைவைத்து பக்தியுடன் தியானஞ்செய்ய மனதைப்பழக்குவது.

வைராக்கியமாவது, புறத்தேயுள்ள விஷயங்கள் தோஷமுடையனவென அனுபவத்தாற்கண்டு அவைகளிடத்தில் அநிச்சைவைத்து அவற்றை விட்டுவிலக மனதைப்பழக்குவது. மனதின்விர்த்திகள் எதுவரையிலும் இருதயத்தில் குவிந்து கூடிய மாகுமோ அதுவரையிலும் அம்மனதைத்தடுக்கவேண்டும். அதுவே ஞானமும் தியானமுமாம். அது கூடியமடையுங்கால் இருதயத்திலுள்ள புரீதத் என்னும் நாடியில் பிரவேசிக்கும்.

அங்ஙனம் பிரவேசிக்கவே விஷயவாசனைகளைக் கொண்டுவந்து உதவும் நாடிகளின் சம்பந்தம் அங்கு இன்மையால் சங்கற்பத்தையே தனக்கு சொருபமாகக்கொண்டமனம் எரிகரும் பற்றதியைப்போல் தானே தொலைந்துபோம். தொலைந்துபோமென்றால் நசித்துவிடுமென்பதல்ல; இருதயத்தின்கண் னேறு விஷயங்களின் சம்பந்தமின்றி ஆத்மசொருபமாத்திரையே விஷமாய்க் கொண்டு நின்றலாம். இது உளைப்பால் வருவதன்றி சொல்மாத்திரமாய் வருவதல்ல. இன்னுமிவைகளைப்பற்றிச் சுதேசநாட்டியப் பத்திரிகையில் மனோலய மென முகநாமமிட்டுப் சென்ற ஐந்துவருடத்திலும் எழுதி முடித்திருக்கிறேன். அவைகளாலுந்தெரியவரும்.

இனிபவ்வாறு மனம்மயமடைந்தால் நல்வினை தீவினையென்
னும் இருவினைக்கட்டறும். ஆணவம் கன்மம் மாயையெனும்
மூன்று மலங்கள் பரிபாகமெய்தும். அந்தக்கரணங்கள் நான்கு
ம் சுத்தப்படும். சுத்த பரிசு ரூப இரச கந்தமென்னும் நீந்துபு
லன்களும் ஒருநெறித்தாகும். காமக்குரோத லோபமோக மத
மாச்சரியமென்னும் அறுபகையுமற்றொழியும். எழுவகைப்பிற
ப்புங்காலறும். அட்டசித்தியும் எதிர்நின்று பணிதேட்கும். ஒ
ன்பதுவகையுந்தாண்டிச் செல்வ மதுகையுண்டாகும். பத்துத்
துகையும் ஆனந்தம் பரந்தவெள்ளமாக வெழுந்து கவரும். அ
ங்ஙனங்கவரவே. அவ்வெள்ளத்தினுள்ளே மூழ்கித்தேடத்தக்
கபொருள் வேறென்றின்றி ஆனந்தமே வடிவமாய்த்தானே
தன்மயமாய்நிற்க சுவானுபவநிலையுண்டாம். இதுவே முத்திநி
லையாம். இது உபதேசக்கிரமத்தால் வியஞ்சமாவதன்றி, உப
ன்னியாசக்கிரமத்தால் செவ்வையாய் விளங்குவதன்றும்.

உரு—ம்பாடம்

மனம்.

(சீஷன்) அற்புதசிகாமணியே! அடியேன் அறிபவேண்டிய
விஷயமொன்றுண்டு. அஃதுயாதெனில்; மனதாவதென்ன? அ
தின் தன்மையாது? அஃது எத்தனைவகைப்படும். இருபத்
தொரம்பாடத்தில் மனந்தான் ஆத்மாவெனக் கூறிமுடித்தீர்.
அதன் விஷயங்களை விரித்து விளக்கும்படி தங்கனையஞ்சலிசெ
ய்கின்றேன்.

(குரு) சர்மகண்மணிகேளாய்! என்சிஷ்ப இரத்தினமே!!
தன்னையறிந்தவன் தலைவனையறிவான் என்ற வாய்க்கியம் நீய
றிந்ததே. ஆயினும் தன்னையறியும் அறிவாவதுயாது. உன
க்குள் பதுங்கி மறைந்துகிடக்கும் உள்மூளையின் பலனாகிய ம
னோசக்தியைத் தட்டியெழுப்பி வேலைவாங்குவதால் உனக்குள்
ளிருக்கும் சகலவித துர்எண்ணங்களையும் ஆபாசநடவடிக்கை
களையும் செயித்து மேற்கொள்ளும் திறமுடையவனாவதே த
ன்னையறியும் அறிவாகும். மனுஷனுனவன் மண்ணிலிருந்தெ
டுக்கப்பட்ட அற்புதுவென்பது அபத்தமானபேச்சு. அண்ட
புவன் சராசரங்களையும் அமைத்தளித்தாளவல்லவனான ஆதி
நாயகனின் திருவருள் மனுஷனுக்குள்ளிருப்பதால் அவனும்
தெய்வீக அம்சத்துடன் பிறந்ததெய்வமே யென்னலாம்.

இனி மனமானது உள்மனம் பிறமனம் என இருவகைப்ப
டும். நமது பஞ்சேந்திரியங்களாகிய கண் வாய் செ

வி மூக்கு மெய்முதலிய கீம்புலன்களால் உலகத்திலுள்ள ச
கலவிஷயங்களைபீம் கிரகிக்குஞ்சக்தி பிறமனத்திற்குண்டு, கா
ம் நித்திரை செய்கையில் பஞ்ச்சந்திரியங்களும் அடங்கியிருக்
குமாத்தலால் புறமனமும் அவற்றோடு அடங்கியிருந்து அவை
விழிக்கும்பொழுது விழித்துக்கொள்ளும். உள்மனத்திற்கே
நித்திரையேகிடையாது. அதன் சக்தி அபாசக்தி. அதன்பெ
ருமையைப்பேசவல்லவர் எவருமுளரோ. ஆ! ஆ! பஞ்சேந்திரி
யங்களின் மூலமாய் உலகத்தில் நடக்கும் விஷயங்களை அறி
யவேண்டிய அவசியமிதற்கில்லை. கண்மூடியிருக்கும்பொழுதே
கண்டறியுங்காதன்றிக் கேட்டறியும் தூரதேசங்களுக்கு நொ
டியிற்சென்று அங்குள்ள வர்த்தமானங்களையறிந்து மீண்டுந்தி
ரும்பும் வல்லமையதற்குண்டு. பஞ்சேந்திரியங்களும் உளைப்பி
னால்களைத்து நித்திரைமயக்கத்திலிருக்கும்பொழுது உன்மன
தானது சாக் கிரதையுடன் விழித்திருந்து நமது சூரத்தைக்
காத்துவரும்.

ஆபத்து நேரிடும்சமையத்தில் வெளிமனதின் அதிகாரத்
தைத்தானே பிடுங்கிக்கொண்டு அதுசெய்யவேண்டிய தொழி
ல்களையும் தானேயொருகணத்தில் முடிக்கும் வல்லமையதற்கு
ண்டு. உள்மனதின் கிரியைகளெல்லாம் கடவுளின் தன்மையை
படுத்திருப்பதால், மனிதனிடத்திலும் தெய்வீகமுண்டெனச்
சொல்லத்துணிந்தேன்.

ஓ எனது உத்தமசீஷனே! உன் உள்மனத்திலிருக்கும் வல்
லமை பெலன் ஞானம் அறிவு இவ்வளவென்பதை நீயறியாதி
ருக்கிராய். இச்சீவிபத்தில் மனுஷன் நடப்பிக்கவிரும்பும் எந்
தக்காரியங்களையும் முடிக்கத்தக்க ஞானமும் வல்லமையும் ஓ
வ்வொருவனிடத்திலுமுண்டு. இதுவரையில் நீ கண்ணாற்கண்
டதையும், காதாற்கேட்டதையும், மற்றும் கீம்புலாதிகளாலறி
ந்த விஷயங்களையும் மட்டும் நம்புவது உனக்குவழக்கம். இ
னிமேல் நானுனக்குக்காண்பிக்கப்புகும் விஷயம் யாதெனில்
நமது கீம்புலாதிகளன்னியில் நமக்கு அறிவைப்புகட்டும் அந்
புதசக்தியையுடைய வேறுபுலன்களுமுள.

ஆதலால் நான் உனக்குச்சொல்வதினுண்மையை மறுக்காம
ல்நம்பு. சிவிறுநாட்களுக்குள் அதினுண்மை உனக்குத்தானா
கவேவிளங்கும். அப்பொழுதகமகிழ்வாய். இப்பொழுது நானு
னக்குப்போதித்த விஷயங்கள் நூதனமானவையன்று, அது உ
னக்குத்தெரிந்ததே. மனுஷனின் உள்மனதில் அவனுடைய ச
கல அறிவும் சகலவல்லமையும் பதிந்திருக்கிறது. ஆதலால்
எந்தெந்தச்சமையத்தில் எவ்வளவு தேள்வையோ அவ்வள
வையும் உள்மனத்திலிருந்திழுத்து உபயோகிக்கலாம்.

நாம் நமக்கும் பிறருக்கும் செய்யவேண்டிய முதலாவது க-
மை நமது உள்மனதில் அமைந்திருக்கும் அநதரங்கசக்தி
யைக்கண்டுபிடித்து அதை உபயோகித்து அப்பியாசிப்பதேயா-
தும். அவ் அநதரங்கசக்தியின் மூலமாகவே ஒருவன் தனக்கு
ரது தேவையோ அதைப்பெற்றுக்கொள்ளக்கூடும். சுகமோ
நானமோ, செல்வமோ, பாக்கியமோ, கண்ணியமோ, அறி-
வோ, இஷ்டங்களோ, உத்தியோகமோ, புகழோ எதுதேவை
யோ அதைக்கொடுக்கும் வல்லமை அவ்வந்தரங்கசக்திக்குண்-
டே. அநதசக்தியின்சார்பாக நீ செய்யக்கூடியவைகளின்னதெ-
ன்பதை உணர்த்துவதுடன் அவற்றை எவ்வண்ணம் செய்து
முடிப்பதால் உனக்குச்செல்வபாக்கியம் பெருகும் என்பதையு-
வகாட்டவே இப்பொழுது சித்தங்கொண்டேன்.

ஆனால் அறிவின் திறவுகோலாகிய நம்பிக்கையில்லாமல் நீயி-
நப்பாயாகின் இச்சணமே செல்லலாம். அவநம்பிக்கையென்று
அகழியில் ஆழ்ந்து அலைபவர்க்குக்குருஉபதேசம் சித்திக்க-
மாட்டாது. அடக்க ஒடுக்கத்துடன் அஞ்சலிசெய்து அன்பு-
டன் வினவும் எனதருமை மாணவா! இன்னுஞ்சொல்கிறேன்
சேள். நாம் எமக்குள் இரண்டுமனம் இருக்கிறதென்று சொ-
ன்னதைக்கேட்டாய் திருப்பிக்கேட்பாயாயின் நமக்குள் மூன்-
றுமனம் உள்ளதென்பதை ரூபிப்பேன் கவனமாய்க்கேள். ந-
மது சிரசிலுள்ளமூளையே நமதுமனதின் பீடமென்னலாம். மூ-
ளையானது சீவன்நிற்கும் ஸ்தானமும் யோசனையை உண்டுபண்-
னுமியந்திரமுமாயிருக்கிறது. எண்சாணும்புக்கும் சிரசேபி-
தானம் என்பதை நீ கவனித்ததுண்டா? சரீரத்தின் ஒவ்வொ-
ரு அவயவமும் நரம்புகளால் மூளைபோடி சேர்க்கப்பட்டிருக்கி-
றது. சரீரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு அம்சங்களும் மூளையோடி
சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. இலட்சக்கணக்கான சன்னாபின்னந-
ரம்புகளின் மூலமாய் ஆண்டு நடத்திவருந்தன்மை நமதுமன-
திற்குண்டு. நமது மூளையைச்சோதித்துப்பார்த்தால் மூன்று
தாணுக்குகளிருப்பதைக்காணலாம். அவற்றிற்கு முன்மூளை பி-
ன்மூளை அடிமூளை எனமூன்றுபெயருண்டு. அவற்றில் முன்மூ-
ளையே எல்லாவற்றிலும் பெரிது. இதிலிருந்து புறப்படும் நர-
ம்புக்கூட்டங்கள் பஞ்சேந்திரியங்களையுமாள்கின்றன. விழித்-
திருக்கும்போதும் சாதாரண கிர்த்தியங்கள் செய்யும்போதும்
இந்தமூளையின்மூலமாவே சகலயோசனைகளும் கிரியைகளும் ந-
டப்பிக்கப்படுகின்றன.

இதன் சக்தியை மற்ற இரண்டு மூளைகளோடு ஒத்துப்பா-
ர்த்தால் வெகு அற்பமென்றே சொல்லவேண்டும். இது உலக-
த்திலுள்ள ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் ஆராய்ந்து பகுத்தறிந்

து கடைசியாக நிகாஸித்தமுடிவுகளை இரண்டாவது முனையாகிய பின்முனையிலடக்கவைக்கின்றது. நாம் ஒருவஸ்துவைப் பார்க்கும்போதும் மற்றவர்களோடு பேசும்போதும் ஒரு புத்தகத்தை வாசிக்கும்போதும் முன்முனையில் பீடம்வகிக்கும்புறமனதை உபயோகிக்கின்றோம். இனி நாம் தூங்கும்போதும் கனாக்காணும்போதும் நமது புறமனம் அடக்கிவிட அதன்சீவசக்தி பின்னாகக்கீழிறங்கிப் பின்முனையிற்செல்லுகின்றது. இதைத்தான் உள்மனமென்று நாம் சொல்வது. இந்த உள்மனதின் ஆச்சரிய கிரியைகளைப்பற்றி இனிமேல் விசாரித்துச் செல்வோம்.

நாம் கனாக்காணும்பொழுதும், மனோராச்சியம் செய்யும்பொழுதும், தூங்காமல் தூங்கும்நிலையில் நிற்கும்பொழுதும், யோசனாபியாசஞ்செய்யும்பொழுதும், கவிகட்டும்பொழுதும், குறிசொல்லும்பொழுதும், தெய்வமாடும்பொழுதும் பின்முனையில் பீடம்வகிக்கும் உள்மனதை பிரத்தியட்சமான கிரியைசெய்கின்றது. இந்த உள்மனதிற்குக் கண்முடியிருக்கும்பொழுதே ஒன்றைப்பார்க்குந் திறமையும் காதின்றிக்கேட்டறியுந் தன்மையுமுண்டு. ஆபிரம்மயிலுக்கப்பால் நடக்கும்விஷயங்களையும் ஆட்களையும் வஸ்துக்களையும் தெளிவாகக்கண்டறியுஞ் சக்தியிதற்குண்டு. அனேகயோகிகளும் ஞானிகளும் தமது இஷ்டப்பிரகாரம் வெளிமனதின் கிரியையை நிறுத்தி தமது உள்மனதை பெழுப்பிவிட்டு கிர்த்தியங்களை நடப்பிக்குஞ்சக்தி அடைந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் நடப்பிக்கும் அற்புதங்களைப்பற்றி இனிமேலொருபோது கூறுவேன். இவ்விதமாக முன்முனையிற் தொழில்களை நிறுத்தும் வல்லமையுடைய வைத்தியர்கள் பிறருக்குண்டாகும் நோய்களின் தன்மைபை உண்மையின்படியறிந்து குணப்படுத்துவர்.

இதுவன்றி அற்புதத்தன்மையை எளிதிலடைவர். இதைத்தான் நாம் தூங்காமற் தூங்கும்நிலை அல்லது யோகநித்திரையென்று சொல்வது. அதாவது நமது பஞ்சேந்திரியங்களால் உண்டாகும் அறிவுகளடங்கி நமது சரீரம் நித்திரைத்தன்மையை யடைந்தபோதிலும், நமது உள்மனதைத்தூங்காமல் விழித்திருந்து கிரியைசெய்ய ஏவிவிடலாம். அப்பியாசக்குறைவினாலும் அறியாமையினாலும் நமது உள்மனதின் கிரியைகளை அசட்டைசெய்வதால் அதுவரவர மழுங்கிப்போகலாம். ஆனால் உள்மனதை அடிக்கடி தட்டியெழுப்பி வேலைவாங்குவோமாயின் நாம் உலகத்தில் அற்புதங்கள்செய்யும் திறமையுடையவர்களாவோம். இந்த உள்மனதிற்குப் பகுத்தறியுந் தன்மையிலலை. ஒருவஸ்துவை இன்னொன்றோடு ஒத்துப்பார்க்குந் தன்மையுங்

கிடையாது. நல்லதெது கெட்டதெது நன்மையெது தீமையெது என்று பகுத்தறியுந் தன்மையுங்கிடையாது. இந்த உள்மறத யோசனைக்குறிப்புகளால் வெகு எளிதிற்கைவசப்படுத்தலாம்.

இனிமேல் முன்னுலகு முனையாகிய அடிமுனையின் தன்மையைச் சிறிது சொல்லுகிறேன் கவனமாய்க்கேள். அது முதுகிலும்பை ஊடுருவச்செல்லும் மச்சையாகிய நினைத்தின் விரிவென்னலாம். இதுவொரு கொட்டைப்பாக்களவு பரிமாணமுள்ளது. ஆனால் இந்தச்சிறியமுனையின் தொழிலோ மகாஅற்புதம் இதுவே விலைமதிக்கக்கூடாத ரத்தினம். இதுவே ஆக்ஷரநிலை. இதிலிருந்தே ஞானப்பிரகாசகார்தி வீசுகின்றது. வெகுதகாலமாய் யோகாப்பியாசம் செய்துவரும் ஞானிகளே இதின் அரிய அற்புதத்தொழிலை அப்பியாசிக்கவல்லவர் முன்கூறப்பட்ட முன்முனை பின்முனையாகிய இரண்டுமுனையின் தொழிலையும் நிறுத்தி அவற்றைத் தூங்கும்படிவிட்போட்டால் அவற்றின் சீவசத்து அடிமுனைக்குச்செல்கின்றது. இந்த அடிமுனையே சிசுவானது கருத்தரிக்கும்பொழுது முதலாவது உற்பத்தியாகும் அம்சமாம். இதிலிருந்தே மற்ற அவயவங்களெல்லாம் பின்பு வளர்கின்றன.

ஆகவே சரீரம் முழுவதற்கும் இதுவே சீவாதாரம். மற்ற இரண்டு முனைகளும் அமர்ந்திருக்கும்பொழுது இந்த அடிமுனையைத்தட்டியெழுப்பிவிட்டால் இதிலுள்ள ஆக்ஷமனம் ரத்தினம்போற்றமது சூரியப்பிரகாசகார்திகளை வீசச்செய்யும். இதன்முன் உலகஅறிவு மழுங்கிப்போகும் நாடிகள் மெதுவாக ஓரிம சுவாசம்மட்டுமே போய்க்கொண்டிருக்கும் சரீரத்துக்கு வேறு எந்த உணர்ச்சியும் கிடையாது. இதற்குப்பெயர் சுருத்தியவத்தையென்றும் யோகிகள் தரிசனாவஸ்தை அவசம்பரவசம் என்றும் சொல்வர். இன்னிலைக்கு ஒருவன் வந்தவுடன் அவனுக்கு ஆசையற்று மாய்கையின் சகலபந்தங்களும் அறுபட்டுப்போகவே அவன் வானங்கள் திறந்திருப்பதையும் சார்ச்சவல்லியமாய்ப்பிரகாசிக்கும் தேவகணங்களையும் தரிசிப்பான். அவனுக்குச்சகலலோகங்களின் அந்தரங்கஇரகசியங்களும் வெளிபாகும். இவ்விதம் மனுஷன் உலகத்தில் சகலவித அற்புதங்களைச்செய்யவும் நோய்களைத்தீர்க்கவும் தெய்வத்தாலனுப்பப்பட்ட அவதாரபுருடனாகவும் தோற்றுவான். சிலர்க்கு இவைகளெல்லாம் பயித்தியமாகத்தோன்றும். அவர்கள் நம்மை நிந்திப்பார்கள் அவதூறுசெய்வார்கள். ஆனால் அவர்கள் அதன்பலனையும் அடைந்து தீர்ப்பார்கள். ஆகவேமனம் என்னும் விஷயங்களை நல்லாய்விரித்து உனக்கு விளக்கப்படுத்திவிட்டேன்

புத்தியுடையோன் முத்தியடைவான் என்பது பிரகாசிக்கும்படி பத்தியுடன் தேவராகிருவாசகம் முதலிய பாடல்களைப்படித்துவா நன்மையடைவாய்.

உதா—ம்பாடம்

சூகாமானகடவுள் நாமமந்திரம்.

(சீவன்) ஆனந்தகுருவே! அரகாசம்பு சிவசிவவென்று அறிஞர்கள் யாவரும் அறைகின்றார்களே அவர்கள் வாய்லுத்துப்போவதேயொழிய அதினாலேதும் நன்மையுண்டா?

(குரு) ஆ ஆ பேதைப்பிள்ளாய்! அருமையான மந்திரங்களல்லவா

அரகாசம்பு சங்கர மகேச அம்பிகைபாக மகாதேவ—புரகாச நிலகண்ட—வென்றுரைக்கில்புனற்றிளங்கன் மினுக்கான்கள்—வருவதுபோலச்சிவன் சிரைந்தோடிவந்திடுமரத்தின்மேற்—பறவைக்கொருகலேபோலப்பாதகமனைத்தும்ஒரிம்விடுசெய்தடைவார் இதன்பொருளுள்ளென்றால்

அரகாசம்பு சங்கர மகேச அம்பிகைபாக மகாதேவ முப்புரத்தையெரித்தவனே நிலகண்டவென்றுசொல்லில் சிவன் இளங்கன் நக்குத்தாயான பசு எப்படியிரங்கிவருமோ அப்படிச்சீக்கிரத்தில் வருவார். வகதால் செய்தபாவங்களெல்லாம் மரத்தின்மேலிருக்கிற அனைக பறவைகள் ஒரு கல்லெறியில் ஒடிப்போவதுபோலப்போய்விடும் என்பதையும்,

“சிவசிவஎன்பார்தம்முள்ளே நிருத்தஞ்செய்திடுமறவியும்பணியும்—அவனைவிட்டகலானம்பிகைபாகன் ஆரணமவன் முகத்திருக்கும்—தவனைக்கண்டபனியெனப்பாவம்சரிந்திடும்பவக்கடலமுந்தான்—புவனியின்மரணகாலையின்புகழில்புகழையருமடைவாசாரூபம்” இதன்பொருளாவது. சிவசிவ

வென்று வாயாற்சொன்னாலும் மனதிலேதியானம்பண்ணினாலும் அவன் முன்னேசிவன் நிருத்தம்பண்ணுவான். அவனைக்கண்டால் இயமனும் பணிகுவான். வேதம் அவனுடைய முகத்திலேயிருக்கும். சூரியனைக்கண்டபனிபோலே அவன் பாவமெல்லாம் போம். பிறவிக்கடலமுந்தான். மரணகாலத்திலே சொல்லுவார்களேயாகில் நீசரும் சாரூபத்தை யடைவார்களென்பதையும், ஒருத்தன் செவியிலே தீர்க்கமாகச் சிவசிவவென்று சொல்லக் கேட்டாலும் பாவமும் நீங்கிப் பிறப்புமிற்பு மற்சூப்போம். ஒருத்தன் மூன்றுமுறை வாயினாலே சொன்னானாக

ல் அயன்சொன்ன ஒரு சொல்லுக்குச் சிவபதியிலே யிருப்பான். மற்றஇரண்டு சொல்லுஞ் சிவன் மேலே கட்டையிருக்குமென்பதையும் உன் மனக்கண்ணு லுன்றிப்பார். இன்னும் இராமாயணத்தில் கூறியதென்னென்றால்,

இறுவரம்பிலிராமவென்றோரும்பர்

நிறுவரென்பதுநிச்சயமாகையால்

மறுவில்மாக்கதைகேட்பவர்வைகுந்தம்

பெறுபவரென்பதுபேசவும்வேண்டுமோ.

இதன்பொ

ருளாவது; மரணத்தாலாயிலே இராமாவென்று சொல்லுகிறவர்கள் தேவர்களோடே அழிவின்றி யிருப்பார்களென்பது நிச்சயமாயிருக்க, குற்றம் இக்கதையைக் கேட்பவர்கள் வைகுந்தமடைகிறதைப் பேசவும் வேண்டுமோ என்பதையும், ஒரு பொல்லாதவன் தனக்குக் கோபம்வந்த பொழுதெல்லாம் தன் தாயை வேசிபென்றும், தாசியென்றும் ஏசுவான். அதைக் கண்டு அவனுடைய தாயானவள் அப்பாமகனே இனிமேலப்படிச் சொல்லியேசாதே உனக்குக் கோபம்வந்தபொழுதெல்லாம் தாசிவா வேசிவா என்று ஒருமந்திரத்தைக் கூட்டிச்சொல். அப்பொழுது பொல்லாங்கில்லையென்றான், அந்தப்படியே அவன் சொல்லத் தலைப்பட்டான். அந்த வார்த்தையில் ஈற்றிலே சிவா என்ற மந்திரம் வந்தபடியால் சிவன் முத்தி கொடுத்தாரென்றும், கண்டாகன்னென்றொரு இராட்சதன் விஷ்ணு என்கிற சத்தங் காதிலே விளாதபடிக்கு இரண்டுகொதிலும் மிகுந்த ஓசையுள்ள இரண்டுமணியைக்கட்டி இடைவிடாம லாட்டிக்கொண்டு திரிவான். விஷ்ணு அதைக் குற்றமாயெண்ணாமல் நம்மையெப்படியும் இருதயத்திலே தியானித்துக்கொண்டிருக்கிறானென்று அவனுக்கு முத்தி கொடுத்தாரென்று சத்தத்தில் கூறியிருப்பதையும் பார்.

மேலுமொரு வேடுவன் ஒருவனத்தில் தவசபண்ணிக்கொண்டிருந்த ஒரு முனீசுரணப்பார்த்து நான் முத்தியடைகிறதற்கு வழியென்னவென்றான். அதற்கு அவர் ராமமந்திரத்தை உபதேசித்தார். அந்தவேடனுக்கு நாக்குத் திருத்தமில்லாததினால் இராம இராமவென்று உச்சரிக்கத்தெரியாமல் தடுமாறினான். அப்பொழுது அந்தமுனியானவர் எதிராகநின்ற மரத்தைக்காட்டி இதென்ன மரமென்றார். அதற்கவன் மாமரமென்றான். அப்பொழுது அவர் அதையே உச்சரித்துக்கொண்டு வா என்றார். அப்படியே வேடன் மாமராவென்று உச்சரித்து வரும்பொழுது தன்னில் திருத்தமாய்ப்போய் முத்தியடைந்தானென்பதையும், ஒருபட்டாணியினுடைய சினேகன் தூரகேசத்திற்குப் போம்பொழுது உடக்கு என்ன வாங்கிவர மனதாயிருக்கிறீரென்று

கேட்டான். அதற்கவன் எனக்கொரு பட்டாபிரமரி யென்று
ன். அந்தச்சொல்லிலே விஷ்ணுவினுடைய நாமம் வந்தபடியா
ல் அவர் சந்தோஷமாய் முத்திகொடுத்தா ரென்பதையும், ஒரு
வன் தன் ஆயுசு நாளெல்லாம் இராமாட்சரத்தைச் சொல்லப்ப
டாதென்று வைராக்கியமாக விருந்தான். கடைசியில் அவனு
க்கு மரணகாலங் கிட்டினபொழுது சில பெரிப மனிதர்கள் வந்
து ராமாவென்றுசொல். அல்லாதேபோனால் உனக்குச்சிவன்
போகமாட்டா தென்றார்கள். அதற்கவன் எனக்கு உயிர்போ
காமல் கிடந்தமுந்தினாலும் ஒருகாலமும் அந்தப்பெயரைச்சொ
ல்லேனென்றான். அப்பொழுது இதற்கென்ன செய்கிறதென்
று யோசித்து இராத்திரியிலே அவனுக்கு முன்னாலே ஒரு உ
லேத் தூக்கிவைத்து பச்சரிசியைப்போட்டு அவசரமவசரமாக வி
டித்தார்கள். அதைக்கண்ட வியாதிக்காரன் இராத்திரியிலேமா
என்னத்திற்கு என்று கேட்கக்கருகி இராமாவேன் என்றான். அ
ப்பொழுது விஷ்ணு இராமாவென்று என்னையல்லவோ கூப்பிடு
கிறானென்று சந்தோஷப்பட்டிவந்து முத்தியைக் கொடுத்தாரொ
ன்பதையும் நீ நல்லாகக் கவனித்ததுண்டா?

அரசர சிவசிவ என்ற மந்திரத்தைவிட இன்னுமுனக்கு விஷ்
ணுவினுடைய மந்திரங்களையும் நன்றாக விளக்கிக் காண்பித்திரு
க்கிறேன். மேலும் கந்தசுவாமிக்கு முருகனென்றும்; கந்தனெ
ன்றும், வேலனென்றும், சுப்பிரமணியனென்றும் பேசிய மந்தி
ரங்கள்போல, அந்த ஒரே சிவத்துக்கும் பல மந்திரங்களுள்ள
ன. பஞ்சகர்த்தாக்களில் தற்காலம் முக்கியமாக விஷ்ணு முக
ர்த்தத்தையே உபாசிப்பது நன்மையாக எண்ணுகின்றேன். இ
ருந்தும் எல்லாம் சிவமயமா யிருப்பதினாலே எதையெதையுபா
சித்தாலும் எந்த நாமமாகிய மந்திரத்தைச் செபித்தாலும் அதி
ன் பலன் உனக்கனுபவத்திற் கிட்டுமென்பதற் சந்தேகமில்லை.
எப்படியெனில் ஒரு மாந்திரிககாரன் ஓர் பிசாசாக நினைத்து உ
ருவினால் திருவேற்றி அனுபவத்திற் கொண்டுவருவதுபோல, நீ
யும் அனுபவத்திற் கொண்டுவருவா யென்பது சத்தியம். ஆக
லான் கடவுள் நாமம் முக்கியமான வழி.

உளம் பாடம்

வேதாகமபுராணவிசுவாசம்.

(சேஷன்) அருள்நிறைந்தோங்கும் ஆனந்தகுருவே! தாங்க
ள் கூறியபடியான் செய்வதற் கசசமினது. இனிமேல் வேதா
கம புராணங்கள் சொல்வதை நம்பிவிசுவசித்து நடக்கலாமாவெ
ன்பதை விளக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்.

(குரு) சபாஷ நல்லகேள்வி! சர்வகண்மணி சாற்றுவேன்
கேள்.

“சதிர்பெறுமிராமகாதசதகோடிபிரபந்தமாகும்
அதிலோரட்சராஞ்செர்ன்னாலுமருவினைபோகுமென்றே
விசயினுன்முனிவான்மீகிவிளம்பியஉறுதிக்கொண்டு
மதியினுலறிந்தமாத்நிரம்வகுத்துநாடகஞ்சொல்வேனே”

இதன்பொருளாவது; வளமைபொருந்திய இராமருடைய சரீத்
திரம் நூறுகோடி புஸ்தகமாகும். அதிலொரு அட்சராஞ் சொ
ன்னாலும் கொடியதுன்பங்களெல்லாம் போய்விடுமென்று உண்
மையாக வான்மீக முனியானவர் சொன்ன உறுதியைக்கொண்
டு புத்தியினுலறிந்தமட்டும் வகுத்து நாடகமாகச் சொல்வேன்
என்பதையும், உபதேச காண்டத்தில் எண்ணத்தக்க விந்தப் பு
ராணங்களைக் கேட்கிறவர்கள் இருக்கு முதல் நாலுவேதத்தையு
ம் கற்றவர்கள் பெறும் புண்ணியத்திலும் கோடிபங்கு அதிகமா
ய புண்ணியங்களைப் பெறுகிறது மல்லாமல், உலகில் சுகலவித
யாகங்களைச்செய்து முடிக்கிறவர்கள் பெறும் பேறனைத்தும்பெ
ற்றுச்சுகல தானங்களையும் அடைவார்களென்பதையு மாராய்ச்சி
செய்துபார்.

இன்னும் காசிகாண்டத்திலே கூறியிருப்ப தென்னென்றால் க
லையனைத்து முணர்ந்து தவத்தின் நெறியே சென்ற சூதபுராணி
கருடைய காந்தத்தின் ஒருபங்காகிய உலகெல்லாம் புகழும் கா
சிகாண்டத்தின் பெருமையை ஒருமுறை கேட்கிறவர்கள் அலைகி
ன்றபுனல் திரைபுரட்டும் புண்ணியநதி யாடினவர்கள் பெறும்
பலனடைந்து கொலை முதலாய தீவினைகளைக்கொன்று உயர்ந்து
மோட்ச பதவி யடைவார்களென்றும், எந்தப் புஸ்தகத்தையும்
எழுதிக் கொடுத்தவர்கள் அளவிறந்த காலம் கைமலை போன்ற
யானைத்தோலைப் போர்த்த சிவனுடைய கைலாயமலையிலேயிருப்
பார்கள்ல்லவா.

இன்னும் பிரிபத்தோடு நீ கற்றுக்கொண்டதை யொருவர்க்கு
க் கற்பித்தாலும், ஓர் ஏட்டை எழுதிக்கொடுத்தாலும், சுகல பு
ராணங்களையும் கொடுத்த பலனுண்டாம். அவைகளை விருப்ப
த்தோடே கேட்டாலும் மலடிகளுக் குச்சிதமான பிள்ளைகளைப்
பெறுவதற்கு வழியுண்டு. இன்னும் அரிதான பிரமகத்தி தோ
ஷம் பன்னிருமுறை கேட்டால் தீர்ந்துபோம். மூன்றுகண்ணை
யுடைய ஒன்றான சிவன்மேலே மூன்று முறையும் சத்தியம் சத்
தியம். மேலும் வேதர்கம புராணத்தைச் சிற்றறிவினால் பார்க்
குமிடத்து ஒன்றுக்கொன்று மாறுகவிருக்கிறது. அந்தப் பேர
றிவென்னும் சுழிமுனையாகிய ஞானக்கண்ணைத் திறந்து பார்க்கு

ம்பெய்ந்து ஒரு பெரிய மலையின் துனியில் ஏறிநின்று பார்ப்பார் யானால் உலகத்திலிருக்கும் பெரு விருட்சங்களும் சிறு புல்புண்டி முதலியவைகளும் ஒரே சமமாகத் தெரிவதுபோல; உனக்கு நன்றாகத் தெரியவரும். ஆகலான் நீ யெப்போதும் வேதாசனம் புராணத்தை நம்பி விசுவசித்து வருவாயாகில் உனக்கு எவ்வளவு வேர் சொல்லப்படாத அளவிற்கு நன்மைகளை அடைவதற்கு அழியாத வழியாகும்.

உ அம் பாடம்

ஆயுள்வேதப் பெருமை.

(சீஷன்) அற்புதானந்த சற்குருவே! இவ்வுலகத்தின் கண்ணே ஆயுள்வேதத்துக்கு மேலானகல்வி இல்லைபென்று சிலர் பேசிக்கொள்கிறார்களே. அதையெனக்குவிளக்கும்படி தங்களை யஞ்சலிசெய்கின்றேன்.

(குரு) ஆ ஆ சர்வதன்மணி! காட்டிலுள்ள மாமரத்துக்கும் வீட்டிலுள்ள ஒட்டுமாவுக்கும் வித்தியாசமிருப்பதுபோல, இவ்வுலகின் கண்ணேயிருக்கும் சுருதிகட்கும் ஆயுள்வேதத்திற்கும் வித்தியாசமுண்டு. இனி இவ்வுலகின்கண் பேரின்பத்தைப்பெறவும் சிற்றின்பத்தையனுபவிக்கவும் மனிதனல்லது மற்றப்பிராணிகளுக்கு மிகவும் கஷ்டமாயிருக்கிறது. ஏனெனில் நன்மை தீமையென்கிற கிருத்தியங்களைப் பகுத்தறிந்து நடக்கவும் கஷ்டசக்திக்கு சந்தோஷங்களைத் தண்டிப்பதென்றது அனுபவிக்கவும், வருங்காலம் நிகழ்காலம் சென்றகாலம் என்னும் முக்காலங்களின் உணர்வையுணரவும் எதுவான அன்மாவென்னும் அறிவு மானிடதேகத்தில் நிலைகொண்டிருக்கிறது. மற்ற ஐந்து வர்க்கத்திற்கும் பகுத்தறியும் அறிவு இல்லாமையால் மனிதன் சகல ஐந்துசாலங்களுக்கு மேலானவன் எனப்படுகிறான். ஆகையாற்றான் மற்றச்சராசரப்பொருள்கள் இவனது உபயோகார்த்தமாக உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று எண்ணப்படுகிறது. மனிதனுக்குவேண்டிய நன்மைகளைச்சிந்தித்த கடவுளை எவ்வாறு தொழுவதோ தெரியவில்லை.

இனி மனிததேகம் தாயினது சூட்சியிலிருந்து பிராகுதிகாவாயினால் தலைகீழாய்ப்பூமியின்மேல் விழுந்து மாணம் அதாவது தேகம்மாறல்வரைக்கும் கஷ்டசுகம் துக்கம் சந்தோஷம் என்னுமிவைகளைப் பிரத்தியேகமாயும் கலந்தும் அனுபவித்தே வருகிறது. அனுபவிப்பது ஆன்மாவா? அல்லது தேகமா? என்று நீ கேள்விகேட்கும் பட்சத்தில் ஆசிரியர்கள் அவாவர்களு

குத்தோன்றும்வாறு தங்கள் சமஸ்கிருதத்தில் புகட்டியிருக்கிறார்கள். அவைகளை யெடுத்துக்கூறின் இச்சிறியதால் விஸ்தாரமாய் முடியும்.

ஆன்மாவென்ற பதத்திற்குப்பொருள் சுருதி. அதாவது ஆத்மம் கீத்ருஸ்ஸ்தூல சூக்ஷ்மகாரண சரீரேப்யோ விபதிரித்த பஞ்சகோசாதீத அவஸ்தாதிரியஸக்ஷிஸ்ஸன் எதிட்டதிஸா ஆத்மமா. ஆன்மாவென்பது புலன்படாது ஸ்தூலமும் சூக்தமும் காரணமும் என்னும் காரணபெயருடைய மூன்றுசரீரங்களுக்கு வேறானது. அன்னமயம் பிராணமயம் மனோமயம் விக்ரமபானமயம் ஆனந்தமயம் என்னும் ஐந்துகோசங்களுக்கு எட்டாதது. சாக்கிரம் சொற்பனம் சுழுத்தி என்னும் மூன்று பதத்தைகளுக்குச் சாட்சிருபமாயுள்ளது. இத்தியாதிகுணங்களுடையதை ஆத்மாவென்று சொல்லுவார்கள்.

இனித்தேகமென்னும் பதத்திற்குப்பொருள். திறையதே அன்னரசேனேகிதேஹ அப்னதிஹ உபசயே. அன்னரசாதிகளினால் விருத்தியாகப்படுகிறது தேகம். சரீரம் என்னும் சொல்லுக்கு. சரீரயத இத்சரீரம் ஸ்ருஷீம் ஸாயாம் நசிக்கிரசி சரீரம் என்றுபொருள். வார்த்தைகளது சொல்லர்த்தத்தை ஆராயும்பொழுது மேற்கூறிய சூக்துக்காதி விஷயங்களை ஆத்மாவென்னும் பிராணன் தேகத்தினிடமாக அனுபவித்து வருகிறதல்லாது தேகத்தைவிட்டல்ல பிராணனை ஆக்கையினிடமாக உண்டென அறிந்தோமேயல்லது பிரத்தியேகமாய்ப் பார்த்ததில்லை. விஷயாதிகளின்பயனைத் தேகத்தின் பிரிவுகளால் ஆன்மா அனுபவிக்கிறதென்று பூர்வ ஆசிரியர் தங்களது செய்யுட்களிற் புகட்டியிருந்தாலும் தோற்றத்தில் தேகத்திற்கென்றே நிச்சயிக்கவேண்டும். வியாதிகள் சம்பவிப்பதால் பிராணனுக்கு இடையூறு உண்டாகுமேயென்ற பயமேயல்லதுவேரல்ல. ஒருமனிதனுக்கு வியாதிகளுண்டாகி சிகிச்சைகள் செய்யாமல் அதிகரித்தால் வரும்பயன் பிராணன்போய்விடும் என்றே முடியும். ஆத்மசுத்தியென்னும் இரண்டுசொற்களுக்கு தேகத்தில் வியாதிகள் உறுப்புகளின் ஆக்கிரமநடத்தல் என்பவைகள் இல்லாமலிருத்தல், மனசாஞ்சலியம் இல்லாமையெனப்பொருள் விளங்குகின்றது.

ஆகையாற்பூர்வசன்மம் கிருதம் பாவம் வியாதிருபேன பீடபேத என்றால் சன்மாந்திரத்தில் செய்தபாவம். இந்தச்சன்மத்தில் வியாதிருபங்கெர்ண்டு நம்மைப்பிடிக்கிறது எனத்தெரிந்து சிகிச்சைகள் செய்யாமல் இருந்துவிட்டால் வியாதிகள் நீங்குமா? ஒருகாலமும் நீங்காது. தேகத்தை வியாதிகள்னு

காமல் காப்பவற்றிவருவது. அவயவங்கள் உறுப்புகள் அவயவங்களின் தொழில்கிரமமாய் நடத்தலேசவுக்கியம். அக்கிரமமாய் நடத்தல் வியாதி வியாதிகளைப்போக்க ஆயுள்வைத்தியத்தில் அறிவுமேற்பட்டு அனுபவத்தாற்கண்டு கொண்ட பதார்த்தமே ஒளஷதம். அந்தஒளஷதங்களைத்தெரிவிப்பது ஆயுள்வேதம்.

அந்தஆயுள்வேதமாவது இருக்கு யசர் சாமம் அதர்வணம் என்றும், வேதாந்தம் வைசேஷிகம் பாட்டம் பிரபாசம் பூர்வீகம் மீமாஞ்சை உத்தரமீமாஞ்சம் சிஷ்யாவியாகரணம் சந்தஸ்ஸ-நிருத்தம் சோதிஷம் கல்பம் எனமதாந்திரமென்றும், மச்சம் கூர்மம் வராகம் வாமனம் பிரமம் வைஷ்ணவம் பாகவதம் சைவம் லிங்கம் பெளஷியாத்தம் நாரசீயம் கருடம் சைவர்த்தம் கார்த்தம் மார்க்கண்டம் ஆக்கினேயம் பத்மம் பிரமாண்டம் என்றும், அக்ஷரம் லிகிதம் கணிதம் வியாகரணம் நீதி சோதிடம் தர்மம் யோகம் மந்திரம் சகுணம் சிற்பம் வைத்தியம் சாமுத்திரிகம் ரூபம் இதிகாசம் காவியம் அலங்காரம் சாதூரியம் நாடகம் நிருத்தம் சத்தப்பிரமம் கானம் வேணு மிருதங்கம் தாளம் வாத்தியம் தனுர்வித்தை சுவர்ணம் இரத்தினம் கசம் அஸ்வம் இரதம் பூபரி யுத்தம் மாந்திரியம் வாகம் ஆரூடம் அட்டபரீட்சை அவத்தை உபவேதம் முதலியவைகளென்றும் கூறுகின்றன.

இந்த ஆயுள்வேதம் ஆயுளைத்தெரியப்படுத்தும்நூல் பிரமாவினால் தக்ஷபிரசாபதிக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. அவர் அதையுணர்ந்து சிகிச்சாதர்ச்சணம் என்னுஞ்சாஸ்திரத்தையுண்டாக்கி பாணுவின் புதல்வர்களாகிய அஸ்வினிதேவர்களுக்குக் கற்பித்தார். அஸ்வினிதேவர்கள் வைத்தியமுணர்ந்து தேவவைத்தியர்களானார்கள். அவர்கள் சிகிச்சாரத்தின் தந்திரம் பிரம்மக்ஹரியம் என்னும் கிரந்தங்களைச்செய்தார்கள். பின்பு வைரவமூர்த்தியாற்கிள்ளிவிடப்பட்ட சதர்முகனது சிரசை இவர்கள் வைத்தியயுக்தியால் ஒழுங்காகச்சேர்க்குவிட்டார்கள். தேவர்களும் அசுரர்களும் நடந்தயுத்தங்களில் உண்டானரோகங்களை அக்ஷணமே சொஸ்தப்படுத்தினார்கள். தேவஅரசனுக்குண்டான பாரிசவாதத்தைக்குணப்படுத்தினார்கள். தேவர்கோன் அவர்களது வைத்திய திறமையையறிந்து தானும் அவர்களிடத்தில் ஆயுள்வேதத்தைக் கற்றுக்கொண்டு அனேகருக்கு உபகாரியானான். சிலகாலஞ்சென்றபிறகு வைத்தியருக்குள் வர்ணாச்சிரமம் ஏற்படவே சிகிச்சைகளும் வெவ்வேறுகப்பிரிந்தது. பூலோகத்தில் மனிதர்கள் நோய்களால் படுந்துயரத்தை இருவிதிகள் அறிந்து அவைகளைநீக்க மார்க்கத்தைத்தேட ஆங்கி

சர் பரத்துவாசர் கார்டேயர் முதலிய இருஷிகள் இமையமலை யிற் சபைகூடினார்கள். தங்களது ஞானதிருட்டியில் மனிதர் களது பிணிகளை நீக்கத் தேவராசனது சகாயம் வேண்டியதெ ன்று தெரிந்துகொண்டார்கள். பிறகு அச்சபையோர் பரத்து வாசரைத் தேவலோகத்திற்குப்போய் இந்திரனிடத்திலே வை த்தியங் கற்றுவரும்படி வேண்டிக்கொண்டார்கள். பரத்துவா சர் அப்படியேசென்று இந்திரனைக்கண்டு பலவித ஆசிகள்கூ றி தன்கருத்தைவெளியிட தேவர்கோனும் சந்தோஷத்தோடு ஆயுள்வேதம் முழுவதையும், பரத்துவாசருக்குக் கற்பித்தார். அவர் கற்றவுடன் மறுபடியும் இமையமலைக்குவந்து தனது ஆ யுள்வேதம் முழுவதையும் இருஷிகளுக்குக்கற்பிக்க அவ்விரு ஷிகள் ஆயுள்வேதம் முழுவதையும் கற்றுணர்ந்து தேசங்கள் கோறும்போய் மனிதர்களின் பிணிகளைச்சுசுப்படுத்தி வைத் தியகல்விச்சாலைகளை ஏற்படுத்தினார்கள். அச்சாலைகளிற்கற்று த்தேறிய அக்கினிவேஸ்பிலர் சமுகர்ணர் பராசர் ஹீரீகர் க்ஷீர பாணி ஆகிய இவர்கள் ரோகநிதானம் குணபாடம் முதலிய அ த்தியாயம் எல்லாம் செவ்வையாயறிந்து அனேகஆண்டுகள் ம ரணாவஸ்தையின்றி வாழ்ந்தார்களென்று அக்காலச்சகரகம் முத லியநூல்கள் சொல்லியிருக்கிறது.

அந்தச்சகரகமே பூர்வகிரந்தம். இனிகிரந்தங்களில் செப்பி யிருப்பது என்னவெனில்; சலப்பிரளயத்தில் சாஸ்திரங்களு எல்லாம் அடித்துக்கொண்டு போனதாகவும், அவைகளை யாதி சேடன் தண்டெடுத்ததாகவும், அமிர்தத்துக்காகத் தேவருமசு ரரும் மந்திரகிரியைக்கொண்டு பாற்கடலைக் கடைந்தபோது அ மிர்தகலசத்தோடு தன்வந்திரிபகவான் பிறந்து இந்திரனிடத்து வைத்தியங்கற்றுக்கொண்டு இவ்விடங்களில் வைத்தியராய் கா சிராசாவாகத் திருவவதாரஞ்செய்தனராம். அப்படியிருந்ததை இருஷிகள் ஞானதிருட்டியால் அறிந்து உபதனுமர் போதார ண்யர் ஷஸ்ருதர் கோபிரசர் ஆரப்பிரஹருகீதர் முதலியவர்கள் கற்று பூரீராமர் அரசாண்டகாலத்தில் இவர்கள் வைத்தியம் பிரபலிக்கமாய் நடந்ததாகச் சிலநூல் தெரிவிக்கின்றன.

இனி இந்த ஆயுள்வேதத்தைச் சிவன் உமாதேவியாருக்கு வெளியிட அவர் நந்தியந்தேவருக்கு அறிவித்ததாகவும், அந தந்திதேவர் இருஷிகளுக்கும் ஏனையோர்க்கும் வெளியிட்டதா கவும் கூறுகின்றன. இனிப்பிரம்மதேவரால் உண்டான ஆயு ள்வேதமோ ஒருலட்சம் கலோகங்கள் அவைமுழுவதும்மில்லா மல் சொற்பம்மாத்திரம் இக்காலம் பரவி அதிலிருந்தே சில வைத்தியசாஸ்திரம் வெளிவந்தன. மேலும் சமஸ்கிருதங்களி லும் ஏனையபாஷைகளிலும் கணக்கிடமுடியாத வைத்தியகிரந்

தங்கள் இருவர்களாலும் சித்துப்புருஷர்களாலும் பண்டிதர்களாலும் இயற்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளில் மேலானவைகள் பூர்வசரகம் பூர்வசமஸ்கிருதம் என்னும் நூல்க்கண்டு நல்லாய் கற்றவனும் பூர்வ குலவித்கையுடையோனும் பக்கி பூரணபுத்தி அனுபவவிசேடம் பிரமாண்டமான ஞானஅறிவு அன்பு இவை முதலியவைகள் பொருந்தியிருப்போனும் கடவுள் சுபாவத்தையுமடைந்து மோக்ஷராச்சியமும்பெற்று பரிபூரணந்த ஆயுள்வேத வைத்தியனுமாயிருப்பான்.

உகம்பாடம்

சும்மாவிருக்கிற சுகம்.

(சீடன்) அற்புத சுகாமணியான சற்குருவே! அறிவால் விசேடித்த அருமபொருளே! வேதாந்தத்தை வாசிக்கும்பொழுது நடுநிலையிற் சும்மாவிருக்கிற கடவுள்போல நீயும் சும்மாவிருவென்று சுட்டிப்பேசினீர். அதிஹ் சுகானந்தமுண்டா வென்பதை விளக்கும்படி தங்களை யஞ்சலிசெய்கின்றேன்.

(குரு) சர்வகண்மணி யெனதுகாந்தசக்தியைக் கிளப்பிவிட்டுக் கருத்திலிருக்கும் அருமபொருளைக் கவர்ந்தகொள்ளுகாதலா! அதைச் சற்று விளக்கிறேன் கருத்தானறிக்கேள். ஐந்தாந்தரக்கணிதத்தை முதலாந்தரம் செய்யுமா? அதுபோல உனக்குமந்தப் பக்குவம் வருகிற காலத்திற் சொல்லவேணுமென்றிருந்தேன். இப்போ உனக்கு அப்பக்குவகாலம் வந்தபடியால் கூறுகிறேன் கவனமாய்க்கேள். சும்மாவிருவென்று தாயுமானவர் பட்டணத்தார் இன்னும் முதலியவர்கள் கூறியிருக்கும் சுகத்தினையும் பதஞ்சலிமுனிவரா லுண்டுபண்ணப்பட்ட யோகசாஸ்திரத்தையும் வாசித்திருப்பாய். இருந்தாலும் அவைகளுக்கு தாரணமாக இரண்டு சரித்திரமும் தருகிறேன் பார்.

நமது அம்மன் கோவிலில் ஐந்துபேருளர். ஒருவன் பிராமணன். மூவர் வைசியர். ஒருவன் சூத்திரன். இவர்களைவரிற் சூத்திரன் தவிர மற்ற நால்வரும் அக்கோவிற்பணிவிடையைப்பார்த்து அதின் பிறசாதமுண்டு சீவித்துவருங் காலத்தில் அந்தச் சூத்திரன் ஒன்பதுவருஷ காலமாக உணவின்றிச் சும்மாவிருந்துவந்தான். அப்பொழுது அந்தப் பிராமணனவன் ஒருநாள் இரண்டுபட்டைசாதம் சூத்திரனுக்குக் கொடுக்க அந்த வைசியர் மூவரும் தங்கள் பங்குவீதங் குறைந்துவிட்டனவென்று பிராமணனிடஞ் சண்டையிடித்தார்கள். அங்ஙனஞ் சும்மாவிருந்த சூத்திரனெழுந்து சண்டையிடிக்க வேண்டாம், என்னோடு பத்து

நிமிஷம் சும்மாவிருங்களென்று ஆக்ஞாபித்தான். அத்தருணம் சும்மாவிருப்பது பஞ்சியாவென்று வைசியர் வாய்பொத்தியிருக்க அவர்கள் நினைவெல்லாம் பழீர்ப்பழீரென்று விரிந்துகொண்டிருக்கச்சூத்திரன் அவர்கள் நினைவெல்லாவற்றையும் கூறிக்கூறிச் சும்மாவிரு சும்மாவிரு என்றான். இவர்களால் ஒருபோதும் இருக்கமுடியாமற் போய்விட்டது.

இரண்டாவது மாயாபுரிபென்றொரு நகரமுண்டு, அந்த நகரத்தின் ஒருபாகமாகக் காயாபுரியென்றொரு கிராமத்தில் ஓர்வேதாந்தப்பாடசாலை யிருந்தன. அங்ஙனம் நமது காரைக்காலிலிருந்து இல்லறவாசியி லொருவன் அந்தப்பாடசாலையில் வேதாந்த சித்தாந்தம்படித்துக்கொள்ளுவோமென்ற நோக்கத்துடன் சென்றான். அப்பொழுது பாடசாலையார் கூறியதாவது: கடவுள் எங்குமிருக்கிறார், அவரில் நம்பவேண்டும் அவரைத் தேடவேண்டும், எங்கும் காணலாமென்று போதித்தார்கள். இந்த இல்லறவாசியானவன் அதைக் கேட்டவுடன் மனைவியிடம்வந்து மாறாட்டமான கதைகள் பேசி அடிபெண்ணே! எனக்குக் கட்டுச்சாதம் கட்டிக்கொடு. யான் ஆனையிறவுப் பாதையாகக் கடவுளைக்காணப் போறேனென்றான்.

அப்பொழுது அவன் மனைவியானவள் கோபங்கொண்டு வேதாந்த கூட்டத்துக்கேன் சென்றாய். அங்கே படித்தவறிற் சிலர்பயித்தியமாயும் சிலர் பஞ்சமாதகராயும் சிலர் கடவுளை அறிந்தோராயு மிருப்பார்களென்று பிறங்கூறிப் பேசிக் கட்டுச்சாதங் கட்டிக்கொடுத்தாள். அங்ஙனமவன் ஆனையிறவு மார்க்கமாகச் சென்று மறுநாட் சாதமும் சாப்பிட்டு முடிந்தன. பின்பு கரைச்சினோக்கமாக வனந்தரவழியாய்ச் செல்லும்பொழுது ஒரு நாவல்லிருட்சம் பழுத்திருந்தன. அதைக்கண்டு பறித்துண்டு திரும்பவும் கட்டிக்கொண்டு செல்லும்பொழுது அறுபதுவருஷகாலமாய் அன்னமின்றிக் கடவுளில் வரங்கேட்பதற்கு இருந்த ஓர் யோகியைச் சந்தித்துப் பசியாயிருக்கிறீர் இந்த நாலற்பழத்தி லுண்ணுமென்று வாயிற்பிழிந்து விட்டவுடன் அவர் விழித்து யாது காரணமென்றார். அத்தருணம் அவன் கடவுளைக்காணவந்தேனென்று கூற நீ சுமமாவிரு கடவுளைக் காண்பாயென்றார்.

இவனப்படியேயிருக்கக் கண்விழிப்பதும் காதுசேட்பதுமாக விருந்து சும்மாவிருக்க முடியவில்லை. பின்பு தன் காதுக்கும் கண்ணுக்கும் சேற்றுமண்ணை யள்ளி யப்பி நான் கடவுளைக்கண்டல்லாது இந்தஇடம்விட்டு எழும்புவதில்லை யென்று பிடிவாதத்துடன் ஏகசித்தனாயிருக்க முன்னுநாயிற் கடவுள் பிரசன்னமாகி அடேபக்தா! உனக்கு யாதுவரமென்றார். இவன் எனக்கொன்றுந் தேவையில்லை உம்மைக் காணவந்தேன் என்றான். ம

ற்றயோகியையும் உமக்கு யாதுவாமென்றார். அவர் சகல உலகத்தையும் ஆள் வரங்கேட்டார். அப்படியே அவருக்குக் கொடுத்தவிட்டு ஒன்றுந் தேவையில்லாதவனை இவ்விடமேனென்று அந்தப் பாப்பிராமமாகிய கடவுள் இஷ்பாருடாய் உமையவளோடு எழுந்தருளி யவனை மோட்சக்திற் சேர்த்தார். அங்ஙனமிப்படியு மிருப்பதால் சும்மாவிருக்கிற சுகம் உனக்கு விளங்குமல்லவா.

நடு—ம்பாடம்

முத்திநிலை.

(சீஷன்) அற்புதானந்தசற்குருவே! முத்திநிலைபாவதுயான அதிற் பேதமுண்டா. பதிபசு பாசமென்னும் முப் பொருளில் அனாகியாகப் பசுபாசத்தைப்பற்றியபடியால் முத்திநிலையில் ஒருபோதும் விட்டுநீகராதல்லவா, கடவுளுடன் இரண்டறக் கலத்தல் என்பது வீண்பேச்சுல்லவோ. ஆகலான் அதன் தாற்பரியத்தை விளக்கும்படி தங்களைஞ்செய்கின்றேன்.

(குரு) சர்வகன்மணி! சாற்றுவேன்கேள். முத்திநிலையில் நமது பசுவானது கடவுளிலட்சணத்தைப் பெற்றிருப்பதெயன்றிக் கடவுளுடன் கலக்கமுடியாது. முத்திநிலைபென்பது இறப்புப்பிறப்பற்றுக் கடவுள் சுபாவத்தைப் பொருந்தியதன்றி கடவுளாக ஒருபோதும் இருப்பதல்ல. ஆனுகடவுளுக்கும் முத்திநிலைக்கும் மயிர் பிரமாணமுள்ள விததியாசமுண்டு. இனிப்பிரித்தறியாதநிலையில் ஒன்றாதனும் வேறாதனும் உடனாதனும் எப்படியிருக்கெனின்; நீரினிடத்து வெளியின்மையால் நிழலுண்டென்பது எவ்வாறறியப்படுமெனின்; தன்னுள் இயங்கும் உயிர்கட்கு நீரிடங்கொடுத்தலால் நீரின் கண் வெளியுண்டென்பதுபெறப்படும். அங்விழல் வேறுநில்லாது நீரோடுகலந்து நிறலால் நீர்போலக்காணப்பட்டாதாயிற்று. இது சிவஞானபோதச்சிற்றுரை எட்டாஞ்சுத்திரத்துள்ளது.

இனி அத்துவிதம் என்னுஞ்சொல்லில் முன்னின்ற அகரம் அன்மை இன்மை மறுதலை என்னும் மூன்றுபொருளையுணர்த்தும். உதாரணமாக அப்பிராமணன் நின்றவிடத்துப் பிராமணனல்லாத கூத்திரிய வைசிய சூத்திரனைக்குறியாது பிராமணனாயிருந்தும் பிராமணத்தன்மை யில்லாமையைக் குறித்தலால் அகரம் அன்மைப்பொருளில் வந்தது. அமலமென்றவிடத்து மல இன்மையைக்குறித்தலால் அகரம் இன்மைப்பொருளில் வந்தது. அநீதியென்றவிடத்து நீதியின் மறுதலையைக்குறித்த

தால் அகரம் மறுதலைப்பொருளில் வந்தது. இம்முன்றலுள் இம்மைப்பொருள்கொண்டு இரண்டாவதாகிய பசுபாசப்பொருள்களில்லை. பிரம்மப்பொருள் ஒன்றேயுள்ளது எனச்சிலர் பேசிக்கொள்வர். மறுதலைப்பொருள்கொண்டு நீதியின் மறுதலை கொள்ளவே நீதியுங்கொள்ளக் கிடப்பதுபோல, இரண்டன்மறுதலையாகிய ஒன்றுகொள்ளவே இரண்டுங்கொள்ளக்கிடந்து ஒன்றுமிரண்டும் நீதியுமனீதியும் வேறுவேறுதல்போல; ஒன்றாகியகடவுளும் இரண்டாவதாகிய உயிரும் பந்தமும் வேறு வேறுயிற்றிகுமெனச்சிலர் கருத்திருக்கலாம். அதுகுஞ்சரியல்ல வேறுவேறையின் கடவுள் வியாபகத்துக்கு இனுக்கும் உயிருக்குத்தனித்து நிற்கும் சுதந்தரமும் உளவெனப்பட்டு சுருதியோடுமனுபவத்தோடும் முரணுமாதலின் சரியல்ல. மேற்கூறிய இன்மைப்பொருளேகொண்டு கடவுள் வியாபகப்பொருளெயெனவும், உயிரும் பாசமும் கடவுளிலடக்கமெனவும், ஆயினும் உயிரும் பாசமும் பலவாயினற்போலக் கடவுள் பலவல்ல, ஒன்றேயெனச் சிலர் சொல்வர். ஒன்றென்று கூறுவதற்கு வடமொழியில் ஏகமென்னுஞ் சொல்லிருக்கவும் அதனைவிட்டு அத்துவிதமென்னுஞ் சொல்லால் உய்த்துணர வைக்கவேண்டாமென மறுத்தவிடத்து பிரம்ம ஏகமென ஓரிடத்திலும் பிரம்ம அத்துவிதமெனப் பிறிதோரிடத்திலும் கூறுதலால் அத்துவிதமென்பதும் ஏகமென்பதும் ஒருபொருட்சொற்களாமென்பர்.

ஏகமேவ அத்துவதீயம் பிரம்மம் என ஓரிடத்திலேயே ஏகமெனவும் அத்துவிதமெனவும் கூறுதலால் ஏகமென்பதும் அத்துவிதமென்பதும் வேறுவேறு பொருளைக்குறித்தகாமென மறுக்கில் அவ்வாறுகூறியது உறுதியுக்கும் அடுக்குமொழியாமென்பர். அடுக்குமொழியாயின் ஏகம் ஏகம் என்றாவது அத்துவிதம் அத்துவிதம் என்றாவது இருக்கவேண்டுமெயன்றி இருவேறுமொழிகளாயிருத்தல்கூடாது. மற்றென்னையோ அவ்வாக்கியத்துக்குப் பொருளெனின்; ஏகமாகியபிரம்ம பல உயிர்களோடு கலந்து நிற்குமென்பதே. ஆதலின் அத்துவிதமென்னுஞ் சொல்லிற்குக்கடவுள் ஒன்றென்பதுஞ்சரியினம்.

இனி அத்துவிதச்சொற்குப் பொருளென்னேயோவெனின் அகரம் பொருட்பெயர்ச்சொல்லில் வரும்பொழுதுதான் அன்மை இன்மை மறுதலையென்னும் முப்பொருள் பயக்கும். எண்ணுப் பெயர்ச்சொல்லில் வரும்பொழுது அன்மைப்பொருள் ஒன்றேயன்றி பிறபொருள் பயவாது. உதாரணமாக எண்ணுப்பெயர்மேல் ஏகத்தின் முன்னாகவும் துவிதத்தின் முன்னாகவும் அன்றி ஏனையஎண்ணுக்களுடன் அகரம் முன்னிற்பதி

இவை அவற்றால் எகத்தின் முன்னாகின்ற அகரம் அன்மையி
 கொள்ளப்பற்றி ஆனேகமென்பபொருள் தருமாறுபோல, தனி
 தத்தின் முன்னின்ற அகரமும் இரண்டன்மையைக் குறிப்பதி
 னால் முத்திரிலையில் மண்ணிடை மயிரிடை வித்தியாசம் இரு
 க்கும். இக்கருத்தேபற்றி அன்மைப்பொருள்கொண்டு பிராமண
 னாகவிரூந்தும், பிராமணத்தன்மை யில்லாதவாறுபோல, கடவு
 ளும் உயிரகனும் பொருட்டன்மையால் இரண்டாயினும் இரண்
 டின் தன்மையாக வேறு பிரித்தறியவராது. கண்ணொளியும்
 சூரியனொளியும்போலக் கலந்துநிற்கும் எனச்சித்தார்த்தமும் கூ
 றுவதை நீ கவனித்ததுண்டா:

இக்கருத்துப்பற்றியே அத்துவிதமாவது பேதப்பொருள் இ
 சன்டும் தம்முள் அபேதமாதற்குரிய சம்பந்தவிசேடமென மா
 தவச்சிவஞானயோகிகள் சிவஞானபோதச்சிந்துரை அருளிய
 வாறு கலந்துநிற்குங்கால் உண்டாம். வேறுபாடுகள்யாவும்
 உரைப்பாயிரத்துப்பிறயாவும் சிவஞானபோதமாபாடியும் ஆளு
 ன்குத்திரத்தாலுமறியலாம். இனி முத்திரிலையைப்பற்றிச் சு
 ருதியுத்தியளவில் அனுபவத்தைக்காட்டிப் பேசுவதன்றி யனு
 பவத்திலறிந்ததின்று. அங்ஙனம் சிவப்பேறென்பதே முத்தி
 யெனப்படும். முத்தியென்பது விடுதல். அம்முத்தியும் பரமு
 த்தி சீவன்முத்தியென இருதிறப்படும். பரமுத்தியாவது பர
 இலட்சணத்தைப்பெற்றுப் பரசத்தின்வல்லமையைக் குன்றச்
 செய்து தன்மயமாதல். சீவன்முத்தியாவது சீவனாகிநின்றும்
 பாசத்தை விடுதல், அதாவது சீவத்தன்மையைச் செய்வதற்
 ய பாசத்தையிழந்துநின்றல் இவ்விருவகை முத்தியினுள் பரமு
 த்தியை விடுதலுமுத்தி யென்றும் கூறுவது அப்பரமுத்திதான்
 முதற்கண் ணிகழுவது அவ்வாறாயின் காயமொடு மாயமன்றி
 காயமொழிந்தாற் சுத்தனாகியென்று சித்தியார் கூறியது. உட
 ம்பு நீங்கியபின்னர் பரமுத்தி யுண்டென்றுணரக் கிடக்கவும் அ
 க்கருத்தொடு முரணாதோவெனின் முரணது. என்னென்கிய உ
 டம்பு ஆன்மாவக்குத் தெரியாததுபோல உடம்பிருக்கும் பொ
 முதே அவ்வுடம்பைப்பற்றிய எண்ணம் சிவியுமின்றிச் சாதன
 ததில் உறைத்துநிற்கப்பெற்றால் உடம்பு தோற்றது. அப்பொ
 முதே சிவம் தோற்றம். அந்நிலையே பரமுத்தியாயினும் பிரா
 ததகன்மத்தால் மீண்டும் உடம்பு தோன்றவரும். தோன்றுங்கா
 ல் முன்னர் நிகழ்ந்த சிவானுபூதியைச் சித்திக்கில் உடம்பு ம
 றையும் இவ்வாறு உடம்பு தோன்றுதலும் மறைதலுமாகிய
 நிலை பிரார்த்தம் உள்ளவையும் நிகழும். ஆதலின் எக்காலத்து
 ம் உடம்பு தோன்றாத பிரார்த்த தேக ஒழிவு பரமுத்தியெனப்
 பட்டது, அப்பரமுத்தியாகிய சிவானுபவநிலையே சாதனத்தி

ஹைத்தரிற்றல் முதற்கண் விளங்குவதென்றுதலின் பர
முத்தி முதற்கண் நிகழுமென்பதும் பொருந்துமாறு அறிந்து
கொள்ளுவாயாக. இன்னும் விரிக்கில் அதிகம்விரியும் ஆதலா
ல் சுருங்கச்சொல்லல் என்பதற் கொப்ப குறைத்துப்பேசலே
ஆழகென்று விடுத்தனம்.

கற்பனைகடந்தசோதி கருணையேயுருவமாகி
யற்புதக்கோலம்நீடி யருமறைச்சிரத்தின்மேலாம்
சிற்பரவியோமமாகும் திருச்சிற்றம்பலத்துணின்ற
பொற்புடன்நடஞ்செய்கின்ற பூங்கழல்போற்றிபோற்றி:

———()~(முற்றிற்று)~()———

குருஅருட்பா.

கீர்த்தனம்.

பல்லவி-

மறக்கத்தான் மாட்டேனே என்னையனே
யுன்னையான் ... (மற)

அனுபல்லவி.

உறக்கந்தானில்லாம லுலகின்றேனலகின்றேன்
திறக்கும்வழியைநீ சீக்கிரந்தந்தருள் ... (மற)

சரணங்கள்.

பாலுக்குள்நெய்போலப் பரவியிருந்தநீ
பத்தர்க்குநித்தமும் பாக்களுரைத்தநீ
மாலுக்குமாறாக வாதுகள்செய்தநீ
மதிக்குக்கலையைநீ வளர்க்கக்கொடுத்தநீ ... (மற)

எள்ளுக்குள்ளெண்ணெய்போ லெங்குமிருந்தநீ
எல்லாம்செய்யேகனே யாகவும்நின்றநீ
வள்ளுவர்க்குநிதம் வாக்கிலிருந்தநீ
வந்துஎனக்குவரந் தாருமையனேநீ ... (மற)

சொல்லுக்குச்சொல்லாக மாறியேநின்றநீ
சொற்பனக்காட்சியைத் தோன்றிமறைந்தநீ
கல்லுக்குள்விங்கமாய்க் காட்டியிருந்தநீ
கருணையைத்தந்தென்னைக் காப்பாற்றுமையநீ ... (மற)

கண்ணப்பனையுமே கையிற்பிடித்தநீ
கரிக்குருவிக்குப் தேசமேவைத்தநீ
என்னப்பனேநீயு மென்னையுமாட்கொள்ளும்
ஏலாதிருந்திட்டா லேகனேகூறும்நீ ...

(மற)

சிருட்டிதிசுங்காரந் திரோபவஞ்செய்தநீ
சிவமேநீயனுக்கிரக கோலம்புரிந்தநீ
மருட்டிமயக்கநீ மனுடனாய்ச்செய்தநீ
மறுக்காமல்வந்தென்னைச் சுறுக்குடனாளுநீ...(மற)

தீராக்கவலையைத் தீர்த்துமிருப்பாய்நீ
சித்தர்முத்தருக்குத் திருவருள்கொடுத்தநீ
மாறுத்துயரத்தை மாற்றிமறைந்தநீ
மந்திரத்தால்மனத் திறவாகவந்தநீ ...

(மற)

அன்பர்சுந்தரர்க்குமேயாளாகநின்றநீ
யரும்பதமாணிக்கர்க் கடியனாய்மர்ந்தநீ
நற்பந்தர்நாவுக்கு நன்மையாய்நின்றநீ
நாமுமவர்போல நாடவேசெய்வாய்நீ ...

(மற)

மண்ணும்விண்ணுமாக மாறியிருந்தநீ
மாறாகச்சூரிய சந்திரனானநீ
கண்ணின்மணியாகக் கலந்துஇருந்தநீ
காத்தலழித்தல்ப டைத்தலைச்செய்தநீ ...

(மற)

வன்னியாயெங்கும்வ டிவாகிநின்றநீ
வருத்தந்தனையுமே மாற்றியிருந்தநீ
வயித்தியலிங்கன்தானும் வணங்கியேவிண்டேனே
வந்துஅருளுடன் மனத்திலுகியும்நீ ...

(மற)

கும்மிகள்.

பார்பெறுபரப்பிர்மந் தன்னையேதேடிடப்
பத்தியாய்நித்தமும் மௌனமதாய்ச்
சீர்பெற்றசத்தியின் கும்மிகளைப்பாடச்
சித்திவினாயகன் காப்பாமே. ...

1

ஓமென்றுசொன்னதும் மௌனமடாஅதி
லாமென்றுசொன்னதும் மௌனமடா
தாமென்றுசொன்னதும் மௌனமடாதம்பி
தன்னையறிந்ததும் மௌனமடா. ...

2

நம்மாவிருக்கச் சுகமொன்றிருக்குது
நத்தசிவத்தினு லாகவேணும்
நம்மானவரவந்து ஏனென்றுகேட்பாரே
நகரந்தமான மௌனமுற்றால்.

3

மௌனமென்றாலது லேசென்றுஎண்ணுதே
மனமற்றநின்றடம் பாருமடா
மௌனமுயில்லைப் பிறப்பிநப்புயில்லை
யீசனைக்கண்டு வணங்குமடா.

4

மயக்கிமருட்டி விழுத்திடுவாளவள்
மன்னனுய்வைக்க வளைந்திடுவாள்
தியங்கியேபோகாதே தம்பியரேநீயும்
திடமாகத்தாயென்று பூசைபண்ணே.

5

பூசைகள்பண்ணவே யுன்முகத்தில்வந்து
புத்திமதிகளைச் சொல்லுவள்பார்
ஆசையற்றுநிதம் நின்றிடடாஅதி
லன்புவைத்துநிதம் போற்றிடடா.

6

போற்றும்வகைதனைக் கூறுகிறேன்தம்பி
பொருளானபொருளது கிட்டுமோடா
ஆற்றியேநெஞ்சத்தை வைத்துக்கொண்டுநித
மன்பாகமானஸ பூசைசெய்யே.

7

செய்யடாசாக்கிரஞ் சத்தியைவைத்துமே
சேருவாளுன்முகம் வசியமதாய்
உய்யடாஉலகத்திற் கூறுதேநீயும்
உயிரையும்வாங்குவாள் தம்பியரே.

8

பத்துவருஷத்திற் சித்தியாகுமது
பயப்படவேண்டாமே பாவிசுளை
எத்துக்கும்முன்னாலே வந்திடுவாள்மங்கை
யெப்பொருளானாலுந் தந்திடுவாள்.

9

தாயாகவந்து வெளிப்படுவாளப்போ
தம்பியைத்துக்கி மடியில்வைப்பாள்
நீயாரென்றுவந்து கேட்டிடுவாளதில்
நிலையிற்சிரியாதே தம்பியரே.

10

வாலைதிரிபுரை புவனையென்றுமவள்
வருவாளேநிதம்நிதம் மாறிமாறி
காலைமாலையுச்சி முன்றுசாமத்திலும்
கருத்தாகப்பார்த்தறி தம்பியரே.

11

மண்ணைக்கொடுத்தாலும் மாறுமடாதம்பி
மரியாதைமதிப்புகள் மெத்தவுண்டு
பெண்ணைவிரும்பியே தாயென்றுவணங்கிடப்
பேரின்பஒளிதனைப் பெறுவாயே.

12

தன்னையறியாமல் மற்றவனைப்பேசல்
சரியானமலக்குண மென்றுசொல்வேன்
உன்னையறிந்தால்நீ யுலகத்திற்பேசாயே
ஊன்றியறியடா தம்பியரே.

13

சத்தியுடனேநீ தன்னையறியாயே
சத்தியமாகவே கையாட்சி
இந்தஉலகத்திற் கூற்றினுன்வைத்தியன்
இனிப்பிறவாத மௌனமுற்றே.

14

காதல்.

வாய்ப்பறையடித்துநிதம் வழக்குத்தான்பேசியெல்லோ
சாப்பறையடித்துநித்தஞ் சனியனாய்க்கெட்டேனே

(க)

கித்தார்தம்தெரியாமற் திடமாகநடித்தெல்லோ
பொத்தார்தம்தெரியாமற் போலிபேசிக்கெட்டேனே.

(உ)

வேதார்தம்தெரியாமல் வெறும்பேச்சுப்பேசியெல்லோ
தான்தான்தன்னையறியாமற் சத்தியமாய்க்கெட்டேனே.

(ங)

ஆகமபுராணமுத லன்பில்லாக்கல்விகற்று
யுகமாய்ப்பாராம னுப்பரித்துக்கெட்டேனே.

(ச)

முனிவோர்கள் வாக்குகளை முக்கியமாயறியாமல்
கனிவேறிருக்குமென்று கவியுகத்தாற்கெட்டேனே.

(ரு)

சுருதியுத்தியனுபவத்தைச் சுத்தமாய்ப்பாராமல்
பருத்திநூற்பிடவைசுற்றும் பாவையராற்கெட்டேனே.

(க்)

ஆதியிலேகுனியந்தா னுதித்தனைத்தெரியாமல்
பாதியாஞ்சந்திரனைப் பாராமற்கெட்டேனே.

(ஏ)

வாயையடக்காமல் வந்தபடிபேசிரிதம்

தாயைப்பெண்ணாகவைத்துத் தலையளிந்துகெட்டேனே

(அ)

சீபிரத்தந்தான்பெருகுந் திறிகோணப்புண்ணைநம்பி
நிமிழந்துபழுத்துவிடும் மிடைநடுவாற்கெட்டேனே.

(சு)

நினைவைநிறுத்தாமல் நிலைப்பொருளைத்தேடாமல்
மனைவிநிசமென்றுநம்பி மடையனுய்க்கெட்டேனே.

(டி)

- சும்மாவிருக்காமல் சுழிமுனையைநோக்காமல்
சும்மாளம்போட்டெல்லோ கபடனாப்க்கெட்டேனே (கக)
காமத்திலேமயங்கிக் கண்டவர்கள்நிந்தைசொல்ல
வாமத்திற்பூசைவிட்டு மண்ணாகக்கெட்டேனே (கஉ)
அழுக்காதுபொறுமையினால் அதிகமாய்ப்பேசியெல்லோ
இழுக்காதமிழப்பித்து இன்றைக்குக்கெட்டேனே (கங)
நாய்போற்றலைத்தெல்லோ நற்பொருளைத்தேடாமல்
தாய்போல்வணங்காமல் சடுதியாய்க்கெட்டேனே, (கச)

விருத்தம்

மாணிக்கமணியே மௌனமருந்தே
மறைப்பொருளே யுன்னைப்
பேணித்தொழுதாலும் பெருமானையென்
பேதமையை நீக்காயோ
பாணிக்கையாற் பலநாளும்பணிந்தேனே
பாராயோ பங்கயாசனனே
தோணிப்போல் மனமனைந்து நிற்கின்றேனே
சொல்லாமற் சொல்லுகின்ற சோதியானே,
மெஸ்மிருசசாதனையால் வெளியேவந்த
மேலானபரம்பொருளே வேதாதா
நஸ்பரனுமாகவந்து இடரைத்தீர்ப்பாய்
இற்றைக்கு முன்கருணை மறக்கமாட்டேன்
தற்பரமாய் முன்வந்துஎன்னைக்காத்த
சங்கராசதாசிவனே சரணமையா
அற்புதங்கள் செய்நுவந்த அனாதிதேவா
அருட்குருவேயன்பான சோதியானே,

மறைமணியோல் விளங்குகின்றமறைக்காட்டா
மன்முருக மணிவிளக்குத்தந்தப்போதானே
சினமழிக்கத் திருவருளேதீர்ப்பாயெப்போ
சின்மயா னந்தபெருங் கருணையானே
தனமுடைய செல்வந்தா னிலையோஐயா
தனிப்பொருளே சாயுச்சிய விடுள்ளானே
இனம்பிரிந்த குரங்கைப்போலகின்றேனே
யிருளொழித்து அருள்தந்த சோதியானே,

சும்மாவிருந்துவர உதிக்குஞ்சோதி
கடலையிலேநடமாடுஞ் சுத்தசோதி

யெம்மாணையேகனே யேழையையா
எளியேன்யான் வருந்துவது அழகுதானே
இம்மாயைதனைநீக்கி யெனையாட்கொள்ள
இறைவனையெழுந்தருளி வாரும்பாதா
யெம்மாணே பேசாத மௌனக்கள்வா
பெற்றதாய் தந்தையெனுஞ் சோதியானே.

நினைப்புமறப்பற்றடத்தே நின்றசோதி
நிச்சயமாய்ச் சுழிமுனையிலுதிக்குஞ்சோதி
யெனைப்பிரியா தேகமென வுணர்க்குஞ்சோதி
யேழைதனக்கிரங்கியரு ளேகபோகா
வினைப்பிறவி தனைநீக்கி யொழித்துவைத்த
வித்தகனையுன்பாதம நம்பினேனே
எனைக்காத்து எட்சிக்கவேண்டுமநாதா
ஏகமெனுஞ் சிவமென்றசோதியானே.

இருவினையை விரும்பாமவிருந்தடத்தி
வினிப்பிறவா யென்றரைக்குமீசுனாரே
ஒருவினையுமெனைவிட்டு நீங்காதையா
ஒமென்றுமௌனமது வருவதில்லை
தாம்வினையும் நாம்வினையும், நீதானாச்சே
தனிப்பொருளே யானொன்று மறியேனேழை
எதுவினையும் மனநினை வால் வந்ததல்லோ
ஏகனே மனமற்றால் நீநான்தானே.

நான்நீயென்றிருக்கின்ற பேதந்தன்னை
நற்குருவேநீக்கிவிட வேணுமிப்போ
நீ நானாய் நான் நீயாய்க் கலந்திருக்க [ய்வாய்
நினைவொழிந்து வெறுமனதா யிருக்கச்ச
தான்நீயாய் நீதானாய் நின்றடத்தில்
தத்துவங்க ளத்தனையுஞ்சட்டுவிட்டாய்
காணவந்த கண்மணியே கடையேனுக்குக்
கருத்தொழிய வரந்தருவாய்சோ தியானே.

காணவந்தகற்பகமே கண்ணுள்ளானே காத்தருளவேண்டுமென்
னைக் கடவுட்தேவா-பூணவந்தபுலியுடையாய் பூண்டுகொண்டே
ன்புண்ணிபனேபுகழ்பெருகும் புத்தநாதா-விண்மொழியேபேசி
சின்றேன் விண்ணுள்ளானே விளக்கொளியாய் நிற்கின்றவிடை
யினானே-ஊணமுயிர்கலந்துநிற்குமுள்ளத்தானே உரியபுத்திதனி
லுறைந்த சோதியானே.

விளம்பரம்.

அன்புக்காள்!

நமது வைத்திய பரம்பரையையும் வாக்கால் வர்ணிக்கப் ப்புடாத அனுபவமருந்துகளையும் மிக்கசுருக்கமாய் சில நண்பர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி தற்போது வெளியிடலோம். நமது ஆதிமுலத்தை யாராயுமிடத்து இந்தியாவிலுள்ள அமரபுரத்திலுதித்து; சந்தனபுரம் புல்லூர் காரைக்கால் முதலிய இடங்களில்வசித்த வைத்தியர்களை சோழராசன்மகன் குழக்கோட்டரசன் இலங்கைக்கழைப்பித்துப் பெருக்கமடைந்து குறுநிலம்ன்னராக ஒருவர்பின்னொருவராய் ஆயுள்வைத்தியத்தில் அதிகவிருத்திபெற்ற இயற்கைமன்னர் இலங்கையை அரசாண்டு இராச்சியம் நடத்தும்நாளில் பரிகாரி மணற்றிடல் என்னும் பெயருமுண்டாயிற்று. அதன்பின் சிங்களவர் இவ்விடம் வந்துஅவர்களைத்தரத்திவிட அவர்கள் இந்தியாவுக்குச்சென்று பழையபடி தங்கள்ரசுடன் வைத்தியவிர்த்தியை நடத்திவந்தனர். அங்ஙனம் சக்கரவர்த்தி யாழ்ப்பாட்டினால் இவ்விடத்தை உபகாரமாய்ச்சிங்களவரசர் கொடுத்தவுடன் சென்றுபோன வைத்தியர்கள் இவ்விடம் வந்து சிங்களவரசர்களுக்கும் கம்மரபுடையோர்க்கும் ஆன்மரட்சிப்பில் பட்டையங்களும் பெற்று வந்தனர்.

அதன்பின் ஆரியனரசு நடந்துவருங்காலத்தில் தமது அடிமைகுடிமைகளுடன் முதல் பந்துக்களோடு இவ்விடங்கைக்கு வந்து தேவேந்திரமுதலி என்னும் வைத்தியர் கோயிலாக்கண்டியிலும், புலோலியிலும், மண்ணாடுகொண்ட மரபிலுயர்ந்த முதலியென்னும் வைத்தியர் இருவாலையிலும், முகமாலையிலும், மற்றுமேனையோர்களும் மற்றுமிடங்களிலும் வசித்துவருங்காலத்தில் கோயிலாக்கண்டியிலும் இருவாலையிலும் பூரணமாகவைத்தியத்தை நடாத்திப் பறங்கி உலாந்தேகவிடத்திலும் மதிப்படைந்துவந்தனர். அதன்பின் தற்போதிருக்கும் இங்கிலீஸ் அரசில் அம்பலவாணர் என்னும் ஆயுள்வைத்திடர் அக்காலம் அரும்பொருளாக மதிக்கப்பட்டு நமதாங்கிலேயரால் சந்தோஷிக்கப்பட்டு வந்தனர். அங்ஙனம் அவர்மகனாகிய கதிரவேற்பிள்ளை என்பவர் சரசாலேக்குவந்து முகமலை, பச்சிலைப்பள்ளி, மறவன்புலவு, இருவலை, புலோலி, உடுப்பிட்டியிலுள்ள சுற்றம் முதலிய பந்துக்களுடன் சரசாலையிலமர்ந்து வைத்தியத்தை விருத்திசெய்து அருமையான அறிவாழிகள் உபசரிக்க ஆன்மரட்சிப்பிலும் பரிகரிப்பிலும் மிக்க கீர்த்திமாளாகி பட்டையங்கள் முதலியனவும் பெற்று வந்தனர். அங்ஙனம் தற்போது பிரபல வைத்தியராயிருந்து இளைப்பாறியிருக்கும் ஸ்ரீமான். சி. வேதவனமும் அவர் சகோதரனாகிய ஸ்ரீ. சி. சங்கரப்பிள்ளையும் தங்கள் குலவித்தையை விருத்திசெய்தும் ம

திப்படைந்தும் வக்கனர்; இப்போதயாமும் எமதுசகோதர
மும் எங்கள் குலவித்தைபைத்தவறவிடாது ஆன்மரட்சிப்பின்
பொருட்டு எந்தள் தொழிலை விருத்திசெய்து மெரிஸ்களும் உ
பகாரகளும்பெற்று வருகிறோமென்பது பல இடங்களிலுமி
ருக்கும் யாவர்களும் வெளிப்படையாயறிந்தனியும் அதிகமெ
ழுதினால் விரியுமாகையாற் சுருக்கி முடிக்கிறேன்.

அனுபவமருந்துகள்.

க-வது சன்னிசக்காரன் ஒருமணித்தியாலத்திற் கபத்தைவெட்டிச்
சன்னியைச்சக்கரிக்கும். அவமிருத்தை நீக்கும், சத்தியம்! சத்தியம்! ஒ
ருநேரமருந்து விலை ரூபாய் ௨ பத்துக்கும் நூறுக்கும் கொடுப்பேன். இ
ம்மருந்து என்னுயிர் இதிலைடைந்த ஆனந்தத்தை வாயினுறக்கறமுடியாது.

உ-வது. சன்னிக்கு கைகண்ட உருத்திராங்கதயிலம் இதற்கு மிஞ்
சினால் மருந்தில்லை தொண்ணூறுநாளிகையில் அனுபவத்தெரியும் ஒருக்
காற்றிலைக்குவைப்பது விலை ரூபாய் ௩.

௩-வது. சன்னியைமுறிக்கும் திருவருட்குளிகை மூன்றுநாளையில்
இதற்குமாறுவிட்டால் மரணஞ்சொல்லுவேன். மூன்றுநாள் மருந்தும வி
லை ரூபாய் ௨.

௪-வது. அதிதூதனமான பிரசவவைத்தியம் மூன்றுநேரமருந்தில்
எப்படியானபிள்ளையும் பிறக்கும்; இப்படியான ஓர் வைத்தியத்தில் மெ
ரில் பெற்றிருக்கிறேன் இன்னும்கூடியாகவாதமுதல் பிரசவித்த மூன்றுநா
சம் வரையும் அதிகதூதனமாதிரி வைத்தியம்செய்வோம். பிரசவமருந்து
இருகுளிகை விலை ரூபாய் ௨.

௫-வது சுவாதப்பிரட்டியென்னுக்குளிகை எவ்வகைக்கவாதத்தைய
ம் ஒன்பது நாளைக்குள் சாந்தியாக்கும். அதற்குமிஞ்சினால் மரணஞ்சொல்
லுவேன், ஒரு குளிகையின் விலை சதம் ௫௦.

௬-வது மூச்சுக்குளிகை எவ்வகைமூச்சையும் நாற்பத்தைந்து நாளி
கையிற் சுசுப்படுத்தும். அதற்குமிஞ்சினால் கைவிடுவேன். இரண்டுகுளி
கையின் விலை சதம் ௮௦.

௭-வது வாதப்புரட்டன் என்னுமோர் தயிலம் நாற்பதுநாளையில் எ
வ்வகை வாதத்தையுங் கிரந்தியையும் குணப்படுத்தும், ஒருபோத்தல் விலை
ரூபாய் ௨௫.

௮-வது சிறுபிள்ளை குளிகை மூன்றுவீதம் கிரந்தி, சுரம், வலி,
தோஷம், சன்னி, கபம்முதலிய யாவும் கண்ணிற்காணுமற் பறக்கடிக்கு
ம். ஒரு குளிகையின் விலை சதம் ௩௦.

௯-வது தலையிடி காதுக்குத்துக்கு ஓர் கைகண்டதயிலம் மூன்று நே
ரமருந்து விலை ரூபாய் ௨.

௧௦-வது தாதுநட்டத்தைத்தீர்த்து இவ்லற இன்பத்தைக்கொடுக்கும்
கைகண்டமருந்து நாற்பது குளிகையின்விலை ரூபாய் ௨.

௧௧-வது சுரசக்காரி எவ்வகையானசுரமும் சூரியனைக்கண்ட பணி
போற்பறக்கும் திராவகமும் குளிகையும் ௩. நாளையில் மருந்து விலைரூ ௩.

௧௨-வது சிந்துரம் பற்பம் திராவகம் லேகியம் நெய்யும் கஸ்தூரி எ
லாதி கோரேசினை ரூங்குமப்பூ கண்டாலிஷ்டம் இரத்தினபூபதி மிருசு
சஞ்சீவி வெற்றிவேலாயுதம் தங்கேலாதி மிரத்தியாதி முதலிய இன்னும்
அனேகமருந்துகளும் ரூயமானவிலைக்குக் கொடுப்பேன்.

சி. வைத்தியலிங்கம்

